

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Kinga Grzywacz

przy udziale Prokurator Anny Tondera - Wolińskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13.06.,19.06.,16.08.,24.08.,11.09. i 11.10.2018 r.

sprawy przeciwko

1. J. W. urodz. (...) w S.

syna J. i N. z d. K.,

2. K. M., urodz. (...) w B.

syna L. i S. z d. S.,

oskarżonych o to, że: I. w bliżej nieustalonym okresie od co najmniej 1 stycznia 2013 r. do bliżej nieustalonej daty najprawdopodobniej 31 grudnia 2013 r. w L. i W., a J. W. nadto w J., w celu osiągnięcia korzyści osobistej i majątkowej, wspólnie i w porozumieniu, w tym J. W. z opisaną niżej osobą, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w zamiarze udzielenia pomocy A. R. (1) do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w dokumentach uprawniających do wydania przez właściwy wydział komunikacji prawa jazdy, niezbędnych do uzyskania przez A. R. (1) prawa jazdy niżej wymienionej kat, J. W. nakłonił J. J. (2), będącego lekarzem uprawnionym do badań lekarskich osób kierujących pojazdami, nr zaświadczenia (...), wydanego przez Wojewodę (...) do poświadczenia nieprawdy w karcie badania lekarskiego A. R. (1) oraz w orzeczeniu lekarskim nr (...) z dnia 7 grudnia 2012 roku, co do okoliczności mającej znaczenie prawne, w ten sposób, że po uzyskaniu od A. R. (1) szczegółowych danych personalnych, w tym nr pesel, adresu, udostępnił je następnie J. J. (2), który potwierdził przeprowadzenie w dniu 7 grudnia 2012 roku badania lekarskiego A. R. (1) w Samodzielnym Zespole Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej przy ul. (...) w J., w wyniku którego stwierdził brak przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami silnikowymi, dla których wymagane jest posiadanie prawa jazdy kategorii B+E, bez ograniczeń, która to karta badania lekarskiego, podpisana również przez J. W. imieniem i nazwiskiem w/w o treści: „A. R.” stała się podstawą do wydania przez J. J. (2) następnie orzeczenia, podczas gdy w rzeczywistości wskazany wyżej lekarz nie przeprowadził w ogóle opisanego wyżej badania lekarskiego oraz w celu realizacji wyżej opisanego zamiaru nakłonił również K. M. do poświadczenia nieprawdy w niżej opisanym zaświadczeniu w ten sposób, że dostarczył mu dane osobowe niżej wymienionej osoby, a następnie K. M. jako kierownik ośrodka nauki jazdy, to jest osoba uprawniona do wystawienia dokumentu, poświadczył nieprawdę w zaświadczeniu nr (...) z dnia 6 czerwca 2013 r. o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawa jazdy kat. B + E w Ośrodku Szkolenia (...) (...)-(...) L., ul. (...), (...)-(...) W., ul. (...) co do okoliczności prawnej mającej znaczenie prawne, potwierdzając odbycie przez A. R. (1) 20 godzin zajęć teoretycznych i 15 godzin zajęć praktycznych we wskazanym wyżej ośrodku, jako warunku niezbędnego do przystąpienia do egzaminu na prawo jazdy kategorii jak wyżej, wynikających z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 8 maja 2009 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów (Dz. U. z dnia 25 maja 2009 r., Dz. U. 2009.78.653), wiedząc o tym, że jest to niezgodne z rzeczywistością, przy czym J. W. zamiaru swego nie osiągnął w zakresie wyłudzenia poświadczenia

nieprawdy w prawie jazdy z uwagi, na to, że A. R. (1) nie odebrał tych dokumentów i w związku z tym nie posłużył się nimi,

to jest o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

a w stosunku do K. M.:

o czyn z art. 271 § 3 k.k.,

a ponadto K. M. oskarżonego o to, że:

II. w bliżej nieustalonym okresie, najpóźniej w dniu 23 grudnia 2013 r. w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc kierownikiem ośrodka nauki jazdy, ale nie będąc osobą uprawnioną do wystawienia niżej opisanego dokumentu, w celu użycia za autentyczne przez M. D. podrobił zaświadczenie nr (...) z dnia 23 grudnia 2013 r. potwierdzające uczestnictwo w warsztatach doskonalenia zawodowego instruktorów/wykładowców w Ośrodku Szkolenia (...) (...) L., ul. (...), (...)-(...) W., ul. (...) w ten sposób, że potwierdził uczestnictwo w/w osoby w warsztatach doskonalenia zawodowego w terminie od 21.12.2013r. do 23.12.2013r., przeprowadzonych przez J. M., wiedząc o tym, że jest to niezgodne z rzeczywistością,

to jest o czyn z art. 270 § 1 k.k.,

III. w bliżej nieustalonym okresie, najpóźniej w dniu 23 grudnia 2013 r. w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc kierownikiem ośrodka nauki jazdy, ale nie będąc osobą uprawnioną do wystawienia niżej opisanego dokumentu, w celu użycia za autentyczne przez L. P. (1) podrobił zaświadczenie nr (...) z dnia 23 grudnia 2013 r. potwierdzające uczestnictwo w warsztatach doskonalenia zawodowego instruktorów/wykładowców w Ośrodku Szkolenia (...) (...) L., ul. (...), (...)-(...) W., ul. (...) w ten sposób, że potwierdził uczestnictwo w/w osoby w warsztatach doskonalenia zawodowego w terminie od 21.12.2013r. do 23.12.2013r., przeprowadzonych przez siebie, wiedząc o tym, że jest to niezgodne z rzeczywistością,

to jest o czyn z art. 270 § 1 k.k.,

IV. w bliżej nieustalonym okresie, najpóźniej w dniu 23 grudnia 2013 r. w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc kierownikiem ośrodka nauki jazdy, ale nie będąc osobą uprawnioną do wystawienia niżej opisanego dokumentu, w celu użycia za autentyczne przez N. P. podrobił zaświadczenie nr (...) z dnia 23 grudnia 2013 r. potwierdzające uczestnictwo w warsztatach doskonalenia zawodowego instruktorów/wykładowców w Ośrodku Szkolenia (...) (...) L., ul. (...), (...)-(...) W., ul. (...) w ten sposób, że potwierdził uczestnictwo w/w osoby w warsztatach doskonalenia zawodowego w terminie od 21.12.2013r. do 23.12.2013 r., przeprowadzonych przez J. M., wiedząc o tym, że jest to niezgodne z rzeczywistością,

to jest o czyn z art. 270 § 1 k.k.,

V. w bliżej nieustalonym okresie czasu nie wcześniej niż od 1 stycznia 1995 r. do 27 kwietnia 2015 r. w W. ukrywał książeczkę wojskową nr (...) na nazwisko K. P. A., wydaną przez (...) W. O., którą nie miał prawa wyłącznie rozporządzać,

to jest o czyn z art. 276 k.k.

VI. w bliżej nieustalonym okresie czasu nie wcześniej niż od 1 stycznia 2010 r. do 27 kwietnia 2015 r. w W. ukrywał paszport nr (...) na nazwisko W. B. E., wydany przez Wojewodę (...), którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać,

to jest o czyn z art. 276 k.k.,

VII. w bliżej nieustalonym okresie od co najmniej 1 stycznia 2013 r. do 15 stycznia 2014 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia co najmniej korzyści majątkowej lub osobistej, będąc kierownikiem ośrodka nauki jazdy osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu, poświadczył nieprawdę w zaświadczeniu nr (...) z dnia 30 września 2012 r. o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawa jazdy kat. B w Ośrodku Szkolenia (...) (...)-(...) L., ul. (...), (...)-(...) W., ul. (...) co do okoliczności prawnej mającej znaczenie prawne potwierdzające odbycie przez C. P. 30 godzin zajęć teoretycznych i 30 godzin zajęć praktycznych, jako warunku niezbędnego do przystąpienia do egzaminu na prawo jazdy, wynikających z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 8 maja 2009 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów (Dz. U. z dnia 25 maja 2009 r., Dz. U. 2009.78.653), wiedząc o tym, że jest to niezgodne z rzeczywistością,

to jest o czyn z art. 271 § 3 k.k.,

VIII. w bliżej nieustalonym okresie od co najmniej 1 stycznia 2013 r. do najpóźniej 31 grudnia 2013 r. w L. i w W., w celu osiągnięcia korzyści osobistej i majątkowej, w zamiarze, aby J. W., R. B. oraz M. W. dokonali czynu zabronionego swoim zachowaniem ułatwił im jego popełnienie w ten sposób, że będąc kierownikiem niżej wymienionego ośrodka nauki jazdy, osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu, dostarczył w/w pieczęć nagłówkową o treści Ośrodek Szkolenia (...) (...)-(...) L., ul. (...), (...)-(...) W., ul. (...) oraz pieczęć z napisem Instruktor J. M. oraz z napisem Kierownik Ośrodka (...), w następstwie czego J. W. wspólnie i w porozumieniu z R. B. wyłudził poświadczenie nieprawdy przez urzędnika Starostwa Powiatowego w P., uprawnionego do wydania prawa jazdy kat. B, poprzez podstępne wprowadzenie go w błąd w ten sposób, że po uprzednim przekazaniu za zgodą i wiedzą R. B. szczegółowych jego danych personalnych, M. W. podrobiła zaświadczenie nr (...) o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawo jazdy kategorii B na dane R. B., opieczetowując je w/w pieczęciami, a J. W. następnie przedłożył wraz z innymi dokumentem stwierdzającym nieprawdę w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w Ł., gdzie po uprzednim wprowadzeniu w błąd właściwego pracownika w/w ośrodka co do prawdziwości danych zawartych w przedstawionym dokumencie, R. B. został zakwalifikowany i dopuszczony do egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy kat. B, po którego zdaniu i następnie przedłożeniu wniosku o wydanie prawa jazdy kategorii B w dniu 8 maja 2014 r. w Starostwie Powiatowym w P. w Wydziale Komunikacji i Transportu, otrzymał w dniu 12 maja 2014r. prawo jazdy kategorii B nr (...),

to jest o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. art. 272 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

IX. w bliżej nieustalonym okresie od co najmniej 1 stycznia 2013 r. do bliżej nieustalonej daty najpóźniej 14 marca 2014 r. w L. i W., w celu osiągnięcia korzyści osobistej i majątkowej, w zamiarze, aby J. W., P. J. oraz M. W. dokonali czynu zabronionego swoim zachowaniem ułatwił im jego popełnienie w ten sposób, że będąc kierownikiem niżej wymienionego ośrodka nauki jazdy, osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu, dostarczył w/w pieczęć nagłówkową o treści Ośrodek Szkolenia (...) (...)-(...) L., ul. (...), (...)-(...) W., ul. (...) oraz pieczęć z napisem Instruktor J. M. oraz z napisem Kierownik Ośrodka (...), w następstwie czego J. W. wspólnie i w porozumieniu z P. J. wyłudził poświadczenie nieprawdy przez urzędnika Starostwa Powiatowego w W., uprawnionego do wydania prawa jazdy kat. B, poprzez podstępne wprowadzenie go w błąd w ten sposób, że po uprzednim przekazaniu za zgodą i wiedzą P. J. szczegółowych jego danych personalnych, M. W. podrobiła zaświadczenie nr (...) z dnia 31 grudnia 2012 r. o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawo jazdy kategorii B na dane P. J., opieczetowując je w/w pieczęciami, a J. W. następnie przedłożył wraz z innymi dokumentem stwierdzającym nieprawdę w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w W., gdzie po uprzednim wprowadzeniu w błąd właściwego pracownika w/w ośrodka co do prawdziwości danych zawartych w przedstawionym dokumencie, P. J. został zakwalifikowany i dopuszczony do egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy kat. B, po którego zdaniu i następnie przedłożeniu wniosku o wydanie prawa jazdy kategorii B w dniu 14 kwietnia 2014 r. w Starostwie Powiatowym w W. w Wydziale Komunikacji i Transportu, otrzymał prawo jazdy kategorii B nr (...),

to jest o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. art. 272 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

X. w bliżej nieustalonym okresie od co najmniej 1 stycznia 2013 r. do bliżej nieustalonej daty najpóźniej w dniu 14 marca 2014 r. w Ł. i w W., w celu osiągnięcia korzyści osobistej i majątkowej, w zamiarze, aby J. W., S. R. oraz M. W. dokonali czynu zabronionego swoim zachowaniem ułatwił im jego popełnienie w ten sposób, że będąc kierownikiem niżej wymienionego ośrodka nauki jazdy, osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu, dostarczył w/w pieczęć nagłówkową o treści Ośrodek Szkolenia (...) (...)-(...) L., ul. (...), (...)-(...) W., ul. (...) oraz pieczęć z napisem Instruktor J. M. oraz z napisem Kierownik Ośrodka (...), w następstwie czego J. W. wspólnie i w porozumieniu z M. W., po uzyskaniu od S. R. szczegółowych danych personalnych, w tym nr pesel, adresu, dostarczył M. W. stwierdzające nieprawdę orzeczenie lekarskie wydane przez lekarza J. J. (2), która z kolei za wiedzą i zgodą S. R. w dniu 17 marca 2014 r. przedłożyła otrzymany od J. W. stwierdzający nieprawdę dokument w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w Ł. wraz z podrobionym przez siebie Zaświadczeniem nr (...) o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawo jazdy kategorii B na dane S. R., opieczętowanym w/w pieczęciami, wskutek czego po uprzednim wprowadzeniu w błąd pracownika tego ośrodka (...) została zakwalifikowana i dopuszczona do egzaminu teoretycznego we wskazanym (...) zie, lecz do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w dokumencie prawo jazdy nie doszło, z uwagi na to, iż mimo 5 - krotnych prób w/w nie zdała wskazanego wyżej egzaminu,

to jest o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

a nadto J. W., K. M. oraz:

3. K. B. (1) urodz. (...) w N.

syn H. i Z. z d. S.,

oskarżonych o to, że:

XI. w bliżej nieustalonym okresie od co najmniej 30 stycznia 2012 r. do 10 czerwca 2015 r. w Ł. i L., a J. W. nadto w J., a K. M. w Ł. i w W., działając w celu osiągnięcia korzyści osobistej i majątkowej, J. W. wspólnie i w porozumieniu z K. M. i K. B. (1), a ponadto J. W. i K. B. (1) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, J. W. i K. B. (1) wyłudziło poświadczenie nieprawdy przez urzędnika Starostwa Powiatowego w Ł., uprawnionego do wydania prawa jazdy kat. B, poprzez wprowadzenie go w błąd, w ten sposób, że J. W. nakłonił J. J. (2), będącego lekarzem uprawnionym do badań lekarskich osób kierujących pojazdami, nr zaświadczenia (...), wydanego przez Wojewodę (...) do poświadczenia nieprawdy w orzeczeniu lekarskim nr (...) z dnia 30 stycznia 2012 roku, co do okoliczności mającej znaczenie prawne, przekazując mu za zgodą i wiedzą K. B. (1) szczegółowe dane personalne, w tym nr pesel, adres w/w i następnie J. J. (2) potwierdził przeprowadzenie w dniu 30 stycznia 2012 roku badania lekarskiego w/w w Samodzielnym Zespole Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej przy ul. (...) w J., w wyniku którego stwierdził brak przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami silnikowymi, dla których wymagane jest posiadanie prawa jazdy kategorii A, A1, B, B1, T, B+E, bez ograniczeń, podczas gdy w rzeczywistości wskazany wyżej lekarz nie przeprowadził tego badania lekarskiego, a następnie J. W. za zgodą i wiedzą K. B. (1) przedłożyli w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w Ł. stwierdzające nieprawdę dokumenty w postaci w/w orzeczenia lekarskiego oraz zaświadczenia nr (...) z dnia 16 maja 2012 r. o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawo jazdy kat. B na nazwisko B. K. H., wystawionego przez K. M. i podpisanego przez Kierownika Ośrodka (...) z Ośrodka Szkolenia (...) (...)-(...) L., ul. (...) (...)-(...) W., ul. (...), potwierdzające odbycie 30 godzin zajęć teoretycznych i 30 godzin zajęć praktycznych, w którym to K. M. we wskazanym wyżej czasie i miejscu, jako kierownik wyżej opisanego ośrodka nauki jazdy, to jest osoba uprawniona do wystawienia dokumentu, poświadczył nieprawdę co do okoliczności prawnej mającej znaczenie prawne, potwierdzając odbycie przez K. B. (1) 30 godzin zajęć teoretycznych i 30 godzin zajęć praktycznych we wskazanym wyżej ośrodku, jako warunku niezbędnego do przystąpienia do egzaminu na prawo jazdy kategorii jak wyżej, wynikających z rozporządzenia Ministra Infrastruktury

z dnia 8 maja 2009 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów (Dz. U. z dnia 25 maja 2009 r., Dz. U. 2009.78.653), wiedząc o tym, że jest to niezgodne z rzeczywistością, które to dokumenty stały się podstawą do zakwalifikowania K. B. (1) przez Wojewódzki Ośrodek Ruchu Drogowego w Ł. do egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy kat. B, a następnie do uzyskania przez wyżej wymienionego ze Starostwa Powiatowego w Ł. uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B, podczas gdy w rzeczywistości, nie przeprowadzono z udziałem K. B. (1) opisanego badania lekarskiego ani we wskazanym wyżej ośrodku szkolenia kierowców wyżej opisanych zajęć teoretycznych i praktycznych z tytułu kursu na prawo jazdy,

to jest o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

a w stosunku do K. M.:

o czyn z art. 271 § 3 k.k.,

a w stosunku do K. B. (1):

o czyn z art. 272 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

a ponadto przeciwko J. W., K. M. oraz:

4. T. S. urodz. (...) w N.

syn Z. i S. z d. K.

oskarżonych o to, że:

XII. w bliżej nieustalonym okresie od co najmniej 1 stycznia 2013 r. do najpóźniej 27 listopada 2014 r. w J., Ł. i L., a K. M. w Ł. i W., J. W. i K. M. działając w celu osiągnięcia korzyści osobistej i majątkowej, wspólnie i w porozumieniu, przy czym J. W. również z T. S. oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w zamiarze wyłudzenia poświadczenia nieprawdy przez urzędnika Starostwa Powiatowego w Ł., uprawnionego do wydania prawa jazdy kat. B, przy czym T. S. usiłując wyłudzić poświadczenie nieprawdy poprzez podstępne wprowadzenie w błąd osób upoważnionych do wystawienia dokumentów, uprawniających do uzyskania prawa jazdy kategorii B, J. W. nakłonił J. J. (2), będącego lekarzem uprawnionym do badań lekarskich osób kierujących pojazdami, nr zaświadczenia (...), wydanego przez Wojewodę (...) do poświadczenia nieprawdy w orzeczeniu lekarskim nr (...) z dnia 7 grudnia 2012 roku, co do okoliczności mającej znaczenie prawne, tj. przeprowadzenia w dniu 7 grudnia 2012 roku badania lekarskiego w/w w Samodzielnym Zespole Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej przy ul. (...) w J., w wyniku którego stwierdził brak przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami silnikowymi, dla których wymagane jest posiadanie prawa jazdy kategorii A, Al, B, BI, T, B+E, bez ograniczeń, podczas gdy w rzeczywistości wskazany wyżej lekarz nie przeprowadził tego dnia badania lekarskiego, a następnie we wskazanym wyżej czasie i miejscu oraz za zgodą i wiedzą T. S. J. W. przedłożył w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w Ł. stwierdzające nieprawdę dokumenty w postaci w/w orzeczenia lekarskiego oraz zaświadczenia nr (...) z dnia 12 stycznia 2012 r. o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawo jazdy kat. B na nazwisko S. T., wystawionego przez K. M. i podpisanego przez Kierownika Ośrodka (...) z Ośrodka Szkolenia (...) (...)-(...) L., ul. (...) (...)-(...) W., ul. (...), potwierdzające odbycie 30 godzin zajęć teoretycznych i 30 godzin zajęć praktycznych, w którym to K. M. we wskazanym wyżej czasie i miejscu, jako kierownik wyżej opisanego ośrodka nauki jazdy, to jest osoba uprawniona do wystawienia dokumentu, poświadczył nieprawdę co do okoliczności prawnej mającej znaczenie prawne, potwierdzając odbycie przez T. S. 30 godzin zajęć teoretycznych i 30 godzin zajęć praktycznych we wskazanym wyżej ośrodku, jako warunku niezbędnego do przystąpienia do egzaminu na prawo jazdy kategorii jak wyżej, wynikających z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 8 maja 2009 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów (Dz. U. z dnia 25 maja 2009 r., Dz. U. 2009.78.653), wiedząc o tym, że jest to niezgodne z rzeczywistością, które to dokumenty stały

się podstawą do zakwalifikowania przez Wojewódzki Ośrodek Ruchu Drogowego w Ł. do egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy kat. B, a następnie do uzyskania ze Starostwa Powiatowego w L. uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B, podczas gdy w rzeczywistości, ani też nie przeprowadzono z udziałem T. S. we wskazanym wyżej ośrodku szkolenia kierowców wyżej opisanych wymaganych 30 godzin zajęć teoretycznych z tytułu kursu na prawo jazdy, przy czym T. S. został zakwalifikowany przez w/w ośrodek jedynie do egzaminu teoretycznego i zamiaru swego nie osiągnął z uwagi na to, iż mimo 2-krotnych prób nie zdał wskazanego wyżej egzaminu,

to jest o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

a w stosunku do K. M. o czyn z art. 271 § 3 k.k.,

a w stosunku do T. S. o czyn z art. 273 k.k. w zb. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

a nadto przeciwko J. W., K. M. oraz:

5. M. M. (1) urodz. (...) w W.

córka W. i I. z d. M.

oskarżonych o to, że:

XIII. w bliżej nieustalonym okresie od co najmniej 1 stycznia 2013 r. do 21 marca 2014 r. W. i L., a M. M. (1) nadto w Ł., natomiast J. W. nadto w J. i Ł., J. W. i K. M. działając w celu osiągnięcia korzyści osobistej i majątkowej, a także J. W. i M. M. (1) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, J. W. wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) oraz K. M., J. W. i M. M. (1) w zamiarze wyłudzenia poświadczenia nieprawdy przez urzędnika niżej opisanego organu, uprawnionego do wydania prawa jazdy kat. B, wyłudzili to poświadczenie, w ten sposób, że J. W. nakłonił J. J. (2), będącego lekarzem uprawnionym do badań lekarskich osób kierujących pojazdami, nr zaświadczenia (...), wydanego przez Wojewodę (...) do poświadczenia nieprawdy w karcie badania lekarskiego oraz orzeczeniu lekarskim nr (...) z dnia 7 grudnia 2012 roku, co do okoliczności mającej znaczenie prawne, tj. przeprowadzenia w dniu 7 grudnia 2012 roku badania lekarskiego w/w w Samodzielnym Zespole Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej przy ul. (...) w J. M. M. (1), w wyniku którego stwierdził brak przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami silnikowymi, dla których wymagane jest posiadanie prawa jazdy kategorii A, A1, B, B1, T, B+E, bez ograniczeń, podczas gdy w rzeczywistości wskazany wyżej lekarz nie przeprowadził tego dnia badania lekarskiego oraz w celu realizacji wyżej opisanego zamiaru następnie J. W. we wskazanym wyżej czasie i miejscu nakłonił również K. M. do poświadczenia nieprawdy w niżej opisanym zaświadczeniu, w ten sposób, że dostarczył mu dane osobowe niżej wymienionej osoby, a następnie K. M. jako kierownik ośrodka nauki jazdy - osoba uprawniona do wystawienia dokumentu, poświadczył nieprawdę w zaświadczeniu nr (...) z dnia 12 stycznia 2014 r. na nazwisko M. M. M. (3) o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawa jazdy kat. B, potwierdzając odbycie przez w/w w Ośrodku Szkolenia (...) (...) (...) L., ul. (...), (...) (...) W., ul. (...) 30 godzin zajęć teoretycznych i 30 godzin zajęć praktycznych nauki jazdy, jako warunku niezbędnego do przystąpienia do egzaminu na prawo jazdy kategorii jak wyżej, wynikających z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 8 maja 2009 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów (Dz. U. z dnia 25 maja 2009 r., Dz. U. 2009.78.653), wiedząc o tym, że jest to niezgodne z rzeczywistością i następnie J. W. za zgodą i wiedzą M. M. (1) przedłożyli w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w Ł. stwierdzające nieprawdę w/w dokumenty, w wyniku czego M. M. (1) została dopuszczona do egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy, a następnie uzyskała z Urzędu Miasta S. W. Delegatury w D. M. uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B,

to jest o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

a w stosunku do K. M. o czyn z art. 271 § 3 k.k.,

a w stosunku do M. M. (1) o czyn z art. 272 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

a ponadto J. W. oraz:

6. M. W. urodz. (...) w Ł.

córka L. i H. z d. (...)

oskarżonych o to, że:

XIV. w bliżej nieustalonym okresie od co najmniej 1 stycznia 2013 r. do bliżej nieustalonej daty najprawdopodobniej 14 marca 2014 r. w J., L. i w Ł., a J. W. nadto w J., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a nadto J. W. osobistej, wspólnie i w porozumieniu z S. R., J. W. w zamiarze udzielenia pomocy M. W. i S. R. do posłużenia się niżej opisanym dokumentem stwierdzającym nieprawdę w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w Ł., w celu zakwalifikowania i dopuszczenia na jego podstawie S. R. do zdawania egzaminów teoretycznych i praktycznych na prawo jazdy kat. B oraz następnie wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w przez podstępne wprowadzenie w błąd osób z właściwego Starostwa Powiatowego, upoważnionych do wydania przez właściwy wydział komunikacji prawa jazdy kat. B, J. W. nakłonił J. J. (2), będącego lekarzem uprawnionym do badań lekarskich osób kierujących pojazdami, nr zaświadczenia (...), wydanego przez Wojewodę (...) do poświadczenia nieprawdy w karcie badania lekarskiego S. R. oraz w orzeczeniu lekarskim nr (...) z dnia 28 lipca 2012 roku, co do okoliczności mającej znaczenie prawne, w ten sposób, że po uzyskaniu od S. R. szczegółowych danych personalnych, w tym nr pesel, adresu, udostępnił je następnie J. J. (2), który potwierdził przeprowadzenie w dniu 28 lipca 2012 roku badania lekarskiego S. R. w Samodzielnym Zespole Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej przy ul. (...) w J., w wyniku którego stwierdził brak przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami silnikowymi, dla których wymagane jest posiadanie prawa jazdy kategorii A, A1, B, B1, T, B+E, bez ograniczeń, która to karta badania lekarskiego, wypisana również w pkt. 3 A na stronie 2 w zakresie daty o treści: „28.07.2012” przez J. W. i podpisana przez niego imieniem i nazwiskiem S. R., stała się podstawą do wydania przez J. J. (2) następnie orzeczenia, podczas gdy w rzeczywistości wskazany wyżej lekarz nie przeprowadził w ogóle opisanego wyżej badania lekarskiego, a następnie wyżej opisany dokument przekazał M. W., która usiłując wyłudzić poświadczenie nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd osób upoważnionych we właściwym Starostwie Powiatowym Wydziale Komunikacji do wystawienia dokumentów, uprawniających do uzyskania prawa jazdy kategorii B, za wiedzą i zgodą S. R. w dniu 17 marca 2014 r. przedłożyła wskazane wyżej stwierdzające nieprawdę orzeczenie lekarskie, potwierdzającego odbycie badania lekarskiego oraz brak przeciwwskazań lekarskich S. R. do kierowania pojazdami silnikowymi, którego badania w rzeczywistości S. R. nie odbyła w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w Ł. wraz podrobionym przez siebie Zaświadczeniem nr (...) z dnia 10 października 2012 r. o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawo jazdy kategorii B na dane S. R., wystawionym przez Kierownika Ośrodka Szkolenia (...) w Ł. - K. M. oraz Instruktora J. M., potwierdzającym odbycie przez S. R. we wskazanym ośrodku 30 godzin zajęć teoretycznych i 30 godzin praktycznych nauki jazdy, których w rzeczywistości wymieniona nie odbyła, wskutek czego po uprzednim wprowadzeniu w błąd pracownika tego ośrodka (...) została zakwalifikowana i dopuszczona do egzaminu teoretycznego we wskazanym (...) zie, lecz do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w dokumencie prawo jazdy nie doszło, z uwagi na to, iż mimo 5 - krotnych prób w/w nie zdała wskazanego wyżej egzaminu,

to jest o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

a w stosunku do M. W. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

nadto J. W., M. W. oraz:

7. R. B. urodz. (...) w B.

syn W. i M. z d. W.

oskarżonych o to, że:

XV. w bliżej nieustalonym okresie od co najmniej 1 stycznia 2013 r. do bliżej nieustalonej daty najprawdopodobniej 31 grudnia 2013 r. w J., L., Ł., a R. B. w okresie od co najmniej 8 kwietnia 2014r. do 12 maja 2014r. w Ł. i P., a M. W. w bliżej nieustalonym okresie czasu, nie później niż w dniu 8 kwietnia 2014r. w nieustalonym miejscu, najprawdopodobniej w L., J. W. i R. B. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu, a J. W. w celu osiągnięcia korzyści osobistej i majątkowej, wyłudzili poświadczenie nieprawdy przez urzędnika Starostwa Powiatowego w P., uprawnionego do wydania prawa jazdy kat. B, poprzez podstępne wprowadzenie go w błąd w ten sposób, że J. W. nakłonił J. J. (2), będącego lekarzem uprawnionym do badań lekarskich osób kierujących pojazdami, nr zaświadczenia (...), wydanego przez Wojewodę (...) do poświadczenia nieprawdy w karcie badania lekarskiego R. B. oraz w orzeczeniu lekarskim nr (...) z dnia 28 lipca 2012 roku, co do okoliczności mającej znaczenie prawne, przekazując mu za zgodą i wiedzą R. B. szczegółowe dane personalne, w tym nr pesel, adres w/w i następnie J. J. (2) potwierdził przeprowadzenie w dniu 28 lipca 2012 roku badania lekarskiego R. B. w Samodzielnym Zespole Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej przy ul. (...) w J., w wyniku którego stwierdził brak przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami silnikowymi, dla których wymagane jest posiadanie prawa jazdy kategorii A, A1, B, B1, T, B+E, bez ograniczeń, która to karta badania lekarskiego, została podpisana przez J. W. imieniem i nazwiskiem R. B. i stała się podstawą do wydania przez J. J. (2) następnie orzeczenia, podczas gdy w rzeczywistości wskazany wyżej lekarz nie przeprowadził we wskazanym dniu opisanego wyżej badania lekarskiego, a następnie który to następnie dokument wraz z podrobionym przez M. W. we wskazanym wyżej czasie i miejscu zaświadczeniem nr (...) o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawo jazdy kategorii B na dane R. B., którego treść wypełniła M. W. i podpisała się jako Instruktor J. M., J. W. przedłożył w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w Ł., gdzie po uprzednim wprowadzeniu w błąd właściwego pracownika w/w ośrodka co do prawdziwości danych zawartych w przedstawionych dokumentach, przez co R. B. został zakwalifikowany i dopuszczony do egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy kat. B, po którego zdaniu i następnie przedłożeniu wniosku o wydanie prawo jazdy kategorii B w dniu 8 maja 2014 r. w Starostwie Powiatowym w P. w Wydziale Komunikacji i Transportu, otrzymał w dniu 12 maja 2014r. prawo jazdy kategorii B nr (...),

to jest o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

a w stosunku do R. B. o czyn z art. 273 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

a w stosunku do M. W. o czyn z art. 270 § 1 k.k.,

a ponadto J. W., M. W. oraz

8. P. J. urodz. (...) we W.

syna I. i Z. z d. B.

oskarżonych o to, że:

XVI. w bliżej nieustalonym okresie od co najmniej 1 stycznia 2013 r. do bliżej nieustalonej daty najprawdopodobniej 14 marca 2014 r. w J., L. i W., a P. J. w bliżej nieustalonym okresie czasu, od co najmniej 14 marca 2014 r. do 14 kwietnia 2014r. w W. i K., natomiast M. W. w bliżej nieustalonym okresie czasu, nie później niż w dniu 14 marca 2014 r. w nieustalonym miejscu, najprawdopodobniej w L., J. W. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści osobistej i majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. J. oraz M. W., J. W. i P. J. wyłudzili poświadczenie nieprawdy przez urzędnika niżej opisanego Starostwa Powiatowego, uprawnionego do wydania prawa jazdy kat. B, poprzez podstępne wprowadzenie go w błąd co do okoliczności mającej znaczenie prawne, w ten sposób, że J. W. nakłonił J. J. (2), będącego lekarzem uprawnionym do badań lekarskich

osób kierujących pojazdami, nr zaświadczenia (...), wydanego przez Wojewodę (...) do poświadczenia nieprawdy w orzeczeniu lekarskim nr (...) z dnia 7 grudnia 2012 roku, co do okoliczności mającej znaczenie prawne, przekazując mu za zgodą i wiedzą P. J. szczegółowe dane personalne, w tym nr pesel, adres w/w i następnie J. J. (2) potwierdził przeprowadzenie w dniu 7 grudnia 2012 roku badania lekarskiego P. J. w Samodzielnym Zespole Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej przy ul. (...) w J., w wyniku którego stwierdził brak przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami silnikowymi, dla których wymagane jest posiadanie prawa jazdy kategorii A, Al, B, BI, T, B +E, bez ograniczeń, podczas gdy w rzeczywistości wskazany wyżej lekarz nie przeprowadził opisanego wyżej badania lekarskiego, a następnie który to następnie dokument wraz z podrobionym we wskazanym wyżej czasie i miejscu przez M. W. zaświadczeniem nr (...) z dnia 31 grudnia 2012 r. o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawo jazdy kategorii B na dane P. J., J. W. za zgodą i wiedzą P. J. przedłożyli w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w W., gdzie po uprzednim wprowadzeniu w błąd właściwego pracownika w/w ośrodka co do prawdziwości danych zawartych w przedstawionych dokumentach, P. J. został zakwalifikowany i dopuszczony do egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy kat. B, po którego zdaniu i następnie przedłożeniu wniosku w Starostwie Powiatowym w Wydziale Komunikacji i Transportu w K. o wydanie prawo jazdy kategorii B, w dniu 14 kwietnia 2014 r. ze Starostwa Powiatowego we W., otrzymał prawo jazdy kategorii B nr (...),

to jest o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

a w stosunku do P. J. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

a w stosunku do M. W. o czyn z art. 270 § 1 k.k.,

a ponadto J. W. oskarżonego o to, że:

XVII. w bliżej nieustalonym okresie od co najmniej 1 stycznia 2013 r. do 15 stycznia 2014 r. w J., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści osobistej i majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z C. P. oraz w zamiarze udzielenia mu pomocy do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w niżej opisanych dokumentach, niezbędnych do uzyskania przez C. P. prawa jazdy kat. B, nakłonił J. J. (2), będącego lekarzem uprawnionym do badań lekarskich osób kierujących pojazdami, nr zaświadczenia (...), wydanego przez Wojewodę (...) do poświadczenia nieprawdy w karcie badania lekarskiego C. P. oraz w orzeczeniu lekarskim nr (...) z dnia 28 lipca 2012 roku, co do okoliczności mającej znaczenie prawne, w ten sposób, że po uzyskaniu od C. P. szczegółowych danych personalnych, w tym nr pesel, adresu, udostępnił je następnie J. J. (2), który potwierdził przeprowadzenie w dniu 28 lipca 2012 roku badania lekarskiego C. P. w Samodzielnym Zespole Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej przy ul. (...) w J., w wyniku którego stwierdził brak przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami silnikowymi, dla których wymagane jest posiadanie prawa jazdy kategorii A, Al, B, BI, T, B+E, bez ograniczeń, która to karta badania lekarskiego, wypisana również w pkt. 3 A na stronie 2 w zakresie daty o treści „28.07.2012” przez J. W. i podpisana przez niego imieniem i nazwiskiem C. P., stała się podstawą do wydania przez J. J. (2) następnie orzeczenia, a te z kolei, po uprzednim przedłożeniu w niżej wskazanych podmiotach, podstawą do zakwalifikowania przez Wojewódzki Ośrodek Ruchu Drogowego w W., a następnie Wojewódzki Ośrodek Ruchu Drogowego w Ł. C. P. do egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy, a następnie do uzyskania z Urzędu Miejskiego w Ś. uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B, podczas gdy w rzeczywistości wskazany wyżej lekarz nie przeprowadził w ogóle opisanego wyżej badania lekarskiego C. P.,

to jest o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

XVIII. w bliżej nieustalonym okresie od co najmniej 1 stycznia 2013 r. do bliżej nieustalonej daty najprawdopodobniej 31 grudnia 2013 r. w J., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści osobistej i majątkowej, w zamiarze udzielenia pomocy M. F. do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w dokumentach uprawniających do wydania przez właściwy wydział komunikacji prawa jazdy, niezbędnych do uzyskania przez M. F. prawa jazdy niżej wymienionej kat, nakłonił J. J. (2), będącego lekarzem

uprawnionym do badań lekarskich osób kierujących pojazdami, nr zaświadczenia (...), wydanego przez Wojewodę (...) do poświadczenia nieprawdy w karcie badania lekarskiego M. F. oraz w orzeczeniu lekarskim nr (...) z dnia 28 lipca 2012 roku, co do okoliczności mającej znaczenie prawne, w ten sposób, że po uzyskaniu od M. F. szczegółowych danych personalnych, w tym nr pesel, adresu, udostępnił je następnie J. J. (2), który potwierdził przeprowadzenie w dniu 28 lipca 2012 roku badania lekarskiego M. F. w Samodzielnym Zespole Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej przy ul. (...) w J., w wyniku którego stwierdził brak przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami silnikowymi, dla których wymagane jest posiadanie prawa jazdy kategorii A, Al, B, BI, T, B+E, bez ograniczeń, która to karta badania lekarskiego, wypisana również w pkt. 3 A na stronie 2 w zakresie daty o treści „ 28.07.2012” przez J. W. i podpisana przez niego imieniem i nazwiskiem M. F., stała się podstawą do wydania przez J. J. (2) następnie orzeczenia, podczas gdy w rzeczywistości wskazany wyżej lekarz nie przeprowadził w ogóle opisanego wyżej badania lekarskiego,

to jest o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

a także:

9. M. P. urodz. (...) w L.

syn W. i L. z d. S.,

oskarżonego o to, że:

XIX. w bliżej nieustalonym okresie co najmniej od 17 lutego 2012 r. do 31 sierpnia 2012 r. w J. i w W., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści osobistej i majątkowej, oraz w zamiarze wyłudzenia z właściwego urzędu prawa jazdy kat. B, B+E, nakłonił J. J. (2), będącego lekarzem uprawnionym do badań lekarskich osób kierujących pojazdami, nr zaświadczenia (...), wydanego przez Wojewodę (...) do poświadczenia nieprawdy w orzeczeniu lekarskim nr (...) z dnia 17 lutego 2012 roku, co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do uzyskania wskazanego wyżej prawa jazdy, w ten sposób, że podał swoje szczegółowe dane personalne, w tym nr pesel, adres J. J. (2), który potwierdził przeprowadzenie w dniu 17 lutego 2012 roku jego badania lekarskiego w Samodzielnym Zespole Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej przy ul. (...) w J., w wyniku którego stwierdził brak przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami silnikowymi, dla których wymagane jest posiadanie prawa jazdy kategorii A, Al, B, BI, T, B+E, bez ograniczeń, które to orzeczenie stało się podstawą do zakwalifikowania przez właściwe Wojewódzkie Ośrodki Ruchu Drogowego do egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy kat. B, B+E, a następnie do uzyskania z Urzędu Miasta S. W. - M. uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B, B+E,, podczas gdy w rzeczywistości wskazanego badania lekarskiego w rzeczywistości nie przeprowadzono,

to jest o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

a ponadto:

10. D. K. urodz. (...) w L.

syna J. i U. z d. W.,

oskarżonego to, że:

XX. w bliżej nieustalonym okresie co najmniej od 11 marca 2011 r. do 10 czerwca 2015 r. w J. i w L., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści osobistej i majątkowej, oraz w zamiarze wyłudzenia poświadczenia nieprawdy przez urzędnika Starostwa Powiatowego w L., uprawnionego do wydania prawa jazdy kat. B, nakłonił J. J. (2), będącego lekarzem uprawnionym do badań lekarskich osób kierujących pojazdami, nr zaświadczenia (...), wydanego przez Wojewodę (...), do poświadczenia nieprawdy w orzeczeniu lekarskim nr (...) z dnia 11 marca 2011 roku, co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do uzyskania

wskazanego wyżej prawa jazdy, w ten sposób, że podał swoje szczegółowe dane personalne, w tym nr pesel, adres J. J. (2), który potwierdził przeprowadzenie w dniu 11 marca 2011 roku jego badania lekarskiego w Samodzielnym Zespole Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej przy ul. (...) w J., w wyniku którego stwierdził brak przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami silnikowymi, dla których wymagane jest posiadanie prawa jazdy kategorii A, Al, B, BI, T, B+E, bez ograniczeń, które to orzeczenie stało się podstawą do zakwalifikowania przez właściwy Wojewódzki Ośrodek Ruchu Drogowego w W. do egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy kat. B, a następnie do uzyskania ze Starostwa Powiatowego w L. uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B, podczas gdy w rzeczywistości wskazanego badania lekarskiego w rzeczywistości nie przeprowadzono, to jest o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

a nadto także:

11. C. B. urodz. (...) w W.

syna J. i K. z d. G.

oskarżonego o to, że:

XXI. w bliżej nieustalonym okresie co najmniej od 17 lutego 2012 r. do 11 czerwca 2015 r. w J. i w W., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści osobistej i majątkowej, oraz w zamiarze wyłudzenia poświadczenia nieprawdy przez urzędnika Starostwa Powiatowego w W., uprawnionego do wydania prawa jazdy kat. B+E, nakłonił J. J. (2), będącego lekarzem uprawnionym do badań lekarskich osób kierujących pojazdami, nr zaświadczenia (...), wydanego przez Wojewodę (...), do poświadczenia nieprawdy w orzeczeniu lekarskim nr (...) z dnia 17 lutego 2012 roku, co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do uzyskania wskazanego wyżej prawa jazdy, w ten sposób, że podał swoje szczegółowe dane personalne, w tym nr pesel, adres J. J. (2), który potwierdził przeprowadzenie w dniu 17 lutego 2012 roku jego badania lekarskiego w Samodzielnym Zespole Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej przy ul. (...) w J., w wyniku którego stwierdził brak przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami silnikowymi, dla których wymagane jest posiadanie prawa jazdy kategorii A, Al, B, BI, T, B+E, bez ograniczeń, które to orzeczenie stało się podstawą do zakwalifikowania przez właściwy Wojewódzki Ośrodek Ruchu Drogowego w W. do egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy kat. B+E, a następnie do uzyskania ze Starostwa Powiatowego w W. uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B+E, podczas gdy w rzeczywistości wskazanego badania lekarskiego nie przeprowadzono,

to jest o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

a ponadto :

12. J. S. (1) urodz. (...) w W.

syn R. i M. z d. P.

oskarżonego o to, że:

XXII. w bliżej nieustalonym okresie co najmniej od 17 lutego 2012 r. do 10 czerwca 2015 r. w J. i w W., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści osobistej i majątkowej, oraz w zamiarze wyłudzenia poświadczenia nieprawdy przez urzędnika Urzędu Miasta S. W. Delegatury w D. B., uprawnionego do wydania dokumentu w postaci prawa jazdy kat. B+E, nakłonił J. J. (2), będącego lekarzem uprawnionym do badań lekarskich osób kierujących pojazdami, nr zaświadczenia (...), wydanego przez Wojewodę (...), do poświadczenia nieprawdy w orzeczeniu lekarskim nr (...) z dnia 17 lutego 2012 roku, co do okoliczności mającej znaczenie prawne co do uzyskania wskazanego wyżej prawa jazdy, w ten sposób, że podał swoje szczegółowe dane personalne, w tym nr pesel, adres J. J. (2), który potwierdził przeprowadzenie w dniu 17 lutego 2012 roku jego badania lekarskiego w Samodzielnym Zespole Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej przy ul. (...) w J., w wyniku którego stwierdził brak przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami silnikowymi, dla których wymagane

jest posiadanie prawa jazdy kategorii A, Al, B, BI, T, B+E, bez ograniczeń, które to orzeczenie stało się podstawą do zakwalifikowania przez właściwe Wojewódzkie Ośrodki Ruchu Drogowego do egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy kat. B+E, a następnie do uzyskania z Urzędu Miasta S. W. - B. uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B+E, podczas gdy w rzeczywistości wskazanego badania lekarskiego w rzeczywistości nie przeprowadzono, to jest o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

orzeka

I. Na mocy art. 4 § 1 k.k. stosuje wobec oskarżonych Kodeks Karny w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie Ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks Karny i innych ustaw (Dz.U. poz. 396), zwany dalej „k.k.”.

II. Uznaje oskarżonego J. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia czynu ciągłego, stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

III. Uznaje oskarżonego K. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

IV. Uznaje oskarżonego K. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

V. Uznaje oskarżonego K. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

VI. Uznaje oskarżonego K. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

VII. Uznaje oskarżonego K. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie V aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 276 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

VIII. Uznaje oskarżonego K. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie VI aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 276 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

IX. Uznaje oskarżonego K. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie VII aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

X. Uznaje oskarżonego K. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie VIII aktu oskarżenia czynu ciągłego, przy czym eliminuje z opisu czynu, że działał wspólnie i w porozumieniu z R. B., stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 8

(ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

XI. Uznaje oskarżonego K. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie IX aktu oskarżenia czynu ciągłego, przy czym eliminuje z opisu czynu, że działał wspólnie i w porozumieniu z P. J., stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

XII. Uznaje oskarżonego K. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie X aktu oskarżenia czynu ciągłego, stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

XIII. Uznaje oskarżonego J. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie XI aktu oskarżenia czynu ciągłego, przy czym eliminuje z opisu czynu, że działał wspólnie i w porozumieniu z K. B. (1), stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

XIV. Uznaje oskarżonego K. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie XI aktu oskarżenia czynu, przy czym eliminuje z opisu czynu, że działał wspólnie i w porozumieniu z K. B. (1), stanowiącego przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

XV. Uniewinnia oskarżonego K. B. (1) od popełnienia zarzucanego mu w punkcie XI aktu oskarżenia czynu.

XVI. Uznaje oskarżonego J. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie XII aktu oskarżenia czynu ciągłego, przy czym eliminuje z opisu czynu, że działał wspólnie i w porozumieniu z T. S., stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

XVII. Uznaje oskarżonego K. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie XII aktu oskarżenia czynu, przy czym eliminuje z opisu czynu, że działał wspólnie i w porozumieniu z T. S., stanowiącego przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

XVIII. Uniewinnia T. S. od popełnienia zarzucanego mu w punkcie XII aktu oskarżenia czynu.

XIX. Uznaje oskarżonego J. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie XIII aktu oskarżenia czynu ciągłego, przy czym eliminuje z opisu czynu, że działał wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

XX. Uznaje oskarżonego K. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie XIII aktu oskarżenia czynu, przy czym eliminuje z opisu czynu, że działał wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), stanowiącego przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

XXI. Uniewinnia oskarżoną M. M. (1) od popełnienia zarzucanego jej w punkcie XIII aktu oskarżenia czynu.

XXII. Uznaje oskarżonego J. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie XIV aktu oskarżenia czynu ciągłego, stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

XXIII. Uznaje oskarżoną M. W. za winną popełnienia zarzucanego jej w punkcie XIV aktu oskarżenia czynu ciągłego, stanowiącego przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza jej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

XXIV. Uznaje oskarżonego J. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie XV aktu oskarżenia czynu ciągłego, przy czym eliminuje z opisu czynu, że działał wspólnie i w porozumieniu z R. B., stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

XXV. Uniewinnia oskarżonego R. B. od popełnienia zarzucanego mu w punkcie XV aktu oskarżenia czynu.

XXVI. Uznaje oskarżoną M. W. za winną popełnienia zarzucanego jej w punkcie XV aktu oskarżenia czynu, przy czym eliminuje z opisu czynu, że działała wspólnie i w porozumieniu z R. B., stanowiącego przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. i za to na mocy art. powołanego przepisu wymierza jej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

XXVII. Uznaje oskarżonego J. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie XVI aktu oskarżenia czynu ciągłego, przy czym eliminuje z opisu czynu, że działał wspólnie i w porozumieniu z P. J., stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

XXVIII. Uniewinnia P. J. od popełnienia zarzucanego mu w punkcie XVI aktu oskarżenia czynu.

XXIX. Uznaje oskarżoną M. W. za winną popełnienia zarzucanego jej w punkcie XVI aktu oskarżenia czynu, przy czym eliminuje z opisu czynu, że działała wspólnie i w porozumieniu z P. J., stanowiącego przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. i za to na mocy art. powołanego przepisu wymierza jej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

XXX. Uznaje oskarżonego J. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie XVII aktu oskarżenia czynu ciągłego, stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

XXXI. Uznaje oskarżonego J. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie XVIII aktu oskarżenia czynu ciągłego, stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

XXXII. Uniewinnia oskarżonego M. P. od popełnienia zarzucanego mu w punkcie XIX aktu oskarżenia czynu.

XXXIII. Uniewinnia oskarżonego D. K. od popełnienia zarzucanego mu w punkcie XX aktu oskarżenia czynu.

XXXIV. Uniewinnia oskarżonego C. B. od popełnienia zarzucanego mu w punkcie XXI aktu oskarżenia czynu.

XXXV. Uniewinnia oskarżonego J. S. (1) od popełnienia zarzucanego mu w punkcie XXII aktu oskarżenia czynu.

XXXVI. Na mocy art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone oskarżonemu J. W. w punktach II, XIII, XVI, XIX, XXII, XXIV, XXVII, XXX i XXXI wyroku łączy i orzeka kary łączne 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

XXXVII. Na mocy art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu K. M. w punktach III - XII, XIV, XVII i XX wyroku łączy i orzeka karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia, a kary grzywny wymierzone oskarżonemu K. M. w punktach III, IX-XII, XIV, XVII i XX łączy i orzeka karę łączną 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

XXXVIII. Na mocy art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonej M. W. w punktach XXIII, XXVI i XXIX wyroku łączy i orzeka karę łączną 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

XXXIX. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego J. W. w punkcie XXXVI wyroku warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby.

XL. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego K. M. w punkcie XXXVII wyroku warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby.

XLI. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonej M. W. w punkcie XXXVIII wyroku warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby.

XLII. Na mocy art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonych J. W., K. M. i M. W. pod dozór kuratorów.

XLIII. Na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej grzywny orzeczonej wobec J. W. w punkcie XXXVI wyroku zalicza okres pozbawienia go wolności w sprawie od dnia 28.11.2014 r. do dnia 2.12.2014 r., uznając ją za wykonaną w części 10 (dziesięciu) stawek dziennych.

XLIV. Na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej grzywny orzeczonej wobec K. M. w punkcie XXXVII wyroku zalicza okres pozbawienia go wolności w sprawie od dnia 27.04.2015 r. do dnia 28.04.2015 r., uznając ją za wykonaną w części 4 (czterech) stawek dziennych.

XLV. Na mocy art. 44 § 1 i 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa, poprzez pozostawienie w aktach sprawy, dowodów rzeczowych wymienionych na k. 3202v-3204, pod poz. 1-71.

XLVI. Na podstawie art. 619 § 1 k.p.k. oraz art. 29 ust. 1 Ustawy prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackich (...) kwoty po 1.033 (jeden tysiąc trzydzieści trzy) złote i 20 (dwadzieścia) groszy, na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...) kwotę 516 (pięćset szesnaście) złotych i 60 (sześćdziesiąt) groszy, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

XLVII. Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. koszty przypadające na rozpoznanie sprawy w części dotyczącej K. B. (1), T. S., M. M. (1), R. B., P. J., M. P., D. K., C. B. i J. S. (1) przejmują na rzecz Skarbu Państwa, przy czym zasądza na rzecz oskarżonego D. K. od Skarbu Państwa zwrot wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy z kwocie 929 (dziewięćset dwadzieścia dziewięć) złotych i 89 (osiemdziesiąt dziewięć) groszy.

XLVIII. Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonych J. W. i K. M. kwoty po 2.000 (dwa tysiące) złotych tytułem zwrotu części kosztów sądowych, a w pozostałej części zwalnia ich z obowiązku ich zwrotu i przejmują je na rzecz Skarbu Państwa.

XLIX. Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonej M. W. kwotę 500 (pięćset) złotych tytułem zwrotu części kosztów sądowych, a w pozostałej części zwalnia ją z obowiązku ich zwrotu i przejmują je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 130/17

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 19 października 2018 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony K. M. prowadził od co najmniej 1995 r. Ośrodek Szkolenia (...) z siedzibą w L., przy ul. (...) i W. przy ul. (...). Jednym z instruktorów zatrudnionych w tej Szkole, choć bez zawarcia umowy o pracę, był od około 2012 r. oskarżony J. W.. W bliżej nieustalonym okresie oskarżeni J. W. i K. M. uzgodnili, że będą ułatwiać kursantom załatwienie formalności związanych z odbyciem kursu nauki prawa jazdy, poprzez załatwianie wystawiania dla nich zaświadczeń lekarskich z nieprawdziwymi datami badań. Działania te miały usprawnić funkcjonowanie Szkoły i zapewnić kursantów, że dbali o warunki odbywania szkoleń. W ten sposób ci oskarżeni chcieli zyskać kolejnych chętnych do odbycia kursu w (...).

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. W. (k.362-364,380-381,1392-1393,1653,2045-2047,2127-2128,2129-2131,2813-2814,2929),
- częściowo wyjaśnienia K. M. (k.774-778,781-783,788-789,1024-1029,1347-1349,2050-2055,2203-2204,2849),
- protokoły kontroli (k.902-953).

K. M. powinien był organizować i prowadzić kursy prawa jazdy według zasad określonych w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 27 października 2005 r. w sprawie szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów. W szczególności kursanci przed przystąpieniem do kursu powinni być przebadani przez lekarza i uzyskać zaświadczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do kierowania pojazdami. K. M. i J. W. uzgodnili między sobą, że będą ułatwiać kursantom uzyskanie zaświadczeń lekarskich i wydanie ich z datą wskazującą na odbycie badania przed przystąpieniem do kursu, nawet jeśli badanie odbywało się po rozpoczęciu kursu. J. W. i K. M. nakłonili lekarza J. J. (2), zatrudnionego w Samodzielnym Zespole Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej w J. przy ul. (...) do wydawania takich zaświadczeń. W bliżej nieustalonym okresie czasu, od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. do szkoły tej zgłosił się kursant A. R. (1). Oskarżony J. W. zapewnił A. R. (1), że zajmie się wszelkimi formalnościami związanymi z odbyciem kursu prawa jazdy B+E. Następnie J. W. naklonił J. J. (2), będącego lekarzem uprawnionym do badań lekarskich osób kierujących pojazdami do wydania orzeczenia lekarskiego nr (...), wystawionego rzekomo w dniu 7 grudnia 2012 roku. W zaświadczeniu tym J. J. (2) zaświadczył, że A. R. (1) nie miał przeciwwskazań zdrowotnych do prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B+E,

choć faktycznie go nie badał. W sporządzonej dokumentacji lekarskiej, J. W. podrobił podpis A. R. (1). Ponadto K. M. poświadczył nieprawdę w treści zaświadczenia nr (...) z dnia 6 czerwca 2013 r. o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawa jazdy kat. B + E w Ośrodku Szkolenia (...) (...) L., ul. (...), (...) W., ul. (...), co do okoliczności prawnej mającej znaczenie prawne, potwierdzając odbycie przez A. R. (1) 20 godzin zajęć teoretycznych i 15 godzin zajęć praktycznych we wskazanym wyżej ośrodku, jako warunku niezbędnego do przystąpienia do egzaminu na prawo jazdy wyżej wskazanej kategorii. A. R. (1) zdał egzamin na prawo jazdy kategorii B+E, ale nie odebrał tych dokumentów i w związku z tym nie posłużył się nimi.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. W. (k.362-364,380-381,1392-1393,1653,2045-2047,2127-2128,2129-2131,2813-2814,2929),
- częściowo wyjaśnienia K. M. (k.774-778,781-783,788-789,1024-1029,1347-1349,2050-2055,2203-2204,2849),
- zeznania A. R. (1) (k.968v-969),
- zeznania J. J. (2) (k. 324-330,334-335,684-687,834-837,2008-2009,3649-3650),
- odpis wyroku (k.3695-3701),
- protokoły przeszukania (k. 343-348,365-369),
- dokumenty kursanta (k.32-34 załącznika nr 3),
- opinia biegłego (k. 1227-1286).

Około grudnia 2013 r. M. D. był zobowiązany odbyć szkolenie uzupełniające dla instruktorów nauki jazdy, podobne szkolenie musieli odbyć N. P. i L. P. (2). N. P. zwrócić się do K. M., który stwierdził, że mógł takie szkolenie przeprowadzić w prowadzonej przez siebie Ośrodku Szkolenia (...). M. D. wpłacił na ten cel kwotę 300 złotych. K. M. nie był osobą uprawnioną do wystawienia niżej zaświadczenia potwierdzającego udział w takim kursie, ale podrobił zaświadczenie nr (...) z dnia 23 grudnia 2013 r. potwierdzające uczestnictwo w warsztatach doskonalenia zawodowego i przekazał go zainteresowanemu.

Dowód:

- zeznania M. D. (k.1953v,3674v),
- zeznania N. P. (k.2344v,3704v),
- zeznania L. P. (1) (k.1950,3704),
- częściowo wyjaśnienia K. M. (k.774-778,781-783,788-789,1024-1029,1347-1349,2050-2055,2203-2204,2849),
- zaświadczenie (k.134 załącznik nr 3).

W tym samym okresie L. P. (1) poszukiwała możliwości odbycia szkolenia uzupełniającego dla instruktorów. Zdecydowała się odbyć je w (...) K. M.. Jej mąż wpłacił w jej imieniu na ten cel kwotę 300 złotych. K. M. nie był osobą uprawnioną do wystawienia zaświadczenia potwierdzającego udział w takim kursie, ale podrobił zaświadczenie nr (...) z dnia 23 grudnia 2013 r. potwierdzające uczestnictwo w warsztatach doskonalenia zawodowego i przekazał go zainteresowanej.

Dowód:

- zeznania L. P. (1) (k.1950,3704),

- zeznania N. P. (k.2344v,3704v),
- zeznania M. D. (k.1953v,3674v),
- częściowo wyjaśnienia K. M. (k.774-778,781-783,788-789,1024-1029,1347-1349,2050-2055,2203-2204,2849),
- zaświadczenie (k.136 załącznika nr 3).

N. P. w grudniu 2013 r. był zobowiązany do odbycia dodatkowego szkolenia instruktorów nauki jazdy. K. M. zgodził się zorganizować dla niego takie szkolenie, przyjął za to kwotę 300 złotych. Okazało się jednak, że OSK (...) nie miało uprawnienia do przeprowadzenia takiego szkolenia. Oskarżony wówczas podrobił zaświadczenie nr (...) z dnia 23 grudnia 2013 r. potwierdzające uczestnictwo w warsztatach doskonalenia zawodowego i przekazał go zainteresowanemu.

Dowód:

- zeznania N. P. (k.2344v,3704v),
- zeznania L. P. (1) (k.1950,3704),
- zeznania M. D. (k.1953v,3674v),
- częściowo wyjaśnienia K. M. (k.774-778,781-783,788-789,1024-1029,1347-1349,2050-2055,2203-2204,2849),
- zaświadczenie (k.135 załącznika nr 3).

Około stycznia 1995 r. P. K. uczestniczył w szkoleniu kierowców w OSK (...) K. M.. Wówczas zgubił na terenie Ośrodka książeczkę wojskową nr (...). Oskarżony znalazł ją i ukrywał do dnia 27 kwietnia 2015 r. w mieszkaniu przy ul. (...) w W., wówczas została ona zabezpieczona przez Policję. Oskarżony nie miał żadnego prawa by rozporządzać tym dokumentem.

Dowód:

- zeznania P. K. (k.1047v,3668),
- protokół przeszukania (k.713-717),
- częściowo wyjaśnienia K. M. (k.774-778,781-783,788-789,1024-1029,1347-1349,2050-2055,2203-2204,2849).

Około stycznia 2010 r. B. W. szkoliła się w (...), zgubiła wówczas paszport nr (...) na swoje nazwisko. Oskarżony znalazł ten paszport i ukrywał do dnia 27 kwietnia 2015 r. w mieszkaniu przy ul. (...) w W., wówczas została ona zabezpieczona przez Policję. Oskarżony nie miał żadnego prawa by rozporządzać tym dokumentem.

Dowód:

- zeznania B. W. (k.1165, 3668v),
- protokół przeszukania (k.713-717),
- częściowo wyjaśnienia K. M. (k.774-778,781-783,788-789,1024-1029,1347-1349,2050-2055,2203-2204,2849).

C. P. w okresie od dnia 29 stycznia 2009 r. do dnia 28 września 2013 r. odbywał kary pozbawienia wolności, nie korzystał z przerw w karze ani przepustek. W bliżej nieustalonym okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 15 stycznia 2014 r. porozumiał się z oskarżonym K. M. i ten wydał zaświadczenie nr (...) z dnia 30 września 2012 r. o ukończeniu

szkolenia, w którym potwierdził niezgodnie z prawdą, że C. P. odbył 30 godzin zajęć teoretycznych i 30 godzin zajęć praktycznych. Było to podstawą ubiegania się o przystąpienie do egzaminu na prawo jazdy.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. W. (k.362-364,380-381,1392-1393,1653,2045-2047,2127-2128,2129-2131,2813-2814,2929),
- częściowo wyjaśnienia K. M. (k.774-778,781-783,788-789,1024-1029,1347-1349,2050-2055,2203-2204,2849),
- obliczenie kary (k.29 załącznika nr 2),
- protokół przeszukania (k.241-243),
- załącznik nr 4.

W bliżej nieustalonym okresie, od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. oskarżony R. B. uzyskał informację o możliwości uczestnictwa w szkoleniu kierowców kategorii B w OSK (...) K. M.. Oskarżony R. B. nawiązał kontakt z oskarżonym J. W., który zapewnił go, że pracował w tej szkole i był instruktorem nauki jazdy. Oskarżony R. B. kontaktował się jedynie z J. W., który zapewnił go, że załatwi za niego wszelkie formalności związane z udziałem w szkoleniu. Oskarżony R. B. obdarzył zaufaniem oskarżonego J. W., był przekonany, że ten właściwie wypełni obowiązki związane z przebiegiem szkolenia. W bliżej nieustalonym okresie oskarżony J. W. umówił R. B. na badania lekarskie w Samodzielnym Zespole Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej przy ul. (...) w J.. R. B. odbył tam badanie lekarskie, badający go lekarz J. J. (2) nie miał zastrzeżeń odnośnie jego stanu zdrowia i zdolności udziału w szkoleniu kandydatów na kierowców. R. B. odbył wymagane szkolenie teoretyczne i praktyczne, choć nie został wpisany do ewidencji osób szkolonych za 2012 r. J. W. i M. W. podrobili zaświadczenie nr (...) o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawo jazdy kategorii B przez R. B., a K. M. dostarczył pieczęcie potrzebne do wydania tego zaświadczenia. Następnie bliżej nieustalona osoba złożyła ten dokument w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w Ł.. R. B. nie wiedział, że został złożony podrobiony dokument niezbędny do dopuszczenia do egzaminu teoretycznego i praktycznego, zgłosił się na egzamin, zdał go pozytywnie, a następnie w dniu 12 maja 2014 r. w Starostwie Powiatowym w P. w Wydziale Komunikacji i Transportu otrzymał prawo jazdy kategorii B nr (...).

Dowód:

- wyjaśnienia R. B. (k.1409-1411,2180, k.3608v-360)9,
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. W. (k.362-364,380-381,1392-1393,1653,2045-2047,2127-2128,2129-2131,2813-2814,2929),
- częściowo wyjaśnienia K. M. (k.774-778,781-783,788-789,1024-1029,1347-1349,2050-2055,2203-2204,2849),
- zeznania J. J. (2) (k. 324-330,334-335,684-687,834-837,2008-2009,3649-3650),
- zaświadczenie, wniosek, orzeczenie lekarskie, pismo Starostwa Powiatowego w P. (k.8-11 załącznika nr 3),
- załącznik nr 4.

W bliżej nieustalonym okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do bliżej nieustalonej daty, najpóźniej dnia 14 marca 2014 r. P. J. zgłosił się do znajomego J. W., by zapisał go na kurs prawa jazdy. J. W. stwierdził, że mógł on uczestniczyć w szkoleniu w (...), zapisał go na badania lekarskie i zajęcia teoretyczne oraz praktyczne. W bliżej nieustalonym dniu J. W. umówił P. J. na wizytę lekarską w Przychodni w J., P. J. został przebadany przez lekarza J. J. (2), który nie miał zastrzeżeń odnośnie jego stanu zdrowia i zdolności wzięcia udziału w kursie na prawo jazdy. P. J. odbył wymagane szkolenie teoretyczne i jazdy praktyczne, choć nie został wpisany do ewidencji osób szkolonych za 2012 r. Po zakończeniu szkolenia oskarżona M. W. działając wspólnie z J. W. podrobili zaświadczenie nr (...) z dnia 31

grudnia 2012 r. o ukończeniu szkolenia podstawowego przez P. J.. Natomiast K. M. udostępnił im pieczęć nagłówkową Ośrodka Szkolenia (...) oraz pieczęć z napisem (...) i z napisem (...) Ośrodka (...). P. J. nie uczestniczył w podrobieniu tego zaświadczenia, nie wnosił o podrobienie tego dokumentu i nie wiedział, że oskarżeni J. W. i M. W., przy pomocy K. M. sporządzili takie podrobione zaświadczenie. Następnie J. W. złożył w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w W. te dokumenty. P. J. został zakwalifikowany i dopuszczony do egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy kategorii B. P. J. zdał egzamin i uzyskał w dniu 14 kwietnia 2014 r. prawo jazdy w Starostwie Powiatowym w W. prawo jazdy kategorii B nr (...).

Dowód:

- wyjaśnienia P. J. (k.1920-1922,3609).

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. W. (k.362-364,380-381,1392-1393,1653,2045-2047,2127-2128,2129-2131,2813-2814,2929),

- częściowo wyjaśnienia K. M. (k.774-778,781-783,788-789,1024-1029,1347-1349,2050-2055,2203-2204,2849),

- zeznania J. J. (2) (k. 324-330,334-335,684-687,834-837,2008-2009,3649-3650),

- zaświadczenie, wniosek, orzeczenie lekarskie, pismo Starostwa Powiatowego we W. (k.13-23 załącznika nr 3),

- załącznik nr 4.

W bliżej nieustalonym okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do bliżej nieustalonej dnia nie później niż do dnia 14 marca 2014 r. S. R. zgłosiła się do M. W. w celu odbycia kursu prawa jazdy. M. W. przyjęła ją na taki kurs i wskazała, że zajmie się wszelkimi formalnościami. S. R. nie była na badaniu lekarskim. Natomiast J. W. nakłonił lekarza J. J. (2) do poświadczenia nieprawdy w karcie badania lekarskiego S. R. oraz w orzeczeniu lekarskim nr (...) z dnia 28 lipca 2012 roku i potwierdzenie przeprowadzonego rzekomo w tym dniu badania lekarskiego S. R. w Samodzielnym Zespole Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej przy ul. (...) w J., w wyniku którego stwierdził brak przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami silnikowymi. J. W. podrobił na karcie badania lekarskiego podpis S. R.. S. R. nie odbyła szkolenia dla kursantów w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w Ł. wraz podrobionym przez zaświadczeniem nr (...) z dnia 10 października 2012 r. o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawo jazdy kategorii B na dane S. R., wystawionym przez Kierownika Ośrodka Szkolenia (...) w Ł. - K. M. oraz Instruktora J. M., potwierdzającym odbycie przez S. R. we wskazanym ośrodku 30 godzin zajęć teoretycznych i 30 godzin praktycznych nauki jazdy, których w rzeczywistości wymieniona nie odbyła. S. R. została zakwalifikowana i dopuszczona do egzaminu teoretycznego we wskazanym WORD w Ł., lecz mimo pięciu prób nie zdała tego egzaminu. Wskutek czego oskarżeni J. W. i M. W. nie osiągnęli zamierzonego celu w postaci wyłudzenia poświadczenia nieprawdy poprzez wydanie S. R. dokumentu prawa jazdy.

Dowód:

- zeznania S. R. (k.1920-1922,3609),

- zeznania C. K. (k.1011v-1012),

- dokumentacja kursanta (k. (...)),

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. W. (k.362-364,380-381,1392-1393,1653,2045-2047,2127-2128,2129-2131,2813-2814,2929),

- zeznania J. J. (2) (k. 324-330,334-335,684-687,834-837,2008-2009,3649-3650),

- odpis wyroku (k.2913-2915).

Oskarżony K. B. (1) w bliżej nieustalonym okresie od dnia 30 stycznia 2012 r. do dnia 10 czerwca 2015 r. zapisał się na kurs prawa jazdy u J. W.. J. W. zapewnił go, że załatwi w jego imieniu wymagane dokumenty, złoży je za niego i ułatwi mu pozytywne zdanie prawa jazdy. Oskarżony J. W. umówił wizytę lekarską dla K. B. (1) w bliżej nieustalonej przychodni lekarskiej w Ł., gdzie kursant był przebadany przez lekarza. Następnie K. B. (1) odbył szkolenie teoretyczne i praktyczne, a dokumenty miał w jego imieniu złożyć J. W.. Oskarżony K. B. (1) zakładał, że dokumenty te zawierać będą stwierdzenie prawdziwych okoliczności, jak badanie lekarskie i szkolenie kandydatów na kierowców. Jednak J. W. nakłonił J. J. (2) do wydania orzeczenia lekarskiego nr (...) z dnia 30 stycznia 2012 roku, poświadczającego rzekomo odbyte badanie lekarskie, mimo że nie badał go. Następnie J. W. i K. M. wydali zaświadczenie nr (...) z dnia 16 maja 2012 r. o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawo jazdy kat. B przez K. B. (1). Oskarżeni J. W. i K. M. potwierdzili niezgodnie z rzeczywistością, że K. B. (1) odbył we wskazanym miejscu i czasie szkolenie dla kierowców. K. B. (1) nie brał udziału w sporządzeniu poświadczających nieprawdę dokumentów, nie wiedział, że takie zostały sporządzone. Dokumenty te stały się podstawą do zakwalifikowania K. B. (1) przez Wojewódzki Ośrodek Ruchu Drogowego w Ł. do egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy kat. B. Oskarżony zdał ten egzamin i uzyskał ze Starostwa Powiatowego w Ł. uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B.

Dowód:

- wyjaśnienia K. B. (1) (k.1409-1411,2090-2091, 2129-2131,3608v,3764)
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. W. (k.362-364,380-381,1392-1393,1653,2045-2047,2127-2128,2129-2131,2813-2814,2929),
- częściowo wyjaśnienia K. M. (k.774-778,781-783,788-789,1024-1029,1347-1349,2050-2055,2203-2204,2849),
- zeznania J. J. (2) (k. 324-330,334-335,684-687,834-837,2008-2009,3649-3650),
- zaświadczenie, orzeczenie lekarskie, pismo Starostwa Powiatowego w Ł. (k.1,63,64 załącznika nr 3).

Oskarżony T. S. w bliżej nieustalonym okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 27 listopada 2014 r. zapisał się u J. W. na kurs prawa jazdy kategorii B. J. W. zapewnił go, że załatwi za niego wszelkie formalności, wskaże lekarza, który zbada go i wyda odpowiednie zaświadczenie, a później złoży dokumenty w WORD. Oskarżony T. S. zgłosił się na umówioną wizytę lekarską, lekarz J. J. (2) zbadał go i stwierdził, że wyda zaświadczenie konieczne dla kursantów, ale nie wręczył mu go ani nie okazał. Zaświadczenie to odebrał J. W., który nakłonił J. J. (2) do potwierdzenia w nim daty niezgodnej z faktyczną datą badania i wydania orzeczenia lekarskiego nr (...) z dnia 7 grudnia 2012 r. T. S. uczęszczał na szkolenie teoretyczne i praktyczne, ale nie został wpisany do ewidencji osób szkolonych (...). J. W. przedłożył w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w Ł. stwierdzające nieprawdę dokumenty w postaci ww. orzeczenia lekarskiego oraz zaświadczenia nr (...) z dnia 12 stycznia 2012 r. o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawo jazdy kategorii B na nazwisko T. S., wystawionego przez K. M.. Zaświadczenie to potwierdzało nieprawdę co do okoliczności prawnej mającej znaczenie prawne, potwierdzając odbycie przez T. S. 30 godzin zajęć teoretycznych i 30 godzin zajęć praktycznych we wskazanym wyżej ośrodku i podanym okresie czasu. T. S. nie był świadomy, że takie dokumenty zostały sporządzone dla niego i nie zabiegał o ich wypisanie. Następnie dokumenty stały się podstawą do zakwalifikowania przez Wojewódzki Ośrodek Ruchu Drogowego w Ł. do egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy kategorii B, a później do uzyskania ze Starostwa Powiatowego w Ł. uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B. Jednak T. S. został zakwalifikowany przez ww. ośrodek jedynie do egzaminu teoretycznego i nie uzyskał prawa jazdy, gdyż mimo dwukrotnych prób nie zdał egzaminu.

Dowód:

- wyjaśnienia T. S. (k.1638-1641,2194-2195,3764v),
- wyjaśnienia M. M. (1) (k.1399-1401,3763),

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. W. (k.362-364,380-381,1392-1393,1653,2045-2047,2127-2128,2129-2131,2813-2814,2929),
- częściowo wyjaśnienia K. M. (k.774-778,781-783,788-789,1024-1029,1347-1349,2050-2055,2203-2204,2849),
- zeznania J. J. (2) (k. 324-330,334-335,684-687,834-837,2008-2009,3649-3650),
- orzeczenie lekarskie, karta badania lekarskiego (k.119,120 załącznika nr 3),
- dokumenty kursanta (k.1110),
- załącznik nr 5.

W bliżej nieustalonym okresie czasu od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 21 marca 2014 r. M. M. (1) zgłosiła się do J. W., celem odbycia kursu na prawo jazdy. J. W. odbywał z nią jazdy szkoleniowe i zorganizował dla niej zajęcia teoretyczne w bliżej nieustalonym miejscu. M. M. (1) była na badaniu lekarskim u lekarza J. J. (2) i odbyła szkolenie teoretyczne oraz praktyczne. K. M. i J. W. nakłonili J. J. (2) do podania nieprawdy w karcie badania lekarskiego oraz orzeczeniu lekarskim nr (...) z dnia 7 grudnia 2012 roku, co do okoliczności mającej znaczenie prawne, tj. przeprowadzenia w dniu 7 grudnia 2012 roku ww. badania lekarskiego w Samodzielnym Zespole Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej przy ul. (...), podczas gdy badanie takie nie odbyło się we wskazanym dniu. Ponadto J. W. nakłonił K. M. do poświadczenia nieprawdy w zaświadczeniu nr (...) z dnia 12 stycznia 2014 r., poprzez podanie nieprawdy o OSK, w którym szkoliła się M. M. (1). M. M. (1) nie współdziałała z oskarżonymi J. W. i K. M. w sporządzeniu stwierdzających nieprawdę dokumentów, nie знаła ich treści, sądziła, że dokumenty te odpowiadały prawdziwemu stanowi rzeczy. Następnie J. W. za zgodą i wiedzą M. M. (1) przedłożył w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w Ł. ww. dokumenty, w wyniku czego M. M. (1) została dopuszczona do egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy. M. M. (1) zdała egzamin i uzyskała z Urzędu Miasta S. W. Delegatury w D. M. uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B.

Dowód:

- wyjaśnienia M. M. (1) (k.1399-1401,3763),
- wyjaśnienia T. S. (k.1638-1641,2194-2195,3764v),
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. W. (k.362-364,380-381,1392-1393,1653,2045-2047,2127-2128,2129-2131,2813-2814,2929),
- częściowo wyjaśnienia K. M. (k.774-778,781-783,788-789,1024-1029,1347-1349,2050-2055,2203-2204,2849),
- zeznania J. J. (2) (k. 324-330,334-335,684-687,834-837,2008-2009,3649-3650),
- orzeczenie lekarskie, karta badania lekarskiego (k.107-110 załącznika nr 3),
- dokumenty kursanta (k.1110),
- załącznik nr 5.

W bliżej nieustalonym okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. M. F. zgłosiła się do A. P., celem szkolenia na kursie prawa jazdy. A. P. przyjął ją na kurs, odbył z nią jazdy szkoleniowe, a J. W. umówił na wizytę lekarską. M. F. nie była na badaniu lekarskim u J. J. (2), ale oskarżony J. W. nakłonił go do sporządzenia orzeczenia lekarskiego nr (...) z dnia 28 lipca 2012 roku, w którym podano nieprawdę co do jej badania. Karta badania lekarskiego była podpisana przez oskarżonego J. W. imieniem i nazwiskiem M. F..

Dowód:

- zeznania M. F. (k.1150v-1151, 3668v),
- protokół przeszukania (k.306-309),
- kserokopia karty badania (k.515-516),
- kserokopia orzeczenia lekarskiego (k.517).
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. W. (k.362-364,380-381,1392-1393,1653,2045-2047,2127-2128,2129-2131,2813-2814,2929),
- zeznania J. J. (2) (k. 324-330,334-335,684-687,834-837,2008-2009,3649-3650).

M. P. zgłosił się na kurs prawa jazdy w (...) K. M. w bliżej nieustalonym okresie od 17 lutego 2012 r. do 31 sierpnia 2012 r., uczestniczył w szkoleniu z bliżej nieustalonym instruktorem. Kursant ten był na badaniu lekarskim, nie nakłaniał lekarza J. J. (2) do wydawania orzeczenia lekarskiego określonej treści. W orzeczeniu lekarskim nr (...) z dnia 17 lutego 2012 roku. W treści tego orzeczenia podano datę badania odbiegającą od faktycznego badania. Dokumentu tego nie uzyskał bezpośrednio M. P. i nie złożył go w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w Ł.. Przystąpił natomiast do egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy kategorii B i B+E, zdał go i następnie uzyskał z (...) W. - M. uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B i B+E.

Dowód:

- wyjaśnienia M. P. (k.1357,3610,3764),
- zeznania J. J. (2) (k. 324-330,334-335,684-687,834-837,2008-2009,3649-3650),
- zeznania A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705). Podkreślić
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. W. (k.362-364,380-381,1392-1393,1653,2045-2047,2127-2128,2129-2131,2813-2814,2929),
- orzeczenie lekarskie (k.2 załącznika nr 3).

Oskarżony D. K. w bliżej nieustalonym okresie od dnia 11 marca 2011 r. do dnia 10 czerwca 2015 r. zgłosił się na kurs prawa jazdy w (...) K. M., uczestniczył w takim kursie z nieustalonym instruktorem i był na badaniach lekarskich u J. J. (2). Oskarżony ten nie nakłaniał lekarza do poświadczenia nieprawdy w orzeczeniu lekarskim nr (...) z dnia 11 marca 2011 roku, co do przeprowadzenia takiego badania w dniu wskazanym w orzeczeniu. Orzeczenie to zostało złożone w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w W. i D. K. przystąpił do egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy kategorii B. Po pomyślnym zdaniu egzaminu uzyskał ze Starostwa Powiatowego w L. uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego D. K. (k.1364-1365),
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. W. (k.362-364,380-381,1392-1393,1653,2045-2047,2127-2128,2129-2131,2813-2814,2929),
- częściowo wyjaśnienia K. M. (k.774-778,781-783,788-789,1024-1029,1347-1349,2050-2055,2203-2204,2849),
- orzeczenie lekarskie, karta badania lekarskiego, pismo Starostwa (k.66,67,68 załącznika nr 3).

Oskarżony C. B. w bliżej nieustalonym okresie co najmniej od dnia 17 lutego 2012 r. do dnia 11 czerwca 2015 r. zapisał się na kurs prawa jazdy w (...) K. M.. Odbił szkolenie praktyczne z bliżej nieustalonym instruktorem, uczestniczył w

zajęciach teoretycznych i był na badaniach lekarskich, przeprowadzonych przez lekarza J. J. (2). Nie nakłonił J. J. (2) do poświadczenia nieprawdy w treści orzeczenia lekarskiego nr (...) z dnia 17 lutego 2012 roku co do odbycia tego badania ani jego daty. Orzeczenie to zostało złożone w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w W.. Po zdaniu egzaminu oskarżony C. B. uzyskał ze Starostwa Powiatowego w W. uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B+E.

Dowód:

- wyjaśnienia C. B. (k.1372-1373, 3610v,3763v).

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. W. (k.362-364,380-381,1392-1393,1653,2045-2047,2127-2128,2129-2131,2813-2814,2929),

- częściowo wyjaśnienia K. M. (k.774-778,781-783,788-789,1024-1029,1347-1349,2050-2055,2203-2204,2849),

- orzeczenie lekarskie, karta badania lekarskiego, pismo Starostwa (k.87,88,89 załącznika nr 3).

W bliżej nieustalonym okresie od dnia 17 lutego 2012 r. do dnia 10 czerwca 2015 r. J. S. (1) przystąpił do kursu na prawo jazdy kategorii B+E w (...), prowadzonej przez K. M.. Oskarżony ten odbywał szkolenia praktyczne i teoretyczne w bliżej nieustalonych miejscach i zgłosił się na badanie do lekarza J. J. (2). Lekarz ten po badaniu nie miał zastrzeżeń odnośnie jego stanu zdrowia i zdolności prowadzenia pojazdów mechanicznych. Oskarżony J. S. (1) nie nakłaniał lekarza do potwierdzenia nieprawdziwych okoliczności mających znaczenie prawne, a w szczególności co do przeprowadzenia tego badania i daty jego przeprowadzenia. Dokument ten łącznie z innymi dokumentami został złożony przez nieustaloną osobę w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w Ł.. Oskarżony ten przystąpił do egzaminu na prawo jazdy kat. B+E, a następnie uzyskał z Urzędu Miasta S. W. - B. uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B+E.

Dowód:

- wyjaśnienia J. S. (1) (k. 1379-1381,361,3763v- (...)),

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. W. (k.362-364,380-381,1392-1393,1653,2045-2047,2127-2128,2129-2131,2813-2814,2929),

- częściowo wyjaśnienia K. M. (k.774-778,781-783,788-789,1024-1029,1347-1349,2050-2055,2203-2204,2849),

- orzeczenie lekarskie, karta badania lekarskiego, pismo Starostwa (k.96,97,98 załącznika nr 3).

Oskarżony J. W. podczas pierwszego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia (k.362-364). Stwierdził, że kojarzył osoby o nazwiskach P. i B., oni uczęszczali na kurs doszkalający, po którym zdali egzamin na prawo jazdy. Przed kursem byli badani przez lekarza, który wydał orzeczenie, że mogli w tym kursie uczestniczyć. J. J. (2) znał jako lekarza, u którego był zarejestrowany, a ponadto badał on kursantów. Nie słyszał by miał on przeprowadzać takie badania nierzetelnie.

Podczas posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.380-381). Stwierdził, że nie czerpał z tego korzyści majątkowych, nie nakłaniał J. J. (2) do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy. Podpisywał się imieniem i nazwiskiem kursantów w ich kartach badania, prosił go o to J. J. (2), nie wiedział czy faktycznie badał on kursantów. Podczas kolejnego przesłuchania przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił złożenia wyjaśnień (k.1392-1393). Podczas kolejnego przesłuchania nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił złożenia wyjaśnień (k.1653). W trakcie kolejnego przesłuchania przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, odmówił składania wyjaśnień, zgodził się odpowiadać na pytania, choć nie wszystkie (k.2045-2047). Stwierdził, że znał M. W., wie że prowadziła szkolenia kierowców, ale nie wie dokładnie, spotykał się z nią prywatnie. Nie kojarzy kursantów B.

C. (1) i T. S., kojarzy P. J.. Nie znał M. G. (1), była ona znajomą M. W.. A. P. był jego kolegą i instruktorem nauki jazdy. Po zmianie zarzutów stwierdził, że nie potrafił stwierdzić czy przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, gdyż musiał przeanalizować zarzuty (k.2127-2128).

W trakcie konfrontacji z K. B. (1) (k.2129-2131) wyjaśnił, że nie kojarzy osoby z nim konfrontowanej, odmówił odpowiedzi na pytania czy było możliwe, że złożył dokumenty w WORD bez wiedzy i zgody kursanta. W trakcie kolejnego przesłuchania (k.2813-2814) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, odmówił złożenia wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. Podczas kolejnego przesłuchania (k.2929) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, odmówił złożenia wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. Stwierdził, że zastanowi się nad dobrowolnym poddaniem się karze, jeśli kara nie będzie wyższa niż 1 rok i 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 4 lat próby i grzywnie odpowiadającej 4.000 zł. Oskarżony ten nie skorzystał z możliwości złożenia wyjaśnień na rozprawie.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w tej części, w której przyznał się do podrabiania dokumentów kursantów, organizowania dla nich szkoleń teoretycznych i praktycznych, nakłonieniu J. J. (2) do wystawienia zawierających nieprawdę zaświadczeń lekarskich zarówno co do daty badania jak i samego badania, uczestnictwa w fałszowaniu zaświadczeń o ukończeniu szkolenia, składaniu sfałszowanych dokumentów w WORD i tym samym wyłudzeniu nieprawdy w dokumentach praw jazdy poszczególnych kursantów. Ta część wyjaśnień J. W. jest bowiem zgodna z wiarygodną częścią wyjaśnień K. M. (k.774-778,781-783,788-789,1024-1029,1347-1349,2050-2055,2203-2204,2849), zeznaniami J. J. (2) (k. 324-330,334-335,684-687,834-837,2008-2009,3649-3650) i A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705). Nie zasługuje na wiarę ta część wyjaśnień oskarżonego J. W., w której pomniejszał swoją rolę w organizacji przestępczych zachowań i wskazywaniu że podrabiał podpisy kursantów na zlecenie J. J. (2). Niewątpliwie do popełnienia przypisanych oskarżonym przestępstw konieczna była co najmniej jedna osoba organizująca te zachowania. Jedną z takich osób był J. W., który przyjmował większość kursantów będących oskarżonymi na szkolenie i to on był osobą nadzorującą realizację przypisanych oskarżonym przestępstw. Uwzględniając obszerność materiału dowodowego należy wskazać, że za przyjęciem winy oskarżonego J. W. i wskazaniem go jako organizatora przestępczych zachowań, przemawiają przede wszystkim następujące dowody:

- z wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego K. M. wynika, że przestępcze działania związane z organizowaniem nauki jazdy w jego szkole zaczęły się od czasu, gdy zaczął współpracować z J. W., kursantów którzy mieli podrabianą dokumentację uczył J. W. (k.775),
- z zeznań J. J. (2) wynika, że to J. W. nakłaniał go do wypisywania zaświadczeń dla kursantów z datami odbiegającymi od badania lub w ogóle bez badania kursantów (k.325),
- oskarżona M. M. (1) wskazała, że szkolili ją A. i J., jeden z nich zawiózł ją do lekarza, J. zawiózł dokumenty do WORD (k.1399-1401).
- oskarżony K. B. (1) stwierdził, że na kurs prawa jazdy zapisał się u J., jego instruktorami byli J. i A. (k.1409-1411).
- oskarżony T. S. stwierdził, że na badanie lekarskie zawiózł go J. (k.1639-1640),
- oskarżony R. B. stwierdził, że na kurs zapisał go J. W. (k.1409-1411),
- oskarżony P. J. stwierdził, że na kurs zapisał go J. W. i on z nim wszystko załatwiał (k.1920-1922),
- świadek A. R. (1) zeznał, że J. W. zapisał go na kurs (k.968v-969),
- świadek A. P. zeznał, że zasadą było, że J. W. umawiał wizytę lekarską kursanta u lekarza J. J. (2), on podwoził takiego pacjenta na badanie, a zaświadczenie odbierał J. W. (k.2069v-2070),

- B. C. (1) zeznał, że zapisał się u J. u niego na kurs prawa jazdy, zapłacił wskazaną kwotę, J. zajmował się szkoleniem i stwierdził, że wszystkim się zajmie (k.1888-1889),

- z opinii biegłego z dziedziny pisma ręcznego (k.1227-1286) wynika, że kilka z zakwestionowanych dokumentów wypisał J. W.,

- z protokołu przeszukania domu zajmowanego przez oskarżonego J. W. (k.343-348) wynika, że ujawniono tam kilka podrobionych dokumentów.

Oskarżony K. M. podczas pierwszego przesłuchania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.774-778), iż J. W. uczył kursantów jeździć w jego szkole nauki jazdy. Nie zatrudnił go, dogadali się ze sobą. Kursanci wymienieni w zarzutach byli szkoleni przez J. W.. Zapoznał J. W. z J. J. (2). Stwierdził, że nie wypełnił zaświadczenia o ukończeniu kursu dla P. J., R. B. i S. R.. Zna J. J. (2), podwoził do niego kursantów, by zostali przez niego zbadani, nigdy nie namawiał J. J. (2) do wydania zaświadczenia lekarskiego z datą wsteczną. Nigdy nie wystawił zaświadczenia o ukończeniu kursu prawa jazdy osobie, która takiego kursu nie odbyła. Podczas kolejnego przesłuchania odpowiadał na pytania (k.781-783). Stwierdził wówczas, że kolega T. M. chciał zapisać się na kurs prawa jazdy, zostawił mu paszport i od 3 miesięcy nie zgłosił się by zapisać się na kurs lub odebrać paszport. Paszport B. W. posiadał od około 6-7 lat, była to jego kursantka, która nie odebrała paszportu, choć ją o to prosił telefonicznie. R. D. zostawiła w jego szkole paszport około 15 lat temu i nie zgłosiła się po odbiór. Trzymał te dokumenty w domu, bo nie wiedział co z nimi zrobić. Książeczkę wojskową P. K. miał od około 10 lat, mężczyzna ten nie zgłosił się po jej odbiór. Dowód osobisty A. C. posiada od około miesiąca, chciał zapisać się na kurs, ale wyjechał do Anglii. Pieczętkę lekarza R. Z. zostawił ten lekarz. Podał, że miał trudną sytuację majątkową, ze względu na wzięte kredyty i zajęcie komornicze. W trakcie kolejnego przesłuchania (k.788-789) stwierdził, że był współwłaścicielem nieruchomości w W.. Podczas kolejnego przesłuchania (k.1024-1029) stwierdził, że książki ewidencji osób szkolonych Ośrodka Szkolenia (...) prowadził osobiście. Zapisy w poszczególnych pozycjach wypełniała jego żona i dwie jej koleżanki. Po okazaniu książki szkolonych osób za 2013 r. przypomniał sobie, że w tamtym roku wprowadzała dane do tej książki również M., która była znajomą J. W.. Zaprzeczył, by podawał dane osobowe kursantów M. M. (1) i T. S. doktorowi J. J. (2) w celu wypisania dla nich zaświadczeń zdrowotnych. Podał, że wypisał zaświadczenie o ukończeniu kursu prawa jazdy A. R. (1). W trakcie kolejnego przesłuchania (k.1347-1349) okazano mu zdjęcia różnych osób, rozpoznał M. M. (7), inne osoby kojarzył jako kursantów w prowadzonej przez niego szkole, których szkolił J. W..

Podczas kolejnego przesłuchania stwierdził (k.2050-2055), że prowadził do 2015 r. Ośrodek Szkolenia (...), prowadził m.in. szkolenia doszkalające instruktorów, ale te szkolenia nie zawsze były uwzględniane przez Starostwo Powiatowe, w zależności od interpretacji. Prowadził książkę ewidencji osób szkolonych. Nie wie kto wypełnił zaświadczenia o przeprowadzeniu szkolenia dla instruktorów L. P. (1), N. P. i M. D.. Niektórzy kursanci zostawili w jego szkole swoje dokumenty tożsamości, nie wie z jakiego powodu, nie zmuszał ich do tego. W trakcie kolejnego przesłuchania nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia (k.2203-2204). Stwierdził, że niektóre Starostwa nie przyjmowały jego zaświadczeń. Podał, że przeprowadził szkolenie opisane w zaświadczeniach dla D. i P., które trwało trzy dni. Nie był z nimi skonfliktowany. W trakcie kolejnego przesłuchania (k.2849) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, odmówił złożenia wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. Oskarżony ten nie stawiał się na rozprawę.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom tego oskarżonego w części, w której przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, gdyż znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego J. W., zeznaniach J. J. (2), M. D. (k.1953v,3674v), N. P. (k.2344v,3704v), L. P. (1) (k.1950,3704), P. K. (k.1047v,3668), B. W. (k.1165, 3668v). Nie zasługuje na wiarę ta część wyjaśnień oskarżonego K. M., w której pomniejszał swój udział w przestępczych zdarzeniach lub zaprzeczał, by brał udział w przypisanych mu zdarzeniach. Jest to sprzeczne z zeznaniami M. D. (k.1953v,3674v), N. P. (k.2344v,3704v), L. P. (1) (k.1950,3704), P. K. (k.1047v,3668), B. W. (k.1165, 3668v). Należy zwrócić uwagę, że K. M. prowadził (...), decydował o kierunkach i sposobach działalności, prowadził księgi osób szkolonych i wpisywał osobiście lub zlecał wpisywanie do nich danych kursantów. Natomiast z załącznika nr 5 wynika, że pod pozycją 118 znajduje się wpis kursantki M. M. (1), przy czym widoczne jest, że wpis ten naniesiony jest na

korektorze. Natomiast kserokopia tej książki ewidencji złożonej w Starostwie Powiatowym wskazuje, że pod pozycją tą znajdował się pierwotnie wpis J. J. (4) (k.962). Oskarżony K. M. odpowiadał za treść wpisów i niemożliwym było, żeby zmian nazwisk kursantów wpisanych do książki osób szkolonych dokonano bez jego wiedzy i współdziałania.

Oskarżony M. P. podczas postępowania przygotowawczego stwierdził, że nie wypowiada się odnośnie tego, czy przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k.1357). Podczas rozprawy nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił początkowo złożenia wyjaśnień, podtrzymał wcześniejsze (k.3610). Oskarżony ten złożył dodatkowe wyjaśnienia na zakończenie postępowania sądowego (k.3764). Stwierdził, że zapisał się na kurs prawa jazdy, odbywał jazdy szkoleniowe z instruktorem, był na badaniach lekarskich, których termin ustalił instruktor. Lekarz go zbadał i nie miał zastrzeżeń do jego stanu zdrowia, nie nakłaniał go do wydania zaświadczenia lekarskiego określonej treści. Nie odbierał tego zaświadczenia, było to załatwione przez Szkołę. Zgłosił się na egzamin, zdał go w Ł..

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom tego oskarżonego, gdyż są logiczne i rzeczowe, znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego J. W. i zeznań J. J. (2) (k. 324-330,334-335,684-687,834-837,2008-2009,3649-3650) oraz A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705). Podkreślić należy, że oskarżony nie musi udowodnić swej niewinności, a oskarżyciel publiczny powinien wykazać jego winę, i to przy pomocy niebudzących wątpliwości dowodów. Tymczasem w niniejszej sprawie niepodważalnych dowodów winy M. P. nie ma. Z wyjaśnień oskarżonego J. W. nie wynika, że M. P. współdziałał z nim w nakłonieniu J. J. (2) do wypisania orzeczenia lekarskiego zawierającego nieprawdę odnośnie terminu badania. Każdy kursant przystępując do kursu musiał podać swoje dane osobowe na potrzeby kursu i J. W. mógł wykorzystać te dane wbrew woli kursanta M. P.. J. J. (2) stwierdził „kompletnie nie jestem w stanie stwierdzić dla których osób wystawiałem takie orzeczenia z datą wsteczną lub których w ogóle nie badał, a wypisał orzeczenie (k.335). Po okazaniu mu orzeczenia dotyczącego tego oskarżonego wskazał „nie pamiętam nic na temat tego orzeczenia” (k.836). Kursanci, w tym M. P. nie składali osobiście dokumentów w WORD, co potwierdził A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705). Ma to uzasadnienie logiczne i organizacyjne, gdyż kursanci mieszkali w W. lub jej okolicy, przejazd do Ł. był niedogodny dla nich, a złożenie dokumentów przez instruktora przy okazji przejazdu szkoleniowego do Ł. nie było kłopotliwe. Ponadto złożenie dokumentów za kursantów miało to organizacyjną zaletę, że osoba posiadająca doświadczenie jakie dokumenty złożyć mogła złożyć komplet wymaganych dokumentów. Ponadto wręczanie dokumentów kursantom mogło spowodować, że część z nich mogłaby interesować się dlaczego data wydania orzeczenia odbiegała znacznie od daty przeprowadzenia badania, mogli o tym dyskutować ze znajomymi, co stwarzało ryzyko dotarcia takiej informacji np. do policjanta.

Oskarżony D. K. podczas postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień, odpowiadał na pytania (k.1364-1365). Stwierdził, że uzyskał prawo jazdy kategorii B, było wydane w czerwcu 2011 r., kurs nauki jazdy odbył w Ł., był badany przez lekarza J. J. (2), lekarz po badaniu wypisał mu zaświadczenie, które oddał mu, a on przekazał instruktorowi nauki jazdy. Następnie zdał egzamin i uzyskał dokument prawa jazdy. Oskarżony ten nie skorzystał z możliwości złożenia wyjaśnień na rozprawie.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom tego oskarżonego, gdyż są logiczne i rzeczowe, znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego J. W. i zeznań J. J. (2) (k. 324-330,334-335,684-687,834-837,2008-2009,3649-3650) oraz A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705). Podkreślić należy, że oskarżony nie musi udowodnić swej niewinności, a oskarżyciel publiczny powinien wykazać jego winę, i to przy pomocy niebudzących wątpliwości dowodów. Tymczasem w niniejszej sprawie niepodważalnych dowodów winy oskarżonego D. K. nie ma. Z wyjaśnień oskarżonego J. W. nie wynika, że D. K. współdziałał z nim w nakłonieniu J. J. (2) do wypisania orzeczenia lekarskiego zawierającego nieprawdę odnośnie terminu badania. Każdy kursant przystępując do kursu musiał podać swoje dane osobowe na potrzeby kursu i J. W. mógł wykorzystać te dane wbrew woli kursanta D. K. J. J. (2) stwierdził „kompletnie nie jestem w stanie stwierdzić dla których osób wystawiałem takie orzeczenia z datą wsteczną lub których w ogóle nie badał, a wypisał orzeczenie (k.335). Kursanci, w tym D. K. nie składali osobiście dokumentów w WORD, co potwierdził A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705). Ma to uzasadnienie logiczne i organizacyjne, gdyż kursanci mieszkali w W. lub jej okolicy, przejazd do Ł. był niedogodny dla nich, a złożenie dokumentów przez instruktora przy okazji przejazdu szkoleniowego do Ł. nie było kłopotliwe. Ponadto złożenie dokumentów za kursantów miało to

organizacyjną zaletę, że osoba posiadająca doświadczenie jakie dokumenty złożyć mogła złożyć komplet wymaganych dokumentów. Ponadto wręczanie dokumentów kursantom mogło spowodować, że część z nich mogłaby interesować się dlaczego data wydania orzeczenia odbiegała znacznie od daty przeprowadzenia badania, mogli o tym dyskutować ze znajomymi, co stwarzało ryzyko dotarcia takiej informacji np. do policjanta.

Oskarżony C. B. podczas postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień, odpowiadał na pytania (k.1372-1373). Stwierdził, że ma prawo jazdy kategorii B+E, było wydane w czerwcu 2012 r., kurs nauki jazdy odbył w W. i Ł., był badany przez lekarza, nie wie jak on się nazywał. Nie dostarczał dokumentów przed egzaminem do WORD, zdał egzamin w Ł.. Następnie zdał egzamin i uzyskał dokument prawa jazdy. Podczas rozprawy nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił początkowo złożenia wyjaśnień, podtrzymał wcześniejsze (k.3610v). Oskarżony ten złożył dodatkowe wyjaśnienia na zakończenie postępowania przygotowawczego (k.3763v). Stwierdził, że zimą 2012 r. postanowił zapisać się na kurs prawa jazdy B+E, dostał numer telefonu od jakiegoś znajomego. Spotkał się z instruktorem, wskazał mu, że prowadzi przedsiębiorstwo i zajęcia chciałby dostosować do swoich możliwości, zapisał go na badanie lekarskie. Stawił się na badanie i ono się odbyło. Nie wręczał lekarzowi żadnych pieniędzy, opłata za wizytę była wliczona w cenę kursu. Chodził na jazdy szkoleniowe, wszystko odbywało się normalnie. Nie przywiązywał wagi do osób, które uczestniczyły w tym szkoleniu, gdyż kurs ten był jedną z wielu jego zajęć, ponadto ma stwierdzoną dysleksję i z trudem zapamiętuje twarze. Po zakończeniu kursu stawił się na egzamin w Ł., zdał go i odebrał dokument prawa jazdy.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom tego oskarżonego, gdyż są logiczne i rzeczowe, znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego J. W. i zeznań J. J. (2) (k.324-330,334-335,684-687,834-837,2008-2009,3649-3650) oraz A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705). Podkreślić należy, że oskarżony nie musi udowodnić swej niewinności, a oskarżyciel publiczny powinien wykazać jego winę, i to przy pomocy niebudzących wątpliwości dowodów. Tymczasem w niniejszej sprawie niepodważalnych dowodów winy oskarżonego C. B. nie ma. Z wyjaśnień oskarżonego J. W. nie wynika, że oskarżony, którego wyjaśnienia są aktualnie analizowane współdziałał z nim w nakłonieniu J. J. (2) do wypisania orzeczenia lekarskiego zawierającego nieprawdę odnośnie terminu badania. Każdy kursant przystępując do kursu musiał podać swoje dane osobowe na potrzeby kursu i J. W. mógł wykorzystać te dane wbrew woli kursanta C. B.. J. J. (2) stwierdził „kompletnie nie jestem w stanie stwierdzić dla których osób wystawiałem takie orzeczenia z datą wsteczną lub których w ogóle nie badał, a wypisał orzeczenie (k.335). Kursanci, w tym C. B. nie składali osobiście dokumentów w WORD, co potwierdził A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705). Ma to uzasadnienie logiczne i organizacyjne, gdyż kursanci mieszkali w W. lub jej okolicy, przejazd do Ł. był niedogodny dla nich, a złożenie dokumentów przez instruktora przy okazji przejazdu szkoleniowego do Ł. nie było kłopotliwe. Ponadto złożenie dokumentów za kursantów miało t organizacyjną zaletę, że osoba posiadająca doświadczenie jakie dokumenty złożyć mogła złożyć komplet wymaganych dokumentów. Ponadto wręczanie dokumentów kursantom mogło spowodować, że część nich mogłaby interesować się dlaczego data wydania orzeczenia odbiegała znacznie od daty przeprowadzenia badania, mogli o tym dyskutować ze znajomymi, co stwarzało ryzyko dotarcia takiej informacji np. do policjanta.

Oskarżony J. S. (1) podczas postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.1379-1381). Stwierdził, że posiada prawo jazdy kategorii B+E, wydane w październiku 2012 r. Chodził na szkoleniowe jazdy, wydaje mu się, że był na badaniach lekarskich, nie dostarczył do WORD dokumentów, zrobił to w jego imieniu instruktor. Podczas rozprawy nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił początkowo złożenia wyjaśnień, podtrzymał wcześniejsze (k.3610). Oskarżony ten złożył dodatkowe wyjaśnienia na zakończenie postępowania sądowego (k.3763v-3674). Stwierdził, że zapisał się na kurs z polecenia, umówił się z instruktorem, zapłacił za kurs i przystąpił do szkolenia. Instruktor stwierdził, że miał zrobić badania lekarskie, polecił mu przychodnię, która wykonywała takie badania. Nie uczynił nic sprzecznego z prawem, nikomu nie dawał łapówek, odbył jazdy, zdał egzamin w Ł.. Nie pamięta imion instruktorów, nie interesował się kto był właścicielem szkoły nauki jazdy, nie wiedział, że zaświadczenie lekarskie było antydatowane, wiedział je pierwszy raz podczas przesłuchania w Prokuraturze.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom tego oskarżonego, gdyż są logiczne i rzeczowe, znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego J. W. i zeznań J. J. (2) (k.324-330,334-335,684-687,834-837,2008-2009,3649-3650) oraz A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705). Podkreślić należy, że oskarżony nie musi udowodnić swej niewinności, a oskarżyciel publiczny powinien wykazać jego winę, i to przy pomocy niebudzących wątpliwości dowodów. Tymczasem w niniejszej sprawie niepodważalnych dowodów winy oskarżonego J. S. (1) nie ma. Z wyjaśnień oskarżonego J. W. nie wynika, że Jerzy S. współdziałał z nim w nakłonieniu J. J. (2) do wypisania orzeczenia lekarskiego zawierającego nieprawdę odnośnie terminu badania. Każdy kursant przystępując do kursu musiał podać swoje dane osobowe na potrzeby kursu i J. W. mógł wykorzystać te dane wbrew woli kursanta J. S. (1). J. J. (2) stwierdził „kompletnie nie jestem w stanie stwierdzić dla których osób wystawiałem takie orzeczenia z datą wsteczną lub których w ogóle nie badał, a wypisał orzeczenie (k.335). Ponadto J. J. (2) po okazaniu mu orzeczenia dotyczącego tego oskarżonego wskazał „nie pamiętam nic na temat tego orzeczenia” (k.836). Kursanci, w tym J. S. (1) nie składali osobiście dokumentów w WORD, co potwierdził A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705). Ma to uzasadnienie logiczne i organizacyjne, gdyż kursanci mieszkali w W. lub jej okolicy, przejazd do Ł. był niedogodny dla nich, a złożenie dokumentów przez instruktora przy okazji przejazdu szkoleniowego do Ł. nie było kłopotliwe. Ponadto złożenie dokumentów za kursantów miało to organizacyjną zaletę, że osoba posiadająca doświadczenie jakie dokumenty złożyć mogła złożyć komplet wymaganych dokumentów. Ponadto wręczanie dokumentów kursantom mogło spowodować, że część z nich mogłaby interesować się dlaczego data wydania orzeczenia odbiegała znacznie od daty przeprowadzenia badania, mogli o tym dyskutować ze znajomymi, co stwarzało ryzyko dotarcia takiej informacji np. do policjanta.

Oskarżona M. M. (1) podczas postępowania przygotowawczego nie przyznała się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożyła wyjaśnienia (k.1399-1401). Stwierdziła, że postanowiła zrobić kurs prawa jazdy, od znajomej dowiedziała się, że mogła to uczynić w szkole, w której szkolili A. i J.. Udała się do nich i przystąpiła do szkolenia na pojeździe, uczyli ją A. i J.. Jeden z nich zawiózł ją do lekarza, badał ją lekarz, zdała egzaminy teoretyczny i praktyczny za pierwszym razem. Dokumenty do WORD w Ł. zawiózł jeden z instruktorów. Nie nakłaniała lekarza, by podał w zaświadczeniu inną datę niż faktyczny dzień badania, nie wie czy uczynił to instruktor. Podczas kolejnego przesłuchania również nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia (k.1928-1930). Stwierdziła, że zajęcia teoretyczne miała w szkole nauki jazdy w Z., dokumenty przed egzaminem złożyła w jej imieniu J. W.. Była na badaniu lekarskim w J., lekarz wydał jej zaświadczenie, które oddała J.. Szkolili ją A. i J.. Podczas rozprawy nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia (k.3763). Stwierdziła, że koleżanka poleciła jej szkołę nauki jazdy, zapisała się, szkolili ją A. i J.. Badania odbyły się w Ł., egzamin zdała w Ł.. Dokumentami zajmowali się organizatorzy szkolenia. Szkolili ją A., a później J.. Na badaniach była razem z T. S.. Lekarz nie dał jej zaświadczenia, J. powiedział jej, że złoży za nią wszystkie dokumenty w WORD.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom tej oskarżonej, gdyż są logiczne i rzeczowe, znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego J. W. i zeznań J. J. (2) (k. 324-330,334-335,684-687,834-837,2008-2009,3649-3650) oraz A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705). Podkreślić należy, że oskarżona nie musi udowodnić swej niewinności, a oskarżyciel publiczny powinien wykazać jej winę, i to przy pomocy niebudzących wątpliwości dowodów. Tymczasem w niniejszej sprawie niepodważalnych dowodów winy oskarżonej M. M. (1) nie ma. Z wyjaśnień oskarżonego J. W. nie wynika, że oskarżona M. M. (1) współdziałała z nim w nakłonieniu J. J. (2) do wypisania orzeczenia lekarskiego zawierającego nieprawdę odnośnie terminu badania. Każdy kursant przystępując do kursu musiał podać swoje dane osobowe na potrzeby kursu i J. W. mógł wykorzystać te dane wbrew woli tej kursantki. J. J. (2) stwierdził „kompletnie nie jestem w stanie stwierdzić dla których osób wystawiałem takie orzeczenia z datą wsteczną lub których w ogóle nie badał, a wypisał orzeczenie (k.335). Ponadto J. J. (2) po okazaniu mu karty badania dotyczącej tej oskarżonej wskazał „prawdopodobnie badał tą osobę, bo na karcie badania jest podpis osób, który nie jest moim podpisem” (k.686). Kursanci, w tym M. M. (1) nie składali osobiście dokumentów w WORD, co potwierdził A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705). Ma to uzasadnienie logiczne i organizacyjne wskazane wyżej. Należy też zwrócić uwagę, że podczas rozprawy oskarżona spontanicznie wskazała T. S., jako tego z którym była na badaniu lekarskim (k.3793), potwierdził to T. S. (k.3764v). Oskarżona mogła co prawda uzgodnić z tym oskarżonym wspólną wersję zdarzeń, ale byłoby to

co najmniej niespotykane, gdyż nie pamiętała początkowo jego imienia i nazwiska (k.3793). Ponadto wskazanie tych okoliczności było w ocenie Sądu spontaniczne i wcześniej nieplanowane.

Oskarżony K. B. (1) podczas postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.1409-1411). Stwierdził, że egzamin na prawo jazdy zdawał w 2012 r. w WORD w Ł.. Na kurs prawa jazdy zapisał się u J., jego instruktorami byli J. i A.. Był badany przez lekarza w Ł. w maju lub czerwcu 2012 r. Badanie przeprowadził lekarz w gabinecie lekarskim, lekarz nie dał mu żadnych dokumentów do podpisania. Kurs prawa jazdy kosztował tyle, co w innych szkołach. Nie zna K. M., nie uczęszczał na zajęcia w jego szkole, wszelkie dokumenty załatwiał J. i on złożył w jego imieniu dokumenty w WORD. Nie był badany przez lekarza J. J. (2). Podczas kolejnego przesłuchania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówił złożenia wyjaśnień (k.2090-2091). Stwierdził, że J. odebrał w jego imieniu dokumenty potrzebne do uzyskania prawa jazdy i złożył je w WORD w Ł.. Był na badaniu lekarskim w Ł. i zaświadczenie odebrał J., nie wiedział zaświadczenia o ukończeniu szkolenia. Dodał, że w czasie uczęszczania na kurs był zajęty chorą żoną.

W trakcie konfrontacji z J. W. (k.2129-2131) wyjaśnił, że znał konfrontowaną z nim osobę, był to organizator szkolenia kierowców, do którego zwracał się (...). Nie miał z nim żadnych konfliktów. W trakcie szkolenia informację o terminie egzaminu otrzymał od instruktora A. P.. A. P. przekazał mu, że sprawami organizacyjnymi zajmował się J., nie wie kto złożył w jego imieniu dokumenty przed egzaminem. A. P. wykonywał polecenia J. W., nie był osobą decydującą. J. W. przyjął od niego pieniądze za kurs, wskazał, że jazdy szkoleniowe odbędzie z nim A..

Podczas rozprawy nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień, podtrzymał wcześniejsze (k.3608v). Oskarżony ten złożył dodatkowe wyjaśnienia na zakończenie postępowania sądowego (k.3764). Stwierdził, że nie spotykał się z lekarzem w Ł., nie był badany przez lekarza J.. Był na badaniach lekarskich w Ł., lekarz badał mu wzrok, rozpoznawanie kolorów i równowagę. Nie odbierał zaświadczenia, miał je odebrać W., nie spotkał się w szkole z K. M., nie wie kto był właścicielem tej Szkoły.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom tego oskarżonego, gdyż są logiczne i rzeczowe, znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego J. W. i zeznań J. J. (2) (k.324-330,334-335,684-687,834-837,2008-2009,3649-3650) oraz A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705). Podkreślić należy, że oskarżony nie musi udowodnić swej niewinności, a oskarżyciel publiczny powinien wykazać jego winę, i to przy pomocy niebudzących wątpliwości dowodów. Tymczasem w niniejszej sprawie niepodważalnych dowodów winy oskarżonego K. B. (1) nie ma. Z wyjaśnień oskarżonego J. W. nie wynika, że K. B. (1) współdziałał z nim w nakłonieniu J. J. (2) do wypisania orzeczenia lekarskiego zawierającego nieprawdę odnośnie terminu badania. Każdy kursant przystępując do kursu musiał podać swoje dane osobowe na potrzeby kursu i J. W. mógł wykorzystać te dane wbrew woli tego oskarżonego. J. J. (2) stwierdził „kompletnie nie jestem w stanie stwierdzić dla których osób wystawiałem takie orzeczenia z datą wsteczną lub których w ogóle nie badał, a wypisał orzeczenie (k.335). Ponadto J. J. (2) po okazaniu mu orzeczenia dotyczącego tego oskarżonego wskazał „nie pamiętam okoliczności wystawienia okoliczności wystawienia tego orzeczenia lekarskiego” (k.836). Kursanci, w tym K. B. (1) nie składali osobiście dokumentów w WORD, co potwierdził A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705). Ma to uzasadnienie logiczne i organizacyjne, gdyż kursanci mieszkali w W. lub jej okolicy, przejazd do Ł. był niedogodny dla nich, a złożenie dokumentów przez instruktora przy okazji przejazdu szkoleniowego do Ł. nie było kłopotliwe. Ponadto złożenie dokumentów za kursantów miało organizacyjną zaletę wyżej wskazaną.

Oskarżony T. S. podczas postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.1638-16341), że był u lekarza na badaniu, on po badaniu wydał mu zaświadczenie o stanie zdrowia. Nie zdał egzaminu na prawo jazdy po raz pierwszy, zapisał się na drugi kurs, okazało się, że w jego dokumentach pomyłono numer PESEL, musiał to wyjaśnić w szkole prawa jazdy, gdzie uczęszczał, okazało się, że właściciel tej szkoły kazał mu czekać. Na badanie lekarskie zawiózł go instruktor, ale do gabinetu wchodził sam, później dokumenty do WORD złożył w jego imieniu właściciel szkoły. Podczas kolejnego przesłuchania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówił złożenia wyjaśnień i odpowiedzi na pytania (k.2194-2195). Oskarżony ten złożył dodatkowe wyjaśnienia na zakończenie postępowania sądowego (k.3764v). Stwierdził, że jak zaczął robić

kurs, to J. umówił go na badanie lekarskie, był tam razem z M. M. (1). Badanie było w przychodni w J., lekarz badał mu wzrok, coś wypisał, ale nie wręczył mu zaświadczenia. Poszedł na egzamin, ale okazało się, że w dokumentach był jakiś błąd, miał go poprawić właściciel szkoły, ale ten nie chciał tego uczynić. Dokumenty w jego imieniu składał J..

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom tego oskarżonego, gdyż są logiczne i rzeczowe, znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego J. W. i zeznań J. J. (2) (k. 324-330,334-335,684-687,834-837,2008-2009,3649-3650) oraz A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705). Podkreślić należy, że oskarżony nie musi udowodnić swej niewinności, a oskarżyciel publiczny powinien wykazać jego winę, i to przy pomocy niebudzących wątpliwości dowodów. Tymczasem w niniejszej sprawie niepodważalnych dowodów winy oskarżonego, którego wiarygodność obecnie poddano analizie. Z wyjaśnień oskarżonego J. W. nie wynika, że T. S. współdziałał z nim w nakłonieniu J. J. (2) do wypisania orzeczenia lekarskiego zawierającego nieprawdę odnośnie terminu badania. Każdy kursant przystępując do kursu musiał podać swoje dane osobowe na potrzeby kursu i J. W. mógł wykorzystać te dane wbrew woli tego kursanta. J. J. (2) stwierdził „kompletnie nie jestem w stanie stwierdzić dla których osób wystawiałem takie orzeczenia z datą wsteczną lub których w ogóle nie badał, a wypisał orzeczenie (k.335). Ponadto J. J. (2) po okazaniu mu orzeczenia dotyczącego tego oskarżonego wskazał „prawdopodobnie badałem tą osobę, ale nie pamiętam tego” (k.836). (k.686). Kursanci, w tym T. S. nie składali osobiście dokumentów w WORD, co potwierdził A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705). Ma to uzasadnienie logiczne i organizacyjne, które opisano wyżej. Należy zwrócić uwagę, że podczas rozprawy M. M. (1) stwierdziła, że była w tym samym dniu badaniu przez lekarza co T. S. (k.3763), a T. S. potwierdził tą okoliczność (k.3764v). Wystąpienie tych oskarżonych było szczere i spontaniczne, wskazać należy, że oskarżona wcześniej nie brała udziału w rozprawie i podczas jej ostatniego terminu nie pamiętała imienia i nazwiska T. S..

Oskarżony R. B. podczas postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.1409-1411). Stwierdził, że egzamin na prawo jazdy zdał w 2012 r. w WORD w Ł.. Na kurs zapisał J. W., badał go lekarz w przychodni. Podczas kolejnego przesłuchania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówił złożenia wyjaśnień i odpowiedzi na pytania (k.2180). Podczas rozprawy nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.3608v-3609). Podał, że wykupił kurs prawa jazdy u pana J. w 2012 r., chodził na kurs prawa jazdy, pojechał z panem J. na badanie lekarskie. Badał go lekarz, między innymi sprawdzał jego wzrok i ciśnienie. Lekarz nie wydał mu żadnego zaświadczenia, pan J. złożył w jego imieniu dokumenty w (...).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom tego oskarżonego, gdyż są logiczne i rzeczowe, znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego J. W. i zeznań J. J. (2) (k. 324-330,334-335,684-687,834-837,2008-2009,3649-3650) oraz A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705). Podkreślić należy, że oskarżony nie musi udowodnić swej niewinności, a oskarżyciel publiczny powinien wykazać jego winę, i to przy pomocy niebudzących wątpliwości dowodów. Tymczasem w niniejszej sprawie niepodważalnych dowodów winy oskarżonego R. B. nie ma. Z wyjaśnień oskarżonego J. W. nie wynika, że K. B. (1) współdziałał z nim w nakłonieniu J. J. (2) do wypisania orzeczenia lekarskiego zawierającego nieprawdę odnośnie terminu badania. Każdy kursant przystępując do kursu musiał podać swoje dane osobowe na potrzeby kursu i J. W. mógł wykorzystać te dane wbrew woli tego oskarżonego. J. J. (2) stwierdził „kompletnie nie jestem w stanie stwierdzić dla których osób wystawiałem takie orzeczenia z datą wsteczną lub których w ogóle nie badał, a wypisał orzeczenie (k.335). Ponadto J. J. (2) po okazaniu mu orzeczenia dotyczącego tego oskarżonego wskazał „jeśli chodzi o historię badania lekarskiego to mogło być tak, że ten człowiek ... był na badaniu rzeczywiście, a jedynie wpisałem nieprawdziwą datę tego badania” (k.329). Kursanci nie składali osobiście dokumentów w WORD, co potwierdził A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705), co znajduje potwierdzenie w okolicznościach wyżej wskazanych.

Oskarżony P. J. podczas postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.1920-1922). Wskazał, że zapisał się do szkoły nauki jazdy w Z., bo była blisko jego miejsca zamieszkania. Chodził na zajęcia teoretyczne i jazdy praktyczne. Był również u lekarza, który go zbadał i wystawił zaświadczenie lekarskie o tym, że mógł taki kurs odbyć. Zdał egzamin i uzyskał prawo jazdy. Na kurs zapisał go J. W. i on z nim wszystko załatwiał. Na pewno nie chodził do szkoły nauki jazdy w Ł.. Był na badaniu lekarskim i lekarz wydał mu zaświadczenie lekarskie, ale nie wie w jakim dniu było to badanie. Podpisał się na karcie badania lekarskiego.

Podczas rozprawy nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.3609). Stwierdził, że znał A. P. jako kolegę, chciał zrobić prawo jazdy i uzgodnił z nim, że będzie go szkolił. A. zapewnił go, że po zapłacie za kurs miał odbyć 30 godzin szkolenia praktycznego, a pozostałe formalności miał on załatwić. Był na badaniu lekarskim w Przychodni w Jabłonie, lekarz badał go i sprawdzał wzrok. Lekarz stwierdził, że zaświadczenie lekarskie wystawi i prześle. Uczęszczał na zajęcia teoretyczne w Z.. Miał zaufanie do A. P., jako osoby organizującej ten kurs prawa jazdy.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom tego oskarżonego, gdyż są logiczne i rzeczowe, znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego J. W. i zeznań J. J. (2) (k.324-330,334-335,684-687,834-837,2008-2009,3649-3650) oraz A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705). Podkreślić należy, że oskarżony nie musi udowodnić swej niewinności, a oskarżyciel publiczny powinien wykazać jego winę, i to przy pomocy niebudzących wątpliwości dowodów. Tymczasem w niniejszej sprawie niepodważalnych dowodów winy oskarżonego P. J. nie ma. Z wyjaśnień oskarżonego J. W. nie wynika, że ten oskarżony współdziałał z nim w nakłonieniu J. J. (2) do wypisania orzeczenia lekarskiego zawierającego nieprawdę odnośnie terminu badania. Każdy kursant przystępując do kursu musiał podać swoje dane osobowe na potrzeby kursu i J. W. mógł wykorzystać te dane wbrew woli tego oskarżonego. J. J. (2) stwierdził „kompletnie nie jestem w stanie stwierdzić dla których osób wystawiałem takie orzeczenia z datą wsteczną lub których w ogóle nie badał, a wypisał orzeczenie (k.335). Ponadto J. J. (2) po okazaniu mu orzeczenia dotyczącego tego oskarżonego wskazał „z dużym prawdopodobieństwem może stwierdzić, że badałem tą osobę, bo na karcie badania lekarskiego wpisałem wartość wady wzroku. Ja nigdy nie wpisywałem fikcyjnych wartości wad wzroku czy innych stwierdzonych dolegliwości (k.685). Kursanci, w tym P. J. nie składali osobiście dokumentów w WORD, co potwierdził A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705), co znajduje uzasadnienie w wyżej wskazanych okolicznościach. Nadmienić należy, że zgodnie z jasną i pełną opinią biegłej (k.1227-1286) oskarżony ten podpisał się na karcie badania lekarskiego.

Oskarżona M. W. podczas postępowania przygotowawczego nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia (k.2042). Odmówiła odpowiedzi na pytania odnośnie okazanego jej zaświadczenia o ukończeniu szkolenia i orzeczenia lekarskiego. Rozpoznała na zdjęciu K. M.. Podczas kolejnego przesłuchania nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, odmówiła złożenia wyjaśnień i odpowiadała na pytania (k.2109-2111). Stwierdziła, że K. M. obiecywał jej, że ją zatrudni jako sekretarkę, zatem wypisywała dla niego zaświadczenia o ukończeniu szkolenia. Zaświadczenia te podpisywała w jej obecności K. M. lub pozostawiała u niego na biurku. W trakcie kolejnego przesłuchania (k.2796) nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów, odmówiła złożenia wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom tej oskarżonej, gdyż są sprzeczne z wiarygodną częścią wyjaśnień oskarżonego J. W. i treści opinii biegłego (k.2705-2743). Ponadto wyjaśnienia tej oskarżonej pozostają w sprzeczności z zeznaniami S. R. (k.2907-2911,3705v-3706).

Świadek K. C. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.249v-250), iż była referentem D. (...) Klientów WORD w Ł.. Odnośnie egzaminu z dnia 28 stycznia 2014 r. C. P., to osoba ta przystąpiła do egzaminu na prawo jazdy w tym dniu i uzyskała wynik pozytywny.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę, gdyż są rzeczowe i logiczne oraz zgodne z testami egzaminacyjnymi (k.254-257).

Świadek J. J. (2) składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym podał podczas pierwszego przesłuchania (k.324-330), że znał J. W. jako instruktora nauki jazdy, on zgłosił się do niego w 2013 r. i powiedział mu, że miał kursanta, który miał wykonane badania lekarskie w 2012 r., ale zgubił zaświadczenie. Dotyczyło to kursanta o nazwisku P., zgodził się wypisać zaświadczenie lekarskie, w którym potwierdził, że go badał w 2012 r. i stwierdził, że był zdolny do nauki na kursie prawa jazdy. Stwierdził, że pracował w Przychodni (...) w J., zajmował się m.in. badaniem kursantów przed przystąpieniem przez nich do nauki na kursie prawa jazdy. J. W. przywoził do niego osoby na badania lub prosił go by wydał zaświadczenia o badaniu bez faktycznego badania kursanta. Badania przeprowadził w 2013 r., a wypisał na nich daty z 2012 r. Pobierał po 50 złotych za jedno rzekomo przeprowadzone badanie. Nakłonił go do tego J. W., który przywoził kursantów lub polecał im by zgłosili się do niego. Odnośnie R. B. stwierdził, że mogło być tak, że człowiek

ten stawiał się w Przychodni, zbadał go, a w zaświadczeniu wpisał inną niż faktyczną datę badania. Nie pamięta czy orzeczenie o zdolności tej osoby do prowadzenia pojazdów mechanicznych wręczył J. W. czy też bezpośrednio badanej osobie. Podczas kolejnego przesłuchania (k.334-335) stwierdził, że czasami J. W. przynosił mu kserokopie dowodów osobistych osób, dla których miał wydać zaświadczenia o badaniu, w sytuacji gdy takich badań nie przeprowadził. Nie był w stanie podać czy przeprowadził faktycznie badanie osób, dla których wydał takie zaświadczenia i czy data z orzeczenia była faktyczną datą badania. Nie wystawiał potwierdzających nieprawdę orzeczeń na prośbę innych osób niż J. W.. W trakcie kolejnego przesłuchania (k.684-687) zeznał, że nie pamięta szczegółów poszczególnych czynów i nie kojarzy osób wymienionych w zarzutach. Nie potrafi podać czy badał osoby, dla których wystawiał zaświadczenia lekarskie, regułą było, że badał te osoby. Pamięta P. J., badał go i stwierdził wadę wzroku, którą wpisał w karcie badania, badanie było w 2013 r., a wypisał je z datą z 2012 r. Wypełnił zaświadczenie lekarskie o badaniu T. S., prawdopodobnie badał go w 2013 r., a wypisał datę wydania zaświadczenia z 2012 r. Wypełnił zaświadczenie lekarskie dla M. M. (1), prawdopodobnie badał ją, wypisał zaświadczenie z datą wsteczną. Podczas kolejnego przesłuchania (k.834-837) wyjaśnił, że między innymi K. M. prosił go o wystawienie zaświadczenia lekarskiego dla jakiegoś kursanta bez badania go. Zgodził się i wydał takie zaświadczenie. Jeśli wydawał zaświadczenie bez badania, to nie wpisywał takiej osoby do karty badania lekarskiego. Po okazaniu mu konkretnych orzeczeń lekarskich twierdził, że pamiętał okoliczności ich wystawienia. W trakcie kolejnego przesłuchania zeznał (k.2008-2009), że toczyło się przeciwko niemu postępowanie, które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem skazującym. Wskazał, że szczegółów zdarzeń nie pamięta. J. W. przywoził mu kursantów na badanie lub pośredniczył w umówieniu im terminów badań. Pojedyncze osoby zgłaszały się z polecenia K. M.. J. W. i K. M. nie wskazywali mu czy kursanci chorowali na określone choroby, jeśli wpisał że dany kursant był na coś chory, to wynikało to z przeprowadzonego badania. Okazane mu orzeczenia były wystawione ze wsteczną datą prawdopodobnie na prośbę instruktora. Nie współpracował z instruktorami A. P. ani M. W.. Podczas rozprawy zeznał (k.3649), że kiedyś przyszedł do niego M. i poprosił o podpisanie zaświadczeń lekarskich, bez przeprowadzenia badań. Później zgłosił się do niego W. i poprosił o wystawienie zaświadczeń dla kursantów z datami wstecznymi, tj. wskazujących, że badania rzekomo przeprowadzono przed rozpoczęciem kursu. Jak przejęto jego dokumentację to okazało się, że nie było dokumentacji lekarskiej niektórych kursantów, którzy mieli wystawione zaświadczenia lekarskie. Przyznał się, że wystawiał zaświadczenia lekarskie bez badania kursantów, ale okazało się, że mogło być tak, że badał tych kursantów, a nie sporządził dokumentacji przez roztargnienie. Dotyczy to w szczególności D. K., którego matka przypomniła mu, że jej syn był u niego na badaniach. Odpowiadając na pytania podał, że mogło się zdarzyć, że badał kursantów, a nie sporządził z tego badania dokumentacji medycznej. W swoim gabinecie miał kartotekę badanych osób, wypełniał ją pisemnie, nie prowadził dokumentacji elektronicznie, osoby te przychodziły do niego najczęściej w godzinach wieczornych. W postępowaniu przygotowawczym przyznał się do tego, że nie badał osób, których dokumentacji medycznej nie sporządził, bo nie wiedział czy takie osoby faktycznie zbadał. Zaświadczenia dla kursantów wystawiał za kwoty po 50 zł, co odpowiadało opłacie za wystawienie takich zaświadczeń, gdyby były wystawione legalnie. Pobierał również po 50 zł od osób, dla których wystawił zaświadczenia lekarskie mimo że ich nie badał. Nie było żadnej szczególnej współpracy między nim, a K. M. i J. W. w związku z wystawianiem takich zaświadczeń, mógłby wystawić podobne zaświadczenie dla osób, które zgłosiły się do niego bez polecenia tych oskarżonych. D. K. do niczego go nie nakłaniał, przyszedł na badanie lekarskie, a on wystawił dla niego stosowne zaświadczenie lekarskie.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe, zasadniczo konsekwentne i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego J. W., zaświadczeniach lekarskich (zgrupowanych w załączniku nr 3) i treści odpisu wyroku (k.3695-3701). Należy zwrócić uwagę, że świadek ten w miarę upływu czasu coraz mniej pamiętał ze szczegółów zdarzenia. Świadek wskazywał nie tylko na udział w zdarzeniach oskarżonych K. M. i J. W., ale stwierdzał, że sam brał udział w tych zdarzeniach. Między innymi na skutek złożonych przez niego wyjaśnień świadek został prawomocnie skazany (k.3695-3701), nie było zatem tak, że wskazywał na udział w sprawie innych osób, by samego uwolnić się od winy.

Świadek J. Ż. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.400v-402), że w 2012 r. robiła kurs prawa jazdy, nazwy szkoły nie pamięta. Cała około dziesięcioosobowa grupa została wysłana na badanie lekarskie. Wypełniła formularz z pytaniami o stan zdrowia, następnie udała się do gabinetu lekarskiego, gdzie prawdopodobnie lekarz

przeprowadził badanie. Po zakończeniu badania nie odebrała orzeczenia o stanie zdrowia, było jej przekazane po około 2-3 tygodniach.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek P. M. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.445), iż w 2012 r. rozpoczęła kurs prawa jazdy, szkolił ją A. P.. W trakcie szkolenia A. P. powiedział jej, że koniecznym jest badanie lekarskie. Pojechała z nim na to badanie w trakcie nauki jazdy, zarejestrowała się w Przychodni, wypełniła dokumentację, lekarz ją zbadał i wypełnił orzeczenie. Przekazała to orzeczenie A. P..

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

A. W. (1) zeznał w toku postępowania przygotowawczego (k.464), że w 2012 r. ukończył kurs prawa jazdy, szkolił się w Szkole prowadzonej przez R. S.. Nie wie dlaczego zaświadczenie o szkoleniu wystawione zostało przez Szkołę prowadzoną przez K. M.. Był na badaniach lekarskich, badał go znany mu osobiście J. J. (2).

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek M. C. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.965v-966), że w 2013 r. robił kurs prawa jazdy, była to szkoła w Z., badania lekarskie przeprowadził lekarz, który współpracował z tą szkołą. Nie widział zaświadczenia lekarskiego po tym badaniu ani zaświadczenia o ukończeniu kursu prawa jazdy.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

A. R. (1) zeznał w trakcie postępowania przygotowawczego (k.968v-969), iż posiada prawo jazdy kategorii B od 2011 r., w 2012 r. chciał uzyskać prawo jazdy kategorii B+E, o przeprowadzenie kursu na tą kategorię dowiadywał się od J. W., ten poinformował go, że była taka możliwość, przedstawił mu kserokopie wymaganych dokumentów, ale nie zapłacił za kurs i zaniechał jego przeprowadzenia. Nie był na badaniach lekarskich i nie widział zaświadczenia o odbyciu kursu. Nie prosił J. W. ani żadną inną osobę o wystawienie takich dokumentów.

Zeznania świadka zasługują na wiarę, gdyż znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego J. W. oraz treści opinii biegłego (k. 1227-1286).

R. Z. zeznał podczas postępowania przygotowawczego (k.971-973), że współpracował m.in. z Szkołą (...). Pewnego dnia syn K. R. M. ostrzegł go, by uważał na jego ojca, bo „robił jakieś machlojki”, uwzględnił jego sugestię. W trakcie współpracy z K. M. wydawał zaświadczenia lekarskie dla jego kursantów, po uprzednim badaniu ich.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

J. M. zeznał w toku postępowania przygotowawczego (k.983v-984), że jest instruktorem nauki jazdy, między innymi szkolił kandydatów na kierowców w szkole jego brata K. M.. Nie szkolił R. B., S. R., P. J. i C. P.. Podczas rozprawy odmówił złożenia zeznań w części dotyczącej brata K. M., stwierdził, że nie znał pozostałych oskarżonych (k.3649).

Zeznania tego świadka zgodnie z treścią art. 186 § 1 k.p.k. nie stanowią dowodu w części dotyczącej oskarżonego K. M.. W pozostałej części nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż świadek nie miał istotnych wiadomości odnośnie pozostałych oskarżonych oraz przypisanych lub zarzucanych im przestępstw.

R. M. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.989-991), że pracował u swojego ojca K. M. jako instruktor nauki jazdy. Dokumentacją zajmował się jego ojciec. Badania kursantów przeprowadzał lekarz R. Z.. Nie wypisywał okazanych mu zaświadczeń o ukończeniu kursu prawa jazdy, nie wie kto je wypisał. Podczas rozprawy (k.3668) odmówił złożenia zeznań w części dotyczącej ojca K. M., stwierdził, że pracował w firmie ojca do 2014 r. Kojarzy J. W., jako instruktora nauki jazdy.

Zeznania tego świadka zgodnie z treścią art. 186 § 1 k.p.k. nie stanowią dowodu w części dotyczącej oskarżonego K. M.. W pozostałej części nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż świadek nie miał istotnych wiadomości w sprawie.

Świadek C. K. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.1011v-1012), iż pełnił funkcję Zastępcy Dyrektora WORD w Ł.. Najczęściej dokumenty przed egzaminem kandydat składał za pośrednictwem instruktora. T. S. przystępował do egzaminu dwa razy z wynikiem negatywnym. Nie ma możliwości ustalenia czy kandydat złożył dokumenty osobiście czy za pośrednictwem instruktora.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w zeznaniach S. R. (k.1920-1922,3609) i dokumentacji kursanta (k. (...)). Należy zwrócić uwagę na stwierdzenie świadka, że dokumenty były składane za pośrednictwem instruktora, co ma znaczenie dla oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonych, którzy zostali uniewinnieni.

Świadek P. K. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.1047v), że nie zna K. M., w 1992 r. miał wydaną książeczkę wojskową, ale ją utracił w nieznanym mu okolicznościach, nie szukał jej, bo nie była mu potrzebna, nie zgłosił jej zaginięcia. Podczas rozprawy zeznał (k.3668), że wie, iż jego książeczka wojskowa znalazła się w szkole K. M.. Zapisał się do tej szkoły w 1989 r. Książeczkę tą mógł tam zostawić lub wypadła mu, nie szukał jej, bo nie była mu potrzebna.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wiarygodnej, wyżej wskazanej części wyjaśnień oskarżonego K. M. oraz protokole przeszukania (k. 713-717).

M. B. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.1049v), iż w 2013 r. uczyła się na kursie prawa jazdy w szkole prowadzonej przez K. M.. Przystąpiła do egzaminu teoretycznego, ale go nie zdała, chciała dokończyć kurs, ale nie mogła nawiązać kontaktu z K. M..

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

R. D. zeznała w toku postępowania przygotowawczego (k.1141v), że była znajomą K. M.. Nie stwierdziła zagubienia paszportu. Po okazaniu jej paszportu z jej zdjęciem i danymi, stwierdziła, że to był jej paszport. Nie wiedziała o tym, że go zagubiła, bo zapomniała o nim, nie wie dlaczego był w Ośrodku Szkolenia (...) prowadzonym przez K. M..

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek M. F. zeznała w trakcie śledztwa (k.1150v-1151), iż w 2012 r. lub 2013 r. zapisała się na kurs prawa jazdy w Szkole prowadzonej w W. przy ul. (...), instruktorem jazdy był mężczyzna o imieniu A.. W trakcie kursu miała badania lekarskie, wykonał je lekarz, który przyjechał do ośrodka szkoleniowego. Nie odebrała zaświadczenia o badaniu lekarskim, nikogo do tego nie upoważniła. Podczas rozprawy zeznała (k.3668v), że nie wie o co w sprawie chodzi, robiła kurs prawa jazdy w W., nie zna oskarżonych.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach A. P., protokole przeszukania (k.306-309), kserokopii karty badania (k.515-516) i kserokopii orzeczenia lekarskiego (k.517).

B. W. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.1165v), że zgubiła około 3-4 lat temu paszport, zastrzegła to w Urzędzie Paszportowym w Ł.. Po okazaniu jej paszportu stwierdziła, że był to jej dokument. Uczęszczała na kurs prawa jazdy do szkoły prowadzonej przez K. M.. Po stwierdzeniu zagubienia paszportu pytała o niego K. M., poprosiła o jego zwrot K. M., po jego ewentualnym odnalezieniu. Podczas rozprawy zeznała (k.3668v), że nie wie o co w sprawie chodzi, nie zna oskarżonych, zdawała prawo jazdy, kurs robiła w Ł., zgubiła paszport, ale nie wie gdzie. Okazało się, że znajdował się u K. M., który nie poinformował jej, że jej paszport był w jego szkole.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe, zasadniczo konsekwentne i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego K. M. i protokole przeszukania (k.271-353).

Świadek T. M. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.1184), iż poznał K. M., gdyż robił kurs na prawo jazdy w jego szkole. Poprosił go, by zapisał go na egzamin w Ł. i wręczył mu swój paszport. Okazało się, że zabezpieczyła go Policja, nie wiadomo mu, by K. M. wykorzystał jego paszport do innego celu niż ustalili między sobą.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

J. Z. zeznał w toku śledztwa (k.1189v), że chodził na kurs prawa jazdy, jego instruktorem był mężczyzna o imieniu Jarek, był w gabinecie lekarskim na badaniu. Lekarz faktycznie go zbadał. Kursu nie skończył, bo miał dużo pracy, nie odebrał zaświadczenia o ukończeniu tego kursu.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek M. S. zeznała (k.1191v-1192), że pracowała w Urzędzie Starostwa, zajmowała się kontrolą szkół prawa jazdy. Prowadziła kontrolę w (...), stwierdziła liczne nieprawidłowości. Podczas rozprawy zeznała (k.3668v), że pracowała w Starostwie Powiatowym w Ł., zajmowała się m.in. kontrolami Ośrodków Szkolenia (...). Podczas kontroli w szkole prowadzonej przez K. M. stwierdzono nieprawidłowości, które spowodowały, że wykreślono go z działalności gospodarczej.

Sąd dla wiary zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowo i znajdują potwierdzenie w protokole kontroli (k.902-963) oraz wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego K. M..

Świadek P. D. (1) zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k. 1569), że był właścicielem samochodu V. (...), sprzedał go V. T..

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek A. W. (2) zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.1583v-1584), że współpracował z lekarzem J. J. (2) do końca 2014 r. Współpraca zakończyła się, gdyż lekarz ten stwierdził, że przestał wystawiać zaświadczenia o zdolności do prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek I. G. zeznała w postępowaniu przygotowawczym, że będąc przesłuchana jako podejrzana odnośnie czynu podobnie opisanego jak oskarżeni D. K., M. P., C. B., J. S. (1), K. B. (1) (por. k.1628-1632 i zarzuty aktu oskarżenia – k.3161 i następne), nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia. Stwierdziła, że zapisała się na kurs prawa jazdy u J. W., jeden z instruktorów zaproponował jej przeprowadzenie badania lekarskiego u lekarza J. J. (2). J. W. zawiózł ją na badanie lekarskie, przeprowadził je lekarz w (...), nie dał jej zaświadczenie lekarskiego, nie wie co z nim zrobił. Nie wypełniła i nie podpisała wniosku o wydanie prawa jazdy. Podczas rozprawy zeznała (k.3674), że uczyła się na prawo jazdy, jeździła z J. i A., nauka jazdy odbywała się normalnie, zdała egzamin za drugim razem. Badanie lekarskie odbyło się w J., na badanie zawieźli ją A. i J., a po jego zakończeniu J. odebrał dokument i miał go złożyć przed egzaminem. Przystąpiła do egzaminu, zatem dokumenty były złożone.

Sąd dał wiary zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach J. J. (2) oraz A. P..

S. R. złożyła w trakcie postępowania przygotowawczego wyjaśnienia (k. 2907-2911). Nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia. Wskazała, że jej koleżanka M. W. zapisała ją na kurs prawa jazdy. M. W. powiedziała, że wszystko dla niej załatwi. Nie miała żadnych zajęć teoretycznych, nie była na badaniach lekarskich, odbyło tylko 12 godzin jazd szkoleniowych. Przekazała M. dane osobowe, celem zapisania na egzamin. M. załatwiła dla niej zaświadczenie lekarskie, nie była u lekarza. Przystąpiła do egzaminu teoretycznego pięć razy, ale go nie zdała. Podczas rozprawy zeznała (k.3705v-3706), iż M. W. była jej koleżanką, robiła u niej kurs na prawo jazdy, ona miała

swój ośrodek szkoleniowy w Ł.. Nie ukończyła tego kursu. Z tego, co pamięta, to ona wystawiła jej jakieś „lewe” zaświadczenie i miała sprawę karną w związku z tym.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego J. W. i treści odpisu wyroku (k.2913-2915).

Świadek G. K. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.1678v), iż na początku 2012 r. zdawał egzamin na prawo jazdy kategorii B, uczył się w szkole nauki jazdy w W. przy ul. (...). Nie znał J. W. ani J. J. (2), osobiście podpisał się na karcie badania lekarskiego dotyczącego jego.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek I. B. zeznała w toku postępowania przygotowawczego (k.1683v), że nigdy nie była księgową i nie wyrabiała sobie pieczętki z takim zajmowanym stanowiskiem. Znała K. M., bo około 10 lat temu (uwzględniając datę przesłuchania byłoby to około 2005 r. – k. 1683) szkoliła się w jego szkole nauki jazdy. Nie prowadziła księgowości K. M..

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek J. D. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.1689v), iż K. M. był jego kolegą, uczęszczał na kurs prawa jazdy w jego szkole. Zdarzyło się, że zostawił K. M. swój paszport, żeby starał się w jego imieniu o wizę amerykańską. K. M. poinformował go, że jego dokument tożsamości został zatrzymany przez Policję. Nie zdarzyło się, by ktoś wykorzystał jego dokument wbrew jego woli.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek P. Ż. (1) zeznał w toku śledztwa (k. 1691v), że prowadził szkołę nauki jazdy z siedzibą w I.. Znał K. M., który prowadził podobną do niego działalność. Poznał również J. W., jako instruktora nauki jazdy. Okazane mu świadectwa ukończenia kursów sporządził osobiście.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek M. M. (8) zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.1702v), iż jest instruktorem nauki jazdy, co 5 lat musi przedstawiać aktualne orzeczenie lekarskie do wykonywania zawodu, w 2011 r. badania te zrobił u lekarza J. J. (2). Nie znał J. W. ani K. M..

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek P. D. (2) zeznał w toku postępowania przygotowawczego (k.1728v), że około 2005 r. chciał zapisać się na kurs prawa jazdy, zgłosił się do szkoły (...)Kurs w Ł., zapisał się na kurs, ale okazało się, że nie mógł podjąć nauki, bo z badania lekarskiego wynikało, że był chory na cukrzycę. Zostawił w tej szkole swój dowód osobisty, po pewnym czasie wyrobił nowy dowód, bo zagubiony stracił ważność.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek H. S. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.1744v), iż pracował jako egzaminator WORD w W. w latach 2008 – 2014. Uczestniczył w różnych kursach doszkalających, nie pamiętał jakich i czy wszystkie rozpoczęte kursy ukończył.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek H. M. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.1840v), że jest matką M. W.. Córka prowadziła działalność gospodarczą, nie wie czym dokładnie się zajmowała. Podczas rozprawy odmówiła złożenia zeznań w części

dotyczącej córki M. W.. Odnośnie innych oskarżonych zeznała (k.3674), że J. W. odwiedzał jej córkę, nie wie co ich łączyło, nie mieszkali razem, ale zachowywali się jak para.

Zeznania tego świadka nie stanowią dowodu w części dotyczącej córki świadka M. W., zgodnie z treścią art. 186 § 1 k.p.k. Zeznanie odnośnie udziału innych oskarżonych nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż świadek nie miała istotnych wiadomości z nimi związanych.

B. C. (1) był podejrzanym w sprawie i złożył w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnienia (k.1888-1889). Wynika z nich, że w 2012 r. dostał telefon do J. instruktora prawa jazdy. Zapisał się u niego na kurs prawa jazdy, zapłacił wskazaną kwotę, J. zajmował się szkoleniem i stwierdził, że wszystkim się zajmie. Nie był badany przez lekarza, J. złożył za niego dokumenty przed egzaminem i zdał ten egzamin. W trakcie kolejnego przesłuchania przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze (k.2829). Podczas rozprawy zeznał (k.3675), że został już prawomocnie skazany, podrobił badania lekarskie, bo ich w ogóle nie przechodził. Miał zajęcia w jakiejś szkole w Z..

Zeznania te zasługują na wiarę, gdyż znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego J. W. oraz treści odpisu wyroku (k. 3694). Zwrócić wszakże należy uwagę, że zeznania te nie mogą stanowić dowodu winy oskarżonych K. B. (1) i innych uniewinnionych oskarżonych, gdyż wszystkie sprawy są osobne, opierają się na innym materiale dowodowym i nie można z przyznania się do winy B. C. (1) wyciągać wniosków odnośnie winy pozostałych oskarżonych.

Świadek A. R. (3) zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.1943v), że szkolił się w szkole (...), było to chyba w 2013 r., nie odebrał chyba zaświadczenia o ukończeniu kursu.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek L. P. (3) zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.1950v), że w okresie od 2009 r. do 2010 r. pracowała jako instruktor nauki jazdy w szkole (...), prowadzonej przez K. M.. W 2013 r. musiała odbyć dodatkowe szkolenie, K. M. stwierdził, że mogła ten kurs zrobić w jego szkole, wpłaciła na ten cel 200 zł, ale okazało się, że nie miała uprawnień do przeprowadzenia takiego szkolenia. Mimo to K. M. wystawił jej i jej mężowi N. P. zaświadczenia o rzekomym odbyciu takiego kursu. Zaświadczenia te oddali mu. Podczas rozprawy zeznała (k.3704), że miała uczestniczyć w kursie doszkalającym dla instruktorów w szkole prowadzonej przez K. M.. Wpłaciła pieniądze, ale kurs ten faktycznie się nie odbył. Później K. M. zwrócił jej pieniądze.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach N. P. (k.2344v,3704v), M. D. (k.1953v,3674v).

Świadek M. D. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.1953v), że był instruktorem nauki jazdy, w 2012 r. musiał odbyć dodatkowe szkolenie. Jego kolega N. P. poinformował go, że jego znajomy prowadzi szkołę nauki jazdy i mógł przeprowadzić takie szkolenie. Zgodził się odbyć to szkolenie razem z N. P., on miał zorganizować to szkolenie, dał mu 300 złotych na ten cel. Po kilku tygodniach N. P. przywiózł mu zaświadczenie o odbyciu tego szkolenia, chociaż w nim nie uczestniczył. Sprawdził uprawnienia ośrodka, który wydał to zaświadczenie, okazało się, że nie miało ono uprawnień do wydania takich zaświadczeń. Zwrócił zaświadczenie N. P. i zażądał od niego zwrotu 300 złotych, z czego on się wywiązał. Podczas rozprawy zeznał (k.3674v), że nie znał oskarżonych, N. P. polecił mu szkołę, w której mógł odbyć dodatkowy kurs instruktorski. Zapłacił za ten kurs i oczekiwał na jego przeprowadzenie, ale N. przyniósł mu zaświadczenie o jego rzekomym odbyciu. Okazano mu zaświadczenie o odbyciu tego kursu, ale faktycznie to szkolenie nie odbyło się.

Zeznania tego świadka są wiarygodne, gdyż są logiczne i rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach N. P. (k.2344v,3704v) i L. P. (1) (k.1950v, 3704).

Świadek D. G. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.1958v), że prowadziła od 2011 r. do 2014 r. Ośrodek Szkolenia (...) w Ł.. Książkę ewidencyjną osób szkolonych złożyła do Urzędu Miasta w Ł., nie przechowywała innych dokumentów i spaliła je. Podczas rozprawy zeznała (k.3675), że prowadziła OSK w Ł. w latach 2012 -2015. Nie współpracowała z J. W. ani K. M..

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie miała istotnych wiadomości o zdarzeniach będących przedmiotem sprawy.

Świadek Ł. J. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.1967v), że w 2012 r. uczestniczył w kursie (...) K. M.. Badanie lekarskie odbyło się w Ośrodku. Nie rozpoznał zdjęć J. W. i R. Z., K. M. rozpoznał w 60 %.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek M. G. (2) zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.1974v-1975), iż około 2014 r. chciał uzyskać kategorię prawa jazdy (...) i robił badania lekarskie w K.. Nie odebrał zaświadczenia lekarskiego, gdyż wyjechał za granicę.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek T. B. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.1987v-1988), że uczęszczał na kurs prawa jazdy około 2012 r. Instruktor o imieniu R. wskazał mu lekarza, który mógł wydać zaświadczenie lekarskie. Badanie odbyło się po zakończeniu kursu. Nie wskazywał lekarzowi, że zaświadczenie lekarskie powinno być wydane z datą sprzed rozpoczęcia kursu. Nie znał dobrze języka polskiego i nie zwrócił uwagi, że antydatowano datę na zaświadczeniu lekarskim. Nie znał J. W., J. J. (2) ani K. M..

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek J. O. (1) zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2058v-2059), że prowadził Ośrodek Szkolenia (...) w Ł., przy ul. (...). Znał prywatnie K. M., wiedział, że prowadził on szkołę nauki jazdy. Czasami K. M. przysyłał mu na szkolenie swoich znajomych i członków rodziny.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek A. P. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2069v-2070), że od około 6 lat (uwzględniając datę przesłuchania byłoby to od około 2008 r.) miał uprawnienia do szkolenia kandydatów na kierowców. Za pośrednictwem J. W. nawiązał współpracę z K. M. i prowadził szkolenia kandydatów w jego szkole, nie był formalnie zatrudniony. Znał J. J. (2), był to lekarz, który badał kursantów w szkole prowadzonej przez K. M.. Zasadą było, że J. W. umawiał wizytę lekarską kursanta u lekarza J. J. (2), on podwoził takiego pacjenta na badanie, a zaświadczenie odbierał J. W.. M. W. była partnerką J. W.. Kojarzy, że P. J. zawiózł do lekarza J. J. (2). Przypomniawszy sobie, że szkolił K. B. (1). Kursanci nie upoważniali go do odbioru zaświadczeń lekarskich od lekarza. Na prośbę kursantów zapisywał ich na egzaminy w WORD w Ł.. Podczas kolejnego przesłuchania zeznał (k.2307-2312), iż współpracował tylko z J. W.. Uzgodnił z J. W., że K. M. miał wystawiać faktury dla niego, ale do tego nie doszło. J. W. miał opinię instruktora, którego kursanci często zdawali z powodzeniem egzaminy na prawo jazdy. Kursanci wypełniali dokumentację, zawoził ich do lekarza w J.. Lekarz, który prowadził te badania przekazywał orzeczenia lekarskie dalej. Po pewnym czasie zorientował się, że daty na dokumentach kursantów były zmienione, zwłaszcza odnośnie orzeczeń lekarskich. Był przeciwnikiem takich zmian i rozmawiał o tym z J. W., nie pamięta co on mu odpowiedział. Według niego K. M. wiedział o „wszystkim”, z kontekstu wypowiedzi wynika, że chodziło o bezprawne działania J. W.. Nie wszyscy kursanci wiedzieli, że daty na zaświadczeniach były zmienione, gdyż nie otrzymywali tych zaświadczeń. Dokumentację kursantów składał J., jego partnerka M. lub on. Od różnych instruktorów dowiedział się, że M. miał problemy z obsługą komputerów i fałszował w W. daty. Kursanci trafiali do W. z polecenia, nie wiedzieli w jaki sposób funkcjonowała procedura przystąpienia do egzaminu. W. mówił co innego, a robił co innego. Był pewny, że P. J. był na badaniu lekarskim, bo go na nie zawiózł. Kursanci zdawali egzaminy w Ł., gdyż tam termin oczekiwania na egzamin był znacznie krótszy niż w W.. Natomiast ze względu na odległość i brak dogodnego połączenia komunikacyjnego sami

kursanci nie zawozili dokumentów do WORD. K. B. (1) był jednym z jego kursantów, nie wie by został zbadany przez lekarza w Ł., nie wie by J. W. współpracował z jakimś lekarzem w Ł.. Zdarzało się, że J. W. dawał mu dokumenty wielu osób celem złożenia w WORD w Ł..

Podczas rozprawy zeznał (k.3704v-3705), że współpracował z J. W., szkolił kierowców przez niego przyjętych do szkoły i zajmował się wyjazdami do Ł. celem załatwienia egzaminów. Egzaminy w Ł. były korzystniejsze dla kursantów, gdyż okres oczekiwania na egzamin w W. wynosił około miesiąc, a w (...) dni. P. J. znał prywatnie, polecił mu tą szkołę nauki jazdy, on się zapisał, zawiózł go na badanie lekarskie. P. nie odbierał dokumentów od lekarza, nie wie kto je odebrał i następnie przekazał do WORD. P. odbył całe szkolenie praktyczne i teoretyczne. On zawoził dokumentację kursantów do WORD, ale nie zapoznawał się z nią. Pod koniec współpracy z J. W. zaczął orientować się, że o nieprawidłowościach i zakończył tę współpracę. Zawożenie dokumentów do Ł. miało też ten praktyczny aspekt, że większość kursantów było z W. lub okolic. Dla nich zawiezenie dokumentów do Ł. było kłopotliwe, ze względu na odległość i brak dogodnych połączeń komunikacyjnych.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego J. W., zeznaniach J. J. (2) oraz treści orzeczeń lekarskich (załącznik nr 3).

Świadek W. Z. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2072v), że jest ojcem M. Z.. Syn robił prawo jazdy, ale nie pamięta kiedy i gdzie je uzyskał.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

K. D. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.2162), że знаła K. M., gdyż przyjeżdżał na stację paliw, gdzie pracowała. W 2015 r. chciała zdobyć uprawnienia instruktorskie, była u lekarza, ale nie zapisała się na kurs.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek P. Ż. (2) zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2263v-2264), że kurs na prawo jazdy kategorii C robił w szkole K. M.. Nie kojarzył R. Z. ani J. W.. Podczas okazania tablicy poglądowej z wizerunkami 4 mężczyzn, w tym R. Z., nie rozpoznał żadnego z nich (k.2267-2268).

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek P. P. (4) zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2272v-2273), że robił kurs doszkalający w szkole nauki jazdy prowadzonej przez K. M.. W trakcie kursu uzyskał orzeczenie psychotechniczne, złożył je w szkole, a następnie przerwał szkolenie i nie odebrał ww. orzeczenia.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek K. S. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.2270v-2271), iż w 2012 r. lub 2013 r. rozpoczęła kurs prawa jazdy w szkole prowadzonej przez K. M.. Nie zdała egzaminu i zmieniła szkole nauki jazdy. Nie była badana przez lekarza przed przystąpieniem do kursu, dokumenty załatwiał K. M..

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek M. G. (1) zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.2284v), iż nie pamięta czy prowadziła szkolenie teoretyczne kursanta B. C. (1). Okazane jej zaświadczenie o przeprowadzeniu takiego szkolenia wypisała własnoręcznie. Znała J. W. jako kolegę instruktora nauki jazdy. Podczas kolejnego przesłuchania zeznała (k.2298v), że nie pamięta czy szkoliła B. C. (1) i wystawiła mu zaświadczenie o ukończeniu kursu. Okazane jej zaświadczenie osobiście podpisała. Podczas rozprawy zeznała (k.3675v), że niewiele może powiedzieć w sprawie, była instruktorem nauki jazdy w szkole prowadzonej przez D. G.. Nie pamięta kursanta B. C. (2). Znała J. W. jako kolegę instruktora nauki jazdy, ale nie zdarzało się, żeby kursanci J. W. uczyli się w szkole D. G..

Zeznania te nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie świadek nie miała istotnych wiadomości odnośnie zdarzeń będących przedmiotem postępowania.

Świadek D. S. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2294v), że chciał zrobić kurs prawa jazdy kategorii C w szkole nauki jazdy prowadzonej przez K. M.. Przed rozpoczęciem kursu uzyskał orzeczenie psychotechniczne, złożył je w szkole, a następnie nie przystąpił do kursu i nie odebrał ww. orzeczenia.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek N. P. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2344v), że był instruktorem nauki jazdy, współpracował między innymi z K. M.. Dowiedział się, że powinien był uzupełnić swoje kwalifikacji i odbyć dodatkowe szkolenie. Razem z żoną L. P. (1) i kolegą M. D. zapłacili za taki kurs w szkole K. M.. Następnie odebrał od niego zaświadczenia o przeprowadzenia takich szkoleń, choć ich nie odbyli. Później okazało się, że szkoła K. M. nie miała uprawnień do wystawienia takich zaświadczeń. K. M. zwrócił mu, jego żonie i M. D. wpłacone pieniądze.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach M. D. i L. P. (3) oraz treści zaświadczenia (k.134 załącznika nr 3).

Świadek K. T. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2397v), iż w lipcu 2013 r. uczestniczył w szkoleniu okresowym zorganizowanym przez (...) w L.. Ukończył kurs i odebrał świadectwo kwalifikacji zawodowej, nie wie dlaczego w Szkole, gdzie odbył ten kurs znajdowało się jeszcze jedno świadectwo.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

O. C. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.2401), że jej mąż A. S. wyjechał do Czech i wróci za około pół roku.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek K. K. (2) zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2405v), że zapisał się do (...), prowadzonego przez K. M., złożył m.in. kserokopię swojego dowodu osobistego. Kursu w tej szkole nie ukończył, nie odebrał złożonych dokumentów.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek P. B. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2410), że nie szkolił się w szkole (...) w L., nie składał tam dokumentów, szkolił się w OSK w G.. Nie wie dlaczego kserokopia jego dowodu osobistego znalazła się w (...).

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

A. K. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.2414), iż zdawała egzamin na prawo jazdy w 2015 r. w (...). Nie uczyła się w (...) i nie wie dlaczego kserokopia jej dowodu osobistego znalazła się w tym OSK.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek A. A. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2421), że nie udostępniał nigdy swoich dokumentów i nie wie dlaczego kserokopia jego dowodu osobistego znalazła się w (...).

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

S. B. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2432), iż nie posiada prawa jazdy, około 5 lat temu zapisał się na kurs prawa jazdy w szkole w K., nie ukończył go. Nie wie dlaczego orzeczenie lekarskie na jego dane osobowe znajdowało się w (...) K. M..

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

D. Ź. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2435v), że nie zna K. M. i nie kojarzy OSK przez niego prowadzonego. Prawo jazdy kategorii C robił w 2010 r. w OSK na ul. (...) w W.. Nie wie dlaczego orzeczenie psychologiczne dotyczące jego znajdowało się w (...).

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

K. B. (2) zeznał w trakcie postępowania przygotowawczego (k.2239v), że prawo jazdy robił w 2014 r., było to chyba w OSK na ul. (...) w W.. Nie wie dlaczego orzeczenie lekarskie odnośnie jego zdolności do odbycia kursu na prawo jazdy znalazło się w (...).

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

G. S. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.2441v), że pod koniec 2012 r. robiła kurs prawa jazdy w (...), jej badanie lekarskie przeprowadził lekarz o nazwisku Z.. Po okazaniu jej zdjęć K. M., J. W. i R. Z., rozpoznała tylko tego pierwszego (k.2444).

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

K. K. (3) zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.2510v), że była psychologiem transportu i zajmowała się badaniem zawodowych kierowców, instruktorów i osób karanych za wykroczenia drogowe. Przeprowadziła badanie D. Ź. w dniu 5 czerwca 2014 r. i wydała mu odpowiednie orzeczenie.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

M. H. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2650-2652), że od dnia 21 marca 2012 r. prowadził OSK (...) w Z.. Procedura zapisania kandydata na szkolenie wygląda w ten sposób, że po zgłoszeniu się kandydat kierowany jest na badania lekarskie, następnie uzyskuje profil kandydata na kierowcę w Starostwie Powiatowym i przystępuje do szkolenia praktycznego i teoretycznego. Każdego kursanta wpisywał do księgi ewidencji. Nie współpracował z K. M., znał towarzysko J. W.. Nie zdarzyło się, żeby prowadzący inny ośrodek szkolenia kierowców zlecali mu szkolenie teoretyczne ich kursantów.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek J. R. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2659-2660), że był Dyrektorem MOSiR w Z.. W latach 2014 – 2016 r. wynajmował pomieszczenia firmie (...), firma to szkoliła kandydatów na kierowców.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek A. F. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2670v-2671), iż prowadzi OSK (...) w Z.. Nigdy nie współpracował z K. M., zna osobiście J. W., zatrudnił go w latach 2006-2008, jako instruktora nauki jazdy. Nie kojarzy by oskarżeni w niniejszej sprawie zgłosili się w jego szkole na kurs teoretyczny.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

D. D. (2) zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2677v-2678), że prowadził od 2000 r. OSK (...). Nigdy nie współpracował z K. M., nie znał J. W.. Nie pamiętał by pozostali oskarżeni w tej sprawie szkolili się w jego szkole.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

J. G. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2685-2686), że prowadził OSK (...) w Z.. Nigdy nie współpracował z K. M., nie znał J. W.. Nie pamiętał by pozostali oskarżeni w tej sprawie szkolili się w jego szkole.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

S. M. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2694-2695), iż prowadzi OSK (...), nigdy nie współpracował z K. M., nie znał J. W..

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Świadek J. O. (2) zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2786v), że w 2013 r. zaczął kurs prawa jazdy w (...). Ukończył szkolenie, ale nie przystąpił do egzaminu. Nie pamięta czy przed kursem czy w jego trakcie był na badaniach lekarskich.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie dotyczą zarzutów z aktu oskarżenia.

Opinie biegłych z dziedziny porównania pisma ręcznego i badań dokumentów (k.289-296,1227-1286,2705-2743) są jasne i pełne, sporządzili ją specjaliści z dziedziny pisma ręcznego i nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Opinia biegłych psychiatrów z k. 2896-2905 jest jasna i pełna, sporządzili ją biegli dysponujący fachową wiedzą z dziedziny zdrowia psychicznego i jego zaburzeń, nie była kwestionowana przez strony. Z tych powodów, opinia ta stała się podstawą ustalenia poczytalności oskarżonego K. M..

Zgromadzone w sprawie dowody w postaci dokumentów wymienionych na k. 3706v-3707, poza orzeczeniami lekarskimi, zaświadczeniami o ukończeniu szkolenia i kartami badania pacjentów wskazanymi powyżej jako podrobione, sporządzone zostały przez powołane do tego osoby, zostały sporządzone obiektywnie i nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustaleń faktycznych. Niewątpliwie orzeczenia lekarskie, zaświadczenia o ukończeniu szkolenia i karty badań pacjentów wyżej wymienione nie zostały podpisane przez wystawców, gdyż wynika to z opinii biegłych z dziedziny porównania pisma ręcznego i badań dokumentów (k.289-296,1227-1286,2705-2743).

Przedstawiony stan faktyczny stanowi spójną i logiczną całość, poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Wobec tego wina i okoliczności popełnienia czynów przypisanych oskarżonym J. W., K. M. i M. W. nie mogą budzić wątpliwości. Ustalony stan faktyczny wskazuje równocześnie, że oskarżeni K. B. (1), T. S., M. M. (1), R. B., P. J., M. P., D. K., C. B. i J. S. (1) nie popełnili zarzucanych im czynów.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony K. M. prowadził szkołę nauki jazdy. Z ewidencji osób szkolonych za lata 2012 i 2013 r. wynika, że w 2013 r. nastąpił znaczny spadek ilości szkolonych kierowców, gdyż w roku 2012 r. było ich 426 (załącznik nr 4), a w 2013 r. było ich 141 (załącznik nr 5).

Ponadto wyniki kontroli Starostwa Powiatowego za lata 2012 i 2013 wskazują na naruszenie zasad organizacji szkolenia kierowców w 2013 r. (k.942-944) w porównaniu z 2012 r., w którym (...) spełniał nałożone wymogi (k.948-953).

Prawdopodobnie pod koniec 2012 r. lub na początku 2013 r. K. M. zaczął współpracę z oskarżonym J. W.. Uwzględniając, że oskarżeni ci nie złożyli wyjaśnień odnośnie motywów swego postępowania nie można ich oceniać i należy wskazać czyny, których się dopuścili, natomiast motywy działań wynikają z innych dowodów, przede wszystkim wyjaśnień innych oskarżonych, ocenionych na tle przeprowadzonych dowodów. Prawdopodobnie pogarszająca się sytuacja finansowa OSK skłoniła K. M. do poszukiwania większej ilości kursantów, a oskarżony J. W. aktywnie uczestniczył w zwiększeniu ilości kursantów i szybkości załatwiania kolejnych kursów.

A. R. (1) zgłosił się do ww. Szkoły. Oskarżony J. W. zapewnił A. R. (1), że zajmie się wszelkimi formalnościami związanymi z odbyciem kursu prawa jazdy B+E. A. R. (1) miał jedynie zapłacić za kurs i uczestniczyć w zajęciach, wpłacił zaliczkę w kwocie 500 złotych i przystąpił do zajęć teoretycznych oraz szkolenia praktycznego. Następnie J. W. nakłonił J. J. (2), będącego lekarzem uprawnionym do badań lekarskich osób kierujących pojazdami do wydania

orzeczenia lekarskiego nr (...), wystawionego rzekomo w dniu 7 grudnia 2012 roku. W zaświadczeniu tym J. J. (2) zaświadczył, że A. R. (1) nie miał przeciwwskazań zdrowotnych do prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B+E, choć faktycznie go nie badał. W sporządzonej dokumentacji lekarskiej, J. W. podrobił podpis A. R. (1). Ponadto K. M. poświadczył nieprawdę w treści zaświadczenia nr (...) z dnia 6 czerwca 2013 r. o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawa jazdy kat. B + E w Ośrodku Szkolenia (...) prowadzonym przez niego. A. R. (1) zdał egzamin na prawo jazdy kategorii B+E, ale nie odebrał tych dokumentów i w związku z tym nie posłużył się nimi. Oskarżeni J. W. i K. M. działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, choć ta korzyść stanowiła opłatę za kurs. Gdyby przeprowadzili szkolenie kursanta bez popełniania czynów karalnych również mogli liczyć na uzyskanie od niego opłaty za kurs. Nie wymagali natomiast od niego specjalnej opłaty za uzyskanie stwierdzających nieprawdę dokumentów.

Analizując prawne konsekwencje zachowania oskarżonych J. W. i K. M. uznać należy, że działając z chęci uzyskania korzyści majątkowej nakłonili J. J. (2) który był osobą uprawnioną do wystawiania dokumentów do poświadczenia nieprawdy w jego treści, co stanowi przestępstwo określone w art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. Ponadto poprzez sporządzenie podrobionych dokumentów, tj. orzeczenia lekarskiego, karty badania pacjenta i zaświadczenia o ukończeniu szkolenia oskarżeni ci działali w celu ułatwienia A. R. (1) wyłudzenia poświadczenia nieprawdy przez właściwe Starostwo Powiatowego w postaci uzyskania dokumentu prawa jazdy. Celu tego działania nie osiągnęli, gdyż A. R. (1) nie odebrał tego dokumentu. Niewątpliwie natomiast oskarżony J. W. dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. Przestępstwa te zostały popełnione w ramach zbiegu przepisów określonych w art. 11 § 2 k.k. Stanowią ponadto czyn ciągły w rozumieniu art. 12 k.k.

K. M. dopuścił się natomiast przestępstwa określonego w art. 271 § 3 k.k.

Około grudnia 2013 r. M. D. był zobowiązany odbyć szkolenie uzupełniające dla instruktorów nauki jazdy, szkolenia tego podjął się K. M. w ramach prowadzonej szkoły nauki jazdy. M. D. wpłacił na ten cel kwotę 300 złotych. K. M. podrobił zaświadczenie nr (...) z dnia 23 grudnia 2013 r. potwierdzające uczestnictwo w warsztatach doskonalenia zawodowego i przekazał go zainteresowanemu, choć nie miał uprawnienia do wydania takiego zaświadczenia i faktycznie nie przeprowadzono takiego szkolenia. Zaświadczenie to stwierdzało okoliczność mającą znaczenie prawne i oskarżony nadał jej treść niezgodną z rzeczywistością, działał przy tym w celu użycia tego zaświadczenia jako autentycznego. Nie może zatem budzić wątpliwości, że dopuścił się popełnienia występku określonego w art. 270 § 1 k.k.

L. P. (1) również chciała odbyć szkolenie uzupełniające dla instruktorów, jego przeprowadzenie podjął się oskarżony K. M.. Po wpłaceniu na ten cel kwoty 300 złotych K. M. wydał zaświadczenie nr (...) z dnia 23 grudnia 2013 r. potwierdzające uczestnictwo w warsztatach doskonalenia zawodowego i przekazał go zainteresowanej, choć ona nie uczestniczyła w żadnych zajęciach. Zaświadczenie to zostało wydane w celu użycia go za autentyczne i stwierdzało okoliczności mające znaczenie prawne, zatem poprzez jego wystawienie oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.

N. P. w grudniu 2013 r. był zobowiązany do odbycia dodatkowego szkolenia instruktorów nauki jazdy, a K. M. zgodził się zorganizować dla niego takie szkolenie, przyjął za to kwotę 300 złotych. Oskarżony podrobił zaświadczenie nr (...) z dnia 23 grudnia 2013 r. potwierdzające uczestnictwo w warsztatach doskonalenia zawodowego i przekazał go zainteresowanemu, choć N. P. nie uczestniczył w takim szkoleniu lub choćby jego części. Ponadto okazało się, że OSK (...) nie miało uprawnienia do przeprowadzenia takiego szkolenia. Wydane zaświadczenie stwierdzało okoliczność mającą znaczenie prawne i oskarżony nadał jej treść niezgodną z rzeczywistością, działał przy tym w celu użycia tego zaświadczenia jako autentycznego. Nie może zatem budzić wątpliwości, że dopuścił się popełnienia czynu określonego w art. 270 § 1 k.k.

K. M. ukrywał mieszkaniu przy ul. (...) w W. książeczkę wojskową nr (...) należącą do P. K.. Oskarżony nie używał jej w niedozwolonych celach i wszedł w jej posiadanie na skutek zagubienia przez uprawnionego na terenie szkoły nauki jazdy prowadzonej przez oskarżonego. Oskarżony nie podjął skutecznych działań by zwrócić ten dokument, choć znał

adres zamieszkania P. K. i ukrywał jego książeczkę wojskową do dnia 27 kwietnia 2015 r. w, wówczas została ona zabezpieczona przez Policję. Niewątpliwie oskarżony nie miał żadnego prawa by rozporządzać tym dokumentem. Nie może zatem budzić wątpliwości, że czyn ten wyczerpuje znamiona przestępstwa określonego w art. 276 k.k.

B. W. zgubiła paszport nr (...) podczas szkolenia w (...). Oskarżony znalazł ten paszport i ukrywał do dnia 27 kwietnia 2015 r. w mieszkaniu przy ul. (...) w W.. Oskarżony nie miał żadnego prawa by rozporządzać tym dokumentem. Mógł ten dokument zwrócić osobie uprawnionej, ewentualnie wystawcy dokumentu. Uwzględniając powyższe, należy uznać, że zachowanie to stanowi przestępstwo wskazane w art. 276 k.k.

C. P. w okresie od dnia 29 stycznia 2009 r. do dnia 28 września 2013 r. odbywał kary pozbawienia wolności, nie korzystał z przerw w karze ani przepustek. K. M. wydał zaświadczenie nr (...) z dnia 30 września 2012 r. o ukończeniu szkolenia, w którym potwierdził niezgodnie z prawdą, że C. P. odbył 30 godzin zajęć teoretycznych i 30 godzin zajęć praktycznych. Było to podstawą ubiegania się o przystąpienie do egzaminu na prawo jazdy. Oskarżony był formalnie osobą uprawnioną do wystawienia takiego zaświadczenia, działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ewentualnie osobistej. Zaświadczenie to było dokumentem w rozumieniu art. 115 § 14 k.k., gdyż stanowił dowód okoliczności mających znaczenie prawne, jakim było odbycie szkolenia dla kandydatów na kierowców. Oskarżony poświadczyl nieprawdę w treści tego dokumentu i nie może budzić wątpliwości, że czyn ten stanowi występki określony w treści art. 271 § 3 k.k.

Działalność OSK (...) K. M. polegała na prowadzeniu szkolenia dla kandydatów dla kierowców oraz instruktorów nauki jazdy. Oprócz działalności statutowej, K. M. pod wpływem inspiracji J. W. podjął działania mające na celu ułatwienia dla kandydatów na kierowców, co miało prowadzić do zwiększenia ilości szkolonych kursantów i szybkości tego szkolenia. Na przyspieszeniu trwania szkolenia zyskiwał również K. M., gdyż mógł przeszkolić więcej osób, i tym samym uzyskiwać większe dochody ze szkoleń kursantów. Oskarżeni J. W., K. M. i M. W. działali w celu wystawienia zaświadczenia o odbyciu szkolenia przez R. B., choć kursant ten nie powinien uzyskać tego zaświadczenia. Nie odbył bowiem szkolenia na zasadach określonych w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 27 października 2005 r. w sprawie szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów (Dz. U. Nr 217, poz. 1834). Rozporządzenie to stanowi bowiem w § 6 ust. 1, że kursant przed przystąpieniem do kursu prawa jazdy powinien uzyskać orzeczenie lekarskie o braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami. Należy zwrócić uwagę, że R. B. zgłosił się do OSK (...) i nawiązał kontakt z oskarżonym J. W.. Oskarżony J. W. reprezentował według jego wiedzy i świadomości tą szkołę. R. B. był przekonany, że szkoła ta przestrzega obowiązujących zasad ubiegania się o uzyskanie prawa jazdy. Nie miał zatem powodów, by sprawdzać czy szkoła ta przestrzega tych zasad i czy wydane przez nią dokumenty pochodzą faktycznie od osób, które wystawiły je zgodnie z treścią. Zasadność zarzutów odnośnie oskarżonego R. B. zostanie oceniona poniżej, obecnie zgodnie z chronologią zarzutów z aktu oskarżenia należy wskazać konsekwencje prawne czynu przypisanego oskarżonemu K. M.. K. M. dostarczył pieczęcie nagłówkowe prowadzonej przez niego szkoły oraz pieczęć imienną instruktora J. M., w celu wydania zaświadczenia o odbyciu szkolenia przez R. B.. Oskarżona M. W. podrobiła takie zaświadczenie, a J. W. złożył je w WORD, w celu ubiegania się przez kursanta o egzamin na prawo jazdy, a po jego zdaniu o wydanie mu dokumentu prawa jazdy. Oskarżony K. M. udzielił pomocy J. W. i M. W. do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w ww. dokumencie, brał udział w podrobieniu tego dokumentu i użyciu go jako autentyczny. Stanowi to niewątpliwie przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. i art. 273 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. Działania te stanowią całość w rozumieniu czynu ciągłego określonego w art. 12 k.k. Naruszenie różnych przepisów prawnych wskazuje na to, że należy je zakwalifikować jako popełnione w warunkach wskazanych w art. 11 § 2 k.k. Jak wskazano wyżej działanie oskarżonego R. B. zostanie opisane niżej, w tym miejscu należy wspomnieć, że oskarżony ten nie współdziałał z oskarżonymi J. W., K. M. i M. W. w popełnieniu tego przestępstwa.

Oskarżeni J. W., K. M. i M. W. działali w celu wystawienia zaświadczenia o odbyciu szkolenia przez P. J., choć kursant ten nie powinien uzyskać tego zaświadczenia. Nie odbył bowiem szkolenia na zasadach określonych w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 27 października 2005 r. w sprawie szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów (Dz. U. Nr 217, poz. 1834). Rozporządzenie to stanowi bowiem w § 6 ust. 1, że kursant przed przystąpieniem do kursu prawa jazdy powinien uzyskać orzeczenie lekarskie o

braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami. Należy zwrócić uwagę, że P. J. zgłosił się do OSK (...) i nawiązał kontakt z instruktorem A. P.. Instruktor ten reprezentował według jego wiedzy i świadomości tą szkołę. P. J. był przekonany, że szkoła ta przestrzega obowiązujących zasad ubiegania się o uzyskanie prawa jazdy. Nie miał zatem powodów, by sprawdzać czy szkoła ta przestrzega tych zasad i czy wydane przez nią dokumenty pochodzą faktycznie od osób, które wystawiły je zgodnie z treścią. Zasadność zarzutów odnośnie oskarżonego P. J. zostanie oceniona poniżej, obecnie zgodnie z chronologią zarzutów z aktu oskarżenia należy wskazać konsekwencje prawne czynu przypisanego oskarżonemu K. M.. K. M. dostarczył pieczęcie nagłówkowe prowadzonej przez niego szkoły oraz pieczęć imienną instruktora J. M., w celu wydania zaświadczenia o odbyciu szkolenia przez ww. kursanta. Oskarżona M. W. podrobiła takie zaświadczenie, a J. W. złożył je w WORD, w celu ubiegania się przez kursanta o egzamin na prawo jazdy, a po jego zdaniu o wydanie mu dokumentu prawa jazdy. Oskarżony K. M. udzielił pomocy J. W. i M. W. do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w ww. dokumencie, brał udział w podrobieniu tego dokumentu i użyciu go jako autentyczny. Stanowi to niewątpliwie przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. i art. 273 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. Działania te stanowią całość w rozumieniu czynu ciągłego określonego w art. 12 k.k. Naruszenie różnych przepisów prawnych wskazuje na to, że należy je zakwalifikować jako popełnione w warunkach wskazanych w art. 11 § 2 k.k. Jak wskazano wyżej działanie oskarżonego P. J. zostanie opisane niżej, w tym miejscu należy wspomnieć, że oskarżony ten nie współdziałał z oskarżonymi J. W., K. M. i M. W. w popełnieniu tego przestępstwa.

Kolejna kursantka S. R. zgłosiła się do M. W., która pozostawała w bliskim związku z J. W.. Następnie J. W., K. M. i M. W. podjęli działania w celu wystawienia zaświadczenia o odbyciu szkolenia przez S. R., choć kursantka ta nie powinna uzyskać tego zaświadczenia. Nie odbyła w ogóle szkolenia dla kandydatów na kierowców, miała zaledwie 12 godzin jazd szkoleniowych z 30 przewidzianych i nie była zbadana przez lekarza. S. R. za swój czyn została prawomocnie skazana (odpis wyroku k.2913-2915). Natomiast K. M. dostarczył pieczęcie nagłówkowe prowadzonej przez niego szkoły oraz pieczęć imienną instruktora J. M., w celu wydania zaświadczenia o odbyciu szkolenia przez ww. kursantkę. Oskarżona M. W. podrobiła takie zaświadczenie, a J. W. złożył je w WORD, w celu ubiegania się przez kursantkę o egzamin na prawo jazdy, a po jego zdaniu o wydanie mu dokumentu prawa jazdy. Zamierzonego celu oskarżeni nie osiągnęli, gdyż S. R. mimo pięciu prób nie zdała egzaminu na prawo jazdy. Oskarżony K. M. udzielił pomocy J. W. i M. W. do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w ww. dokumencie, brał udział w podrobieniu tego dokumentu i użyciu go jako autentyczny, a do samego wyłudzenia poświadczenia nieprawdy nie doszło na skutek przyczyny od oskarżonych niezależnej. Podjęcie starań by prawo jazdy uzyskać dla S. R. zakończyło się na etapie usiłowania nieudolnego określonego w art. 13 § 2 k.k. Stanowi to niewątpliwie przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 273 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. oraz art. 270 § 1 k.k. Działania te stanowią całość w rozumieniu czynu ciągłego określonego w art. 12 k.k. Naruszenie różnych przepisów prawnych wskazuje na to, że należy je zakwalifikować jako popełnione w warunkach wskazanych w art. 11 § 2 k.k.

Przed omówieniem kolejnych zarzucanych oskarżonym przestępstw należy zwrócić uwagę, że zgodnie z aktem oskarżenia przestępstwa te miały polegać na tym, że J. W. i K. M. lub J. W. i M. W. działając wspólnie i w porozumieniu z kursantami, ewentualnie sami kursanci nakłonili lekarza J. J. (2) do wystawienia stwierdzającego nieprawdę zaświadczenia lekarskiego, K. M. lub M. W. wystawili zaświadczenie o ukończeniu szkolenia kandydatów na kierowców, a działanie oskarżonych obejmowało wyłudzenie poświadczenia nieprawdy, poprzez wydanie dokumentu prawa jazdy, choć dokumenty które były podstawą jego wydania były podrobione lub zawierały stwierdzenie nieprawdy.

Ustalony stan faktyczny wskazuje na to, że J. W. nakłonił lekarza J. J. (2) do wydania zaświadczenie o braku przeciwwskazań zdrowotnych tego kursanta do prowadzenia pojazdów mechanicznych. J. J. (2) tymczasem w ogóle nie badał K. B. (1). Następnie K. M. wystawił dla K. B. (1) zaświadczenie nr (...) z dnia 16 maja 2012 r. o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawo jazdy kategorii B. Oskarżeni J. W. i K. M. potwierdzili niezgodne z rzeczywistością, że K. B. (1) odbył we wskazanym miejscu i czasie szkolenie dla kierowców. Dokumenty te stały się podstawą do zakwalifikowania K. B. (1) przez Wojewódzki Ośrodek Ruchu Drogowego w Ł. do egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy kat. B. Oskarżony zdał ten egzamin i uzyskał ze Starostwa Powiatowego w L. uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B. Analizując działania oskarżonych

J. W. i K. M. uznać należy, że J. W. podzegał J. J. (2) do wystawienia nieprawdziwego zaświadczenia lekarskiego, a następnie poświadczenia nieprawdy w treści zaświadczenia o ukończeniu szkolenia, natomiast celem jego działania było wyłudzenie poświadczenia nieprawdy w treści dokumentu wystawionego przez funkcjonariusza publicznego. Czyn oskarżonego J. W. stanowi niewątpliwie przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 272 k.k. Działania te stanowią całość w rozumieniu czynu ciągłego określonego w art. 12 k.k. Naruszenie różnych przepisów prawnych wskazuje na to, że należy je zakwalifikować jako popełnione w warunkach wskazanych w art. 11 § 2 k.k.

Odnosnie K. M. stwierdzić należy, że poświadczył on nieprawdę w treści wydanego dokumentu, a niewątpliwie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy czym korzyścią majątkową było uzyskanie „zwyczajnej” opłaty za kurs prawa jazdy.

Zarzut wobec oskarżonego K. B. (1) jest związany z wyłudzeniem przez niego poświadczenia nieprawdy w treści prawa jazdy. Zgodnie z utrwalonymi poglądami doktryny prawa karnego i judykatury istota tego występku wymaga świadomości karygodnej postępowania tylko po stronie wyłudzającego poświadczenie nieprawdy. Wystawca dokumentu musi działać natomiast w dobrej wierze i jest jedynie ofiarą podstępku wyłudzającego (por. „Kodeks Karny z komentarzem” pod red. A. Wąska, Wyd. C.H. Beck, Warszawa 2005 r., s.669, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4.06.2003 r., WA 26/03, OSNKW 2003, Nr 9-10, poz. 83). Wyłudzenie poświadczenia nieprawdy musi nastąpić przez podstępne wprowadzenie w błąd, przy czym podstęp to zachowanie, którego celem jest oszukanie kogoś, celowe wprowadzenie w błąd. Natomiast wprowadzenie w błąd to wytworzenie u innej osoby mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy. Niewątpliwie by wprowadzić kogokolwiek w błąd, a tym bardziej podstępnie wprowadzić w taki błąd samemu trzeba wiedzieć jaki jest prawdziwy stan rzeczy. Jeśli sprawca sam został wprowadzony w błędne wyobrażenie, to nie wprowadza następnej osoby w błąd, tylko przekazuje błąd wywołany przez inną osobę. W realiach niniejszej sprawy należy rozważyć, czy oskarżony K. B. (1) działał w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy poprzez wprowadzenie w błąd odpowiedniego pracownika Starostwa Powiatowego w Ł. i w ten sposób uzyskał prawo jazdy, czy też uczestniczył w wyłudzeniu tego poświadczenia w sposób nieświadomy. Na początku wskazać należy, że istnieją poszlaki wskazujące na to, że K. B. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z J. W. i K. M.. Przede wszystkim prawo jazdy miało być dla niego wydane i miał on oczywisty interes w tym, by taki dokument uzyskać. Ta jedna poszlaka nie jest powiązana natomiast z innymi dowodami, które wskazywałyby niepodważalnie, że działanie oskarżonego K. B. (1) przebiegało dokładnie tak, jak przyjął oskarżyciel publiczny w akcie oskarżenia. Należy wskazać, że J. W. i K. M. nie wskazali na udział K. B. (1) w tym działaniu. J. W. podczas konfrontacji z K. B. (1) zaprzeczył co prawda wersji przedstawionej przez K. B. (1), ale podał, że nie pamiętał tego kursanta, dokumenty składał za zgodą kursantów (k.2129-2131). Jak wskazano wyżej wyjaśnienia oskarżonego J. W. zawierają sprzeczności i próby przerzucenia odpowiedzialności na inne osoby, jak K. M., J. J. (2) i kursantów. Oskarżony ten miał niewątpliwie interes procesowy we wskazaniu, że był tylko jednym z wykonawców wspólnego przedsięwzięcia, a nie jego organizatorem. Jednak nie ma dowodów potwierdzających prawdziwość jego twierdzeń. J. J. (2) stwierdził, że to J. W. nakłaniał go do wystawiania nieprawdziwych zaświadczeń (k.327), nigdy nie wspomniał o tym, żeby robili to kursanci. K. M. nie wskazywał w swych wyjaśnieniach na współdziałanie z kursantami. Natomiast J. J. (2) stwierdził, że zaświadczenia przekazywał J. W. (k.3649v). Koreluje to z zeznaniami A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705), który stwierdził, że kursanci nie składali osobiście dokumentów w WORD, lecz czynili to za nich instruktorzy J. W., M. W. i on. Należy zwrócić uwagę, że wersja przedstawiona przez K. B. (1) o tym, że został przebadany przez lekarza w Ł. wcale nie jest tak bardzo nieprawdopodobna jak może wydawać się na „pierwszy rzut oka”. Jest to co prawda nielogiczne i niezrozumiałe, że kursant mieszkający w Ł. pojechał na badanie do odległej Ł.. Jednak należy zwrócić uwagę, że J. W. mógł próbować zorganizować współdziałanie innego lekarza niż J. J. (2), który chciał wycofać się z współpracy z nim (por. zeznania J. J. (2) z k. 327). Mogło być tak, że jakiś lekarz z Ł. wstępnie zgodził się wystawić zaświadczenie lekarskie dla kursanta K. B. (1), a następnie gdy dowiedział się od J. W., że zaświadczenie miało być antydatowane nie zgodził się na jego wydanie. Wybór Ł. nie był wcale taki nielogiczny, gdyż odbywały tam się egzaminy i część jazd szkoleniowych, oskarżony mógł zatem poszukiwać lekarza skłonnego do współpracy z nim.

Analizując powyższe stwierdzić należy, że zachodzą dwie wersje zdarzeń, z których wersja przedstawiona przez K. B. (1) jest bardziej prawdopodobna niż wersja przyjęta w akcie oskarżenia. Ponadto wersja przyjęta w akcie oskarżenia

nie opiera się na dowodach tylko na ich interpretacji. Interpretacja ta dokonana jest w sposób oczywisty sprzeczny z treścią art. 5 § 1 i 2 k.p.k. i nie może być podstawą ustaleń faktycznych. Rozstrzygając pojawiające się wątpliwości co do udziału K. B. (1) w zdarzeniu uznać należy, że nie można ich jednoznacznie usunąć, gdyż nie było innych świadków ustaleń między J. W., a J. J. (2), J. W. skorzystał z możliwości do uchylenia się od złożenia wyjaśnień w sprawie, a J. J. (2) przekazał całą swą wiedzę. Przy zastosowaniu treści art. 5 § 2 k.p.k. uznać należy, że K. B. (1) nie brał udziału w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy przy wydaniu mu dokumentu prawa jazdy i należy go uniewinnić.

Oskarżony J. W. niewątpliwie nakłonił J. J. (2) do wystawienia orzeczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań T. S. do prowadzenia pojazdów mechanicznych. Oskarżony T. S. zgłosił się na umówioną wizytę lekarską, lekarz J. J. (2) zbadał go i stwierdził, że wyda zaświadczenie konieczne dla kursantów, ale nie wręczył mu go ani nie okazał. Zaświadczenie to odebrał J. W., przy czym kursant nie wiedział jaka była data wpisana na orzeczeniu lekarskim nr (...). T. S. uczęszczał na szkolenie teoretyczne i praktyczne, ale nie został wpisany do ewidencji osób szkolonych (...). J. W. przedłożył w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w Ł. stwierdzające nieprawdę dokumenty w postaci ww. orzeczenia lekarskiego oraz zaświadczenia nr (...) z dnia 12 stycznia 2012 r. o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawo jazdy kategorii B na nazwisko T. S., wystawionego przez K. M.. Zaświadczenie to potwierdzało nieprawdę co do okoliczności prawnej mającej znaczenie prawne, potwierdzając odbycie przez T. S. 30 godzin zajęć teoretycznych i 30 godzin zajęć praktycznych we wskazanym wyżej ośrodku i podanym okresie czasu. Niewątpliwie oskarżony J. W. podżegał J. J. (2) do wystawienia nieprawdziwego zaświadczenia lekarskiego, a następnie poświadczenia nieprawdy w treści zaświadczenia o ukończeniu szkolenia, natomiast celem jego działania było wyłudzenie poświadczenia nieprawdy w treści dokumentu wystawionego przez funkcjonariusza publicznego. Czyn oskarżonego J. S. (2) niewątpliwie przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 272 k.k. Działania te stanowią całość w rozumieniu czynu ciągłego określonego w art. 12 k.k. Naruszenie różnych przepisów prawnych wskazuje na to, że należy je zakwalifikować jako popełnione w warunkach wskazanych w art. 11 § 2 k.k.

Odnosnie K. M. stwierdzić należy, że poświadczył on nieprawdę w treści wydanego dokumentu, a niewątpliwie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w formie opłaty za kurs prawa jazdy. Stąd należy uznać, że dopuścił się czynu określonego w art. 271 § 3 k.k.

Natomiast udowodnienie winy oskarżonego T. S. związane jest z usiłowaniem wyłudzenia przez niego poświadczenia nieprawdy w treści prawa jazdy. Zgodnie z utrwalonymi poglądami doktryny prawa karnego i judykatury istota tego występku wymaga świadomości karygodnej postępowania tylko po stronie wyłudzającego poświadczenie nieprawdy. Wystawca dokumentu musi działać natomiast w dobrej wierze i jest jedynie ofiarą podstępku wyłudzającego (por. „Kodeks Karny z komentarzem” pod red. A. Wąska, Wyd. C.H. Beck, Warszawa 2005 r., s.669, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4.06.2003 r., WA 26/03, OSNKW 2003, Nr 9-10, poz. 83). Wyłudzenie poświadczenia nieprawdy musi nastąpić przez podstępne wprowadzenie w błąd, przy czym podstęp to zachowanie, którego celem jest oszukanie kogoś, celowe wprowadzenie w błąd. Natomiast wprowadzenie w błąd to wytworzenie u innej osoby mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy. Niewątpliwie by wprowadzić kogokolwiek w błąd, a tym bardziej podstępnie wprowadzić w taki błąd samemu trzeba wiedzieć jaki jest prawdziwy stan rzeczy. Jeśli sprawca sam został wprowadzony w błędne wyobrażenie, to nie wprowadza następnej osoby w błąd, tylko przekazuje błąd wywołany przez inną osobę. W realiach niniejszej sprawy należy rozważyć, czy oskarżony T. S. działał w celu wyłudzenia poświadczenia nieprawdy poprzez wprowadzenie w błąd odpowiedniego pracownika Starostwa Powiatowego w Ł., czy też uczestniczył w usiłowaniu wyłudzenia tego poświadczenia w sposób nieświadomy. Na początku wskazać należy, że istnieją poszlaki wskazujące na to, że T. S. działał wspólnie i w porozumieniu z J. W. i K. M.. Przede wszystkim prawo jazdy miało być dla niego wydane i miał on oczywisty interes w tym, by taki dokument uzyskać. Ta jedna poszlaka nie jest powiązana natomiast z innymi dowodami, które wskazywałyby niepodważalnie, że działanie oskarżonego K. B. (1) przebiegało dokładnie tak, jak przyjął oskarżyciel publiczny w akcie oskarżenia. Należy wskazać, że J. W. i K. M. nie wskazali na udział K. B. (1) w tym działaniu. J. W. stwierdził, że nie pamiętał tego kursanta, (k.2045). Jak wskazano wyżej wyjaśnienia oskarżonego J. W. zawierają sprzeczności i próby przerzucenia odpowiedzialności na inne osoby, jak K. M., J. J. (2) i kursantów. Oskarżony ten miał niewątpliwie interes procesowy we wskazaniu, że był tylko jednym z wykonawców wspólnego przedsięwzięcia, a nie jego organizatorem. Jednak nie ma

dowodów potwierdzających prawdziwość jego twierdzeń. J. J. (2) stwierdził, że to J. W. nakłaniał go do wystawiania nieprawdziwych zaświadczeń (k.327), nigdy nie wspomniał o tym, żeby robili to kursanci. K. M. nie wskazywał w swych wyjaśnieniach na współdziałanie z kursantami. Natomiast J. J. (2) stwierdził, że zaświadczenia przekazywał J. W. (k.3649v). Koreluje to z zeznaniami A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705), który stwierdził, że kursanci nie składali osobiście dokumentów w WORD, lecz czynili to za nich instruktorzy J. W., M. W. i on. Jak wynika z zeznań J. J. (2) oskarżony ten mógł zgłosić się na badanie lekarskie, a potwierdziła to również M. M. (1) (k. 3763).

Analizując powyższe stwierdzić należy, że zachodzą dwie wersje zdarzeń, z których wersja przedstawiona przez T. S. jest bardziej prawdopodobna niż wersja przyjęta w akcie oskarżenia. Ponadto wersja przyjęta w akcie oskarżenia nie opiera się na dowodach tylko na ich interpretacji. Interpretacja ta nie może być podstawą ustaleń faktycznych, gdyż nie opiera się na żadnym przeprowadzonym dowodzie podczas rozprawy. Rozstrzygając pojawiające się wątpliwości co do udziału T. S. w zdarzeniu uznać należy, że nie można ich jednoznacznie usunąć, gdyż nie było innych świadków ustaleń między J. W., a J. J. (2), J. W. skorzystał z możliwości do uchylenia się od złożenia wyjaśnień w sprawie, a J. J. (2) przekazał całą swą wiedzę. Przy zastosowaniu treści art. 5 § 2 k.p.k. uznać należy, że T. S. nie brał udziału w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy przy wydaniu mu dokumentu prawa jazdy i należy go uniewinnić.

Odnośnie zarzutu dotyczącego M. M. (1) należy wskazać, że zgłosiła się do J. W., celem odbycia kursu na prawo jazdy. Oskarżony J. W. odbywał z nią jazdy szkoleniowe i zorganizował dla niej zajęcia teoretyczne w bliżej nieustalonym miejscu. M. M. (1) była na badaniu lekarskim u lekarza J. J. (2), jak wynika z zeznań lekarza J. J. (2) (k.325). Nie można również stwierdzić, że nie odbyła szkolenia teoretycznego oraz praktycznego. Natomiast K. M. i J. W. nakłonili J. J. (2) do podania nieprawdy w karcie badania lekarskiego oraz orzeczeniu lekarskim nr (...) z dnia 7 grudnia 2012 roku, co do okoliczności mającej znaczenie prawne, tj. przeprowadzenia w dniu 7 grudnia 2012 roku ww. badania lekarskiego w Samodzielnym Zespole Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej przy ul. (...), podczas gdy badanie takie nie odbyło się we wskazanym dniu. Ponadto J. W. nakłonił K. M. do poświadczenia nieprawdy w zaświadczeniu nr (...) z dnia 12 stycznia 2014 r., poprzez podanie nieprawdy o OSK, w którym szkolila się M. M. (1). Jednak brak jest jednoznacznych dowodów wskazujących na to, że M. M. (1) współdziałała z oskarżonymi J. W. i K. M. w sporządzeniu stwierdzających nieprawdę dokumentów. Mogło być tak, że M. M. (1) zgłosiła się na badania nie przewidując, że data wskazała w orzeczeniu zostanie przerobiona. Mogła również nie wiedzieć, że oskarżony K. M. nie wpisał jej do ewidencji szkolonych osób za 2013 r. (por. załącznik nr 5 oraz k. 962), nie znała ich treści, sądziła, że dokumenty te odpowiadały prawdziwemu stanowi rzeczy. Następnie J. W. za zgodą i wiedzą M. M. (1) przedłożył w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w Ł. ww. dokumenty, w wyniku czego M. M. (1) została dopuszczona do egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy. M. M. (1) zdała egzamin i uzyskała z Urzędu Miasta S. W. Delegatury w D. M. uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B.

Niewątpliwie oskarżeni J. W. i K. M. podjęli przestępcze zabiegi związane z uzyskaniem przez M. M. (1) prawa jazdy na podstawie wyłudzenia nieprawdy w treści tego dokumentu. Wskazują na to wyżej omówione dowody. Nie może zatem budzić wątpliwości, że oskarżony J. W. dopuścił się czynu opisanego w art. 18 § 2 k.k. w zw. art. 271 § 3 k.k. i art. 272 k.k. Zachowanie oskarżonego J. W. stanowiło całość w postaci czynu ciągłego określonego w art. 12 k.k. Natomiast naruszenie dwóch norm prawnych słusznie zakwalifikowano w akcie oskarżenia jako stanowiące zbieg przepisów zgodnie z treścią art. 11 § 2 k.k. Odnośnie K. M. stwierdzić należy, że poświadczył on nieprawdę w treści wydanego dokumentu, a niewątpliwie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w formie opłaty za kurs prawa jazdy. Stąd należy uznać, że dopuścił się czynu określonego w art. 271 § 3 k.k.

Natomiast M. M. (1) mogła współdziałać z oskarżonymi J. W. i K. M., ale nie musiała, a ci oskarżeni działali bez jej udziału. M. M. (1) była co prawda zainteresowana uzyskaniem prawa jazdy, ale dowodów wskazujących na to, że zdecydowała się popełnić przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów by ten cel osiągnąć nie ma. Jak wynika z wyżej przeanalizowanych zeznań J. J. (2) i wyjaśnień T. S., oskarżona prawdopodobnie była na badaniu lekarskim. Zgodnie z zeznaniami A. P. dokumenty te złożyli za nią instruktorzy z (...). Jeśli tak było, to M. M. (1) mogła nie poznać treści dowodów przedstawionych przez ośrodek w jej imieniu i nie miała wpływu na ich złożenie.

Zgodnie z utrwalonymi poglądami doktryny prawa karnego i judykatury istota tego występku wymaga świadomości karygodnej postępowania tylko po stronie wyłudającego poświadczenie nieprawdy. Wystawca dokumentu musi działać natomiast w dobrej wierze i jest jedynie ofiarą podstępku wyłudającego (por. „Kodeks Karny z komentarzem” pod red. A. Wąska, Wyd. C.H. Beck, Warszawa 2005 r., s.669, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4.06.2003 r., WA 26/03, OSNKW 2003, Nr 9-10, poz. 83). Wyłudzenie poświadczenia nieprawdy musi nastąpić przez podstępne wprowadzenie w błąd, przy czym podstęp to zachowanie, którego celem jest oszukanie kogoś, celowe wprowadzenie w błąd. Natomiast wprowadzenie w błąd to wytworzenie u innej osoby mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy. Niewątpliwie by wprowadzić kogokolwiek w błąd, a tym bardziej podstępnie wprowadzić w taki błąd samemu trzeba wiedzieć jaki jest prawdziwy stan rzeczy. Jeśli sprawca sam został wprowadzony w błędne wyobrażenie, to nie wprowadza następnej osoby w błąd, tylko przekazuje błąd wywołany przez inną osobę. W realiach niniejszej sprawy należy rozważyć, czy oskarżona M. M. (1) działała w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy poprzez wprowadzenie w błąd odpowiedniego pracownika (...) W. Delegatury w D. M. i w ten sposób uzyskała prawo jazdy, czy też uczestniczyła w wyłudzeniu tego poświadczenia w sposób nieświadomy. Możliwym i prawdopodobnym jest, że M. M. (1) działała wspólnie i w porozumieniu z J. W. i K. M.. Przede wszystkim prawo jazdy miało być dla niej wydane i miała interes w tym, by taki dokument uzyskać. Jednak dowodów potwierdzających takie działanie oskarżonej nie ma. Należy wskazać, że J. W. i K. M. nie wskazali na udział M. M. (1) w tym działaniu. J. J. (2) stwierdził, że to J. W. nakłaniał go do wystawiania nieprawdziwych zaświadczeń (k.327), nigdy nie wspomniał o tym, żeby robili to kursanci. K. M. nie wskazywał w swych wyjaśnieniach na współdziałanie z kursantami. Natomiast J. J. (2) stwierdził, że zaświadczenia przekazywał J. W. (k.3649v). Koreluje to z zeznaniami A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705), który stwierdził, że kursanci nie składali osobiście dokumentów w WORD, lecz czynili to za nich instruktorzy J. W., M. W. i on. Należy wziąć pod uwagę, że M. M. (1) została zapisana na kurs przy sfałszowaniu książki ewidencji osób szkolonych (por. pozycja 118 załącznika nr 5) i kserokopia tego załącznika przed jego przerobieniem (por. k. 962). Ale M. M. (1) mogła nie wiedzieć o takim działaniu K. M. lub ewentualnie innych osób, gdyż nie prowadziła tej ewidencji i prawdopodobnie w ogóle nie miała do niej dostępu.

Analizując powyższe stwierdzić należy, że zachodzą dwie wersje zdarzeń, z których wersja przedstawiona przez M. M. (1) jest bardziej prawdopodobna niż wersja przyjęta w akcie oskarżenia. Ponadto wersja przyjęta w akcie oskarżenia nie opiera się na dowodach, tylko na ich interpretacji. Interpretacja ta nie opiera się na rozważeniu wszystkich dowodów winy i niewinności i nie może być podstawą ustaleń faktycznych. Rozstrzygając pojawiające się wątpliwości co do udziału M. M. (1) w zdarzeniu uznać należy, że nie można ich jednoznacznie usunąć, gdyż nie było innych świadków ustaleń między J. W., a J. J. (2), J. W. skorzystał z możliwości do uchylenia się od złożenia wyjaśnień w sprawie, a J. J. (2) przekazał całą swą wiedzę. Przy zastosowaniu treści art. 5 § 2 k.p.k. uznać należy, że M. M. (1) nie brała udziału w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy przy wydaniu jej dokumentu prawa jazdy i należy ją uniewinnić.

S. R. zgłosiła się do M. W. w celu uczestnictwa w kursie prawa jazdy. M. W. pozostawała w bliskim związku z J. W.. Następnie J. W., K. M. i M. W. podjęli działania w celu wystawienia zaświadczenia o odbyciu szkolenia przez S. R., choć kursantka ta nie powinna uzyskać tego zaświadczenia. Nie odbyła w ogóle szkolenia dla kandydatów na kierowców, miała zaledwie 12 godzin jazd szkoleniowych z 30 przewidzianych i nie była zbadana przez lekarza (k.2907-2911). S. R. za swój czyn została prawomocnie skazana (odpis wyroku k.2913-2915). Oskarżona M. W. podrobiła zaświadczenie o ukończeniu kursu prawa jazdy, a J. W. złożył je w WORD, w celu ubiegania się przez kursantkę o egzamin na prawo jazdy, a po jego zdaniu o wydanie mu dokumentu prawa jazdy. Zamierzonego celu oskarżeni nie osiągnęli, gdyż S. R. mimo pięciu prób nie zdała egzaminu na prawo jazdy. Oskarżony J. W. nakłonił J. J. (2) do poświadczenia nieprawdy w dokumencie orzeczenia lekarskiego, gdyż S. R. w ogóle nie była badana i udzielił pomocy w posłużeniu się sfałszowanymi dokumentami orzeczeniem lekarskim i zaświadczeniem o odbyciu szkolenia. Celem działania oskarżonego J. W. było uzyskanie prawa jazdy przez S. R., a ta nie uzyskała tego dokumentu na skutek przyczyny od oskarżonego niezależnej. Podjęcie starań by prawo jazdy uzyskać dla S. R. zakończyło się na etapie usiłowania nieudolnego określonego w art. 13 § 2 k.k. Stanowi to niewątpliwie przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. oraz art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 273 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. oraz art. 270 § 1 k.k. Działania te stanowią całość

w rozumieniu czynu ciągłego określonego w art. 12 k.k. Naruszenie różnych przepisów prawnych wskazuje na to, że należy je zakwalifikować jako popełnione w warunkach wskazanych w art. 11 § 2 k.k.

Oskarżona M. W. odnośnie S. R. dopuściła się sfałszowaniu dokumentu w postaci zaświadczenia o ukończeniu kursu i posłużenia się takim dokumentem w celu wyłudzenia poświadczenia nieprawdy. Oskarżona nie dopuściła się zamierzonego celu z przyczyn od niej niezależnej, przy czym bezpośrednio do niego zmierzała. Okoliczności te przemawiają za uznaniem, że dopuściła się przestępstwa, które powinno być zakwalifikowane jako wyczerpujące znamiona z art. 270 § 1 k.k., z art. 273 k.k. w zb. z art. 13 § 2 k.k. w zw. art. 272 k.k. Działania te stanowią całość w rozumieniu czynu ciągłego określonego w art. 12 k.k. Naruszenie różnych przepisów prawnych wskazuje na to, że należy je zakwalifikować jako popełnione w warunkach wskazanych w art. 11 § 2 k.k.

Oskarżony J. W. niewątpliwie nakłonił J. J. (2) do wystawienia orzeczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań R. B. do prowadzenia pojazdów mechanicznych. Oskarżony R. B. zgłosił się na umówioną wizytę lekarską, lekarz J. J. (2) zbadał go i stwierdził, że wyda zaświadczenie konieczne dla kursantów, ale nie wręczył mu go ani nie okazał. Zaświadczenie to odebrał J. W., przy czym kursant nie wiedział jaka była data wpisana na orzeczeniu lekarskim nr (...). R. B. uczęszczał na szkolenie teoretyczne i praktyczne, ale nie został wpisany do ewidencji osób szkolonych (...). J. W. przedłożył w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w Ł. stwierdzające nieprawdę dokumenty w postaci ww. orzeczenia lekarskiego oraz zaświadczenia nr (...) o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawo jazdy kategorii B na nazwisko R. B., które zostało podrobione przez M. W.. Zaświadczenie to było podrobione, gdyż M. W. podrobiła na nim podpis J. M.. Niewątpliwie oskarżony J. W. podzegał J. J. (2) do wystawienia nieprawdziwego zaświadczenia lekarskiego, a następnie wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w treści dokumentu wystawionego przez funkcjonariusza publicznego i posłużył się podrobionym dokumentem. Czyn oskarżonego J. W. stanowi niewątpliwie przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 272 k.k. oraz art. 270 § 1 k.k. Działania te stanowią całość w rozumieniu czynu ciągłego określonego w art. 12 k.k. Naruszenie różnych przepisów prawnych wskazuje na to, że należy je zakwalifikować jako popełnione w warunkach wskazanych w art. 11 § 2 k.k.

Odnośnie M. W. stwierdzić należy, że podrobiła ona podpis wystawcy na dokumencie. Stąd należy uznać, że dopuściła się czynu określonego w art. 270 § 1 k.k.

Natomiast udowodnienie winy oskarżonego R. B. związane jest z posłużeniem się dokumentem w celu wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w postaci dokumentu prawa jazdy. Zgodnie z utrwalonymi poglądami doktryny prawa karnego i judykatury istota przestępstwa wyłudzenia poświadczenia nieprawdy wymaga świadomości karygodnej postępowania tylko po stronie wyłudzającego poświadczenie nieprawdy. Wystawca dokumentu musi działać natomiast w dobrej wierze i jest jedynie ofiarą podstępku wyłudzającego (por. „Kodeks Karny z komentarzem” pod red. A. Wąska, Wyd. C.H. Beck, Warszawa 2005 r., s.669, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4.06.2003 r., WA 26/03, OSNKW 2003, Nr 9-10, poz. 83). Wyłudzenie poświadczenia nieprawdy musi nastąpić przez podstępne wprowadzenie w błąd, przy czym podstęp to zachowanie, którego celem jest oszukanie kogoś, celowe wprowadzenie w błąd. Natomiast wprowadzenie w błąd to wytworzenie u innej osoby mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy. Niewątpliwie by wprowadzić kogokolwiek w błąd, a tym bardziej podstępnie wprowadzić w taki błąd samemu trzeba wiedzieć jaki jest prawdziwy stan rzeczy. Jeśli sprawca sam został wprowadzony w błędne wyobrażenie, to nie wprowadza następnej osoby w błąd, tylko przekazuje błąd wywołany przez inną osobę. W realiach niniejszej sprawy należy rozważyć, czy oskarżony R. B. działał w celu wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy poprzez wprowadzenie w błąd odpowiedniego pracownika Starostwa Powiatowego w Ł., a jednocześnie posłużenia się dokumentem, którego posłużenie się prowadziło do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy, czy też uczestniczył w usiłowaniu wyłudzenia tego poświadczenia w sposób nieświadomy. Na początku wskazać należy, że istnieją poszlaki wskazujące na to, że R. B. działał wspólnie i w porozumieniu z J. W. i M. W.. Przede wszystkim prawo jazdy miało być dla niego wydane i miał on oczywisty interes w tym, by taki dokument uzyskać. Ta jedna poszlaka nie jest powiązana natomiast z innymi dowodami, które wskazywałyby niepodważalnie, że działanie oskarżonego R. B. przebiegało dokładnie tak, jak przyjął oskarżyciel publiczny w akcie oskarżenia. Należy wskazać, że J. W. i M. W. nie wskazali na udział R. B. w tym działaniu. J. W. stwierdził, że nie pamiętał tego kursanta (k.2046). Jak wskazano wyżej wyjaśnienia oskarżonego J. W. zawierają sprzeczności i próby przerzucenia odpowiedzialności na inne osoby, jak K. M., J. J. (2) i kursantów. Oskarżony ten

miał niewątpliwie interes procesowy we wskazaniu, że był tylko jednym z wykonawców wspólnego przedsięwzięcia, a nie jego organizatorem. Jednak nie ma dowodów potwierdzających prawdziwość jego twierdzeń. J. J. (2) stwierdził, że to J. W. nakłaniał go do wystawiania nieprawdziwych zaświadczeń (k.327), nigdy nie wspominał o tym, żeby robili to kursanci. K. M. nie wskazywał w swych wyjaśnieniach na współdziałanie z kursantami. Natomiast J. J. (2) stwierdził, że zaświadczenia przekazywał J. W. (k.3649v). Koreluje to z zeznaniami A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705), który stwierdził, że kursanci nie składali osobiście dokumentów w WORD, lecz czynili to za nich instruktorzy J. W., M. W. i on. Jak wynika z zeznań J. J. (2) oskarżony ten mógł zgłosić się na badanie lekarskie (k.328).

Analizując powyższe stwierdzić należy, że zachodzą dwie wersje zdarzeń, z których wersja przedstawiona przez R. B. jest bardziej prawdopodobna niż wersja przyjęta w akcie oskarżenia. Wersja przyjęta w akcie oskarżenia nie opiera się na dowodach, tylko na ich interpretacji. Interpretacja ta nie może być podstawą ustaleń faktycznych, gdyż nie została udowodniona żadnym przeprowadzonym dowodem podczas rozprawy. Rozstrzygając pojawiające się wątpliwości co do udziału R. B. w zdarzeniu uznać należy, że nie można ich jednoznacznie usunąć, gdyż nie było innych świadków ustaleń między J. W., a J. J. (2), J. W. skorzystał z możliwości do uchylenia się od złożenia wyjaśnień w sprawie, a J. J. (2) przekazał całą swą wiedzę. Przy zastosowaniu treści art. 5 § 2 k.p.k. uznać należy, że R. B. nie brał udziału w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy przy wydaniu mu dokumentu prawa jazdy i należy go uniewinnić.

Przedstawiony powyżej materiał dowodowy wskazuje na to, że oskarżony J. W. nakłonił J. J. (2) do wystawienia orzeczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań P. J. do prowadzenia pojazdów mechanicznych. Oskarżony P. J. zgłosił się na umówioną wizytę lekarską, lekarz J. J. (2) zbadał go i stwierdził, że wyda zaświadczenie konieczne dla kursantów, ale nie wręczył mu go ani nie okazał. Zaświadczenie to odebrał J. W., przy czym kursant nie wiedział jaka była data wpisana na orzeczeniu lekarskim rzekomo wystawionym w dniu 7 grudnia 2012 r. P. J. uczęszczał na szkolenie teoretyczne i praktyczne, ale nie został wpisany do ewidencji osób szkolonych (...). J. W. przedłożył w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w W. stwierdzające nieprawdę dokumenty w postaci ww. orzeczenia lekarskiego oraz zaświadczenia nr (...) o ukończeniu szkolenia podstawowego dla osób ubiegających się o prawo jazdy kategorii B na nazwisko P. J., które zostało podrobione przez M. W.. Zaświadczenie to było podrobione, gdyż M. W. podrobiła na nim podpis J. M.. Niewątpliwie oskarżony J. W. podzegał J. J. (2) do wystawienia nieprawdziwego zaświadczenia lekarskiego, a następnie wyłudzenie poświadczenia nieprawdy w treści dokumentu wystawionego przez funkcjonariusza publicznego i posłużył się podrobionym dokumentem. Czyn oskarżonego J. W. stanowi niewątpliwie przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 272 k.k. oraz art. 270 § 1 k.k. Działania te stanowią całość w rozumieniu czynu ciągłego określonego w art. 12 k.k. Naruszenie różnych przepisów prawnych wskazuje na to, że należy je zakwalifikować jako popełnione w warunkach wskazanych w art. 11 § 2 k.k.

Odnośnie M. W. stwierdzić należy, że podrobiła ona podpis wystawcy na dokumencie. Stąd należy uznać, że dopuściła się czynu określonego w art. 270 § 1 k.k.

Natomiast udowodnienie winy oskarżonego P. J. związane jest z posłużeniem się dokumentem w celu wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w postaci dokumentu prawa jazdy. Zgodnie z utrwalonymi poglądami doktryny prawa karnego i judykatury istota przestępstwa wyłudzenia poświadczenia nieprawdy wymaga świadomości karygodnej postępowania tylko po stronie wyłudzającego poświadczenie nieprawdy. Wystawca dokumentu musi działać natomiast w dobrej wierze i jest jedynie ofiarą podstępku wyłudzającego (por. „Kodeks Karny z komentarzem” pod red. A. Wąska, Wyd. C.H. Beck, Warszawa 2005 r., s.669, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4.06.2003 r., WA 26/03, OSNKW 2003, Nr 9-10, poz. 83). Wyłudzenie poświadczenia nieprawdy musi nastąpić przez podstępne wprowadzenie w błąd, przy czym podstęp to zachowanie, którego celem jest oszukanie kogoś, celowe wprowadzenie w błąd. Natomiast wprowadzenie w błąd to wytworzenie u innej osoby mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy. Niewątpliwie by wprowadzić kogokolwiek w błąd, a tym bardziej podstępnie wprowadzić w taki błąd samemu trzeba wiedzieć jaki jest prawdziwy stan rzeczy. Jeśli sprawca sam został wprowadzony w błędne wyobrażenie, to nie wprowadza następnej osoby w błąd, tylko przekazuje błąd wywołany przez inną osobę. W realiach niniejszej sprawy należy rozważyć, czy oskarżony P. J. działał w celu wyłudzenia poświadczenia nieprawdy poprzez wprowadzenie w błąd odpowiedniego pracownika Starostwa Powiatowego w L., a jednocześnie posłużył się sfałszowanym dokumentem, czy też uczestniczył w usiłowaniu wyłudzenia tego poświadczenia w sposób nieświadomy.

Na początku wskazać należy, że istnieją poszlaki wskazujące na to, że P. J. działał wspólnie i w porozumieniu z J. W. i M. W.. Przede wszystkim prawo jazdy miało być dla niego wydane i miał on oczywisty interes w tym, by taki dokument uzyskać. Ta jedna poszlaka nie jest powiązana natomiast z innymi dowodami, które wskazywałyby niepodważalnie, że działanie oskarżonego P. J. przebiegało dokładnie tak, jak przyjął oskarżyciel publiczny w akcie oskarżenia. Należy wskazać, że J. W. i M. W. nie wskazali na udział P. J. w tym działaniu. J. W. stwierdził, że nie pamiętał tego kursanta (k.2046). Jak wskazano wyżej wyjaśnienia oskarżonego J. W. zawierają sprzeczności i próby przerzucenia odpowiedzialności na inne osoby, jak K. M., J. J. (2) i kursantów. Oskarżony ten miał niewątpliwie interes procesowy we wskazaniu, że był tylko jednym z wykonawców wspólnego przedsięwzięcia, a nie jego organizatorem. Jednak nie ma dowodów potwierdzających prawdziwość jego twierdzeń. J. J. (2) stwierdził, że to J. W. nakłaniał go do wystawiania nieprawdziwych zaświadczeń (k.327), nigdy nie wspomniał o tym, żeby robili to kursanci. Natomiast J. J. (2) stwierdził, że zaświadczenia przekazywał J. W. (k.3649v). Koreluje to z zeznaniami A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705), który stwierdził, że kursanci nie składali osobiście dokumentów w WORD, lecz czynili to za nich instruktorzy J. W., M. W. i on. Jak wynika z zeznań J. J. (2) oskarżony ten mógł zgłosić się na badanie lekarskie (k.328).

Analizując powyższe stwierdzić należy, że zachodzą dwie wersje zdarzeń, z których wersja przedstawiona przez P. J. jest bardziej prawdopodobna niż wersja przyjęta w akcie oskarżenia. Wersja przyjęta w akcie oskarżenia nie opiera się na dowodach, tylko na ich interpretacji. Interpretacja ta nie może być podstawą ustaleń faktycznych, gdyż nie została udowodniona żadnym przeprowadzonym dowodem podczas rozprawy. Rozstrzygając pojawiające się wątpliwości co do udziału P. J. w zdarzeniu uznać należy, że nie można ich jednoznacznie usunąć, gdyż nie było innych świadków ustaleń między J. W., a J. J. (2), J. W. skorzystał z możliwości do uchylenia się od złożenia wyjaśnień w sprawie, a J. J. (2) przekazał całą swą wiedzę. Przy zastosowaniu treści art. 5 § 2 k.p.k. uznać należy, że P. J. nie brał udziału w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy przy wydaniu mu dokumentu prawa jazdy i należy go uniewinnić.

C. P. w okresie od dnia 29 stycznia 2009 r. do dnia 28 września 2013 r. odbywał kary pozbawienia wolności, nie korzystał z przerw w karze ani przepustek. Mimo tych „przeciwności losu” oskarżony K. M. wydał dla niego zaświadczenie nr (...) z dnia 30 września 2012 r. o ukończeniu szkolenia, w którym potwierdził niezgodnie z prawdą, że C. P. odbył 30 godzin zajęć teoretycznych i 30 godzin zajęć praktycznych. Było to podstawą ubiegania się o przystąpienie do egzaminu na prawo jazdy. Ponadto oskarżony J. W. nakłonił J. J. (2) do wydania zaświadczenia lekarskiego o rzekomym badaniu tego rzekomego kursanta w dniu 28 lipca 2012 r. Natomiast J. W. na karcie badania założonej na dane tego kursanta podpisał się za niego. Następnie dokumenty te zostały złożone w WORD w Ł., kursant ten zdał egzamin i uzyskał prawo jazdy kategorii B. Uwzględniając powyższe należy podzielić stanowisko oskarżyciela publicznego, że oskarżony J. W. dopuścił się czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w z. zw. z art. 272 k.k. oraz art. 270 § 1 k.k. Działania te stanowią całość w rozumieniu czynu ciągłego określonego w art. 12 k.k. Naruszenie różnych przepisów prawnych wskazuje na to, że należy je zakwalifikować jako popełnione w warunkach wskazanych w art. 11 § 2 k.k.

M. F. zgłosiła się do OSK (...). Przyjął ją A. P., odbył z nią jazdy szkoleniowe, a J. W. umówił na wizytę lekarską. M. F. nie była na badaniu lekarskim u J. J. (2), ale oskarżony J. W. nakłonił go do sporządzenia orzeczenia lekarskiego nr (...) z dnia 28 lipca 2012 roku, w którym stwierdzono nieprawdę, gdyż M. F. nie była badana przez J. J. (2). Karta badania lekarskiego była podpisana przez oskarżonego J. W. imieniem i nazwiskiem M. F..

Okoliczności te przemawiają za uznaniem, że oskarżony J. W. dopuścił się popełnienia przestępstwa określonego w art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w z. zw. z art. 272 k.k. oraz art. 270 § 1 k.k. Działania te stanowią całość w rozumieniu czynu ciągłego określonego w art. 12 k.k. Naruszenie różnych przepisów prawnych wskazuje na to, że należy je zakwalifikować jako popełnione w warunkach wskazanych w art. 11 § 2 k.k.

Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że M. P. zgłosił się na kurs prawa jazdy w (...) K. M., uczestniczył w szkoleniu z bliżej nieustalonym instruktorem. Kursant ten był na badaniu lekarskim, nie nakłaniał lekarza J. J. (2) do wydawania orzeczenia lekarskiego określonej treści w orzeczeniu lekarskim nr (...) z dnia 17 lutego 2012 roku. Mimo tego w treści tego orzeczenia podano datę badania odbiegającą od faktycznego badania. Dokument tej w imieniu M. P. złożyła nieustalona osoba w WORD w Ł.. Kursant ten Przystąpił natomiast do egzaminu teoretycznego i praktycznego

na prawo jazdy kategorii B i B+E, zdał go i następnie uzyskał z (...) W. - M. uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B i B+E.

Konstrukcja aktu oskarżenia wskazuje na to, że oskarżyciel publiczny zarzucił oskarżonemu M. P. nakłonienie J. J. (2) do poświadczenia nieprawdy w orzeczeniu lekarskim. Dowodem winy oskarżonego M. P. mają być oprócz dokumentów zeznania J. J. (2) (por. 68 strona aktu oskarżenia – k. 3188v). Tymczasem wyżej dokonana analiza zeznań tego świadka (k.324-330.334-335,834-837,2008-2009, (...)), wskazuje, że zeznał on, iż nie wystawiał potwierdzających nieprawdę orzeczeń na prośbę innych osób niż J. W. (k.328). Przyznał się, że wystawiał zaświadczenia lekarskie bez badania kursantów, wówczas nie sporządzał dokumentacji lekarskiej (k.835). Podczas rozprawy stwierdził jednak, że mogło być tak, że badał tych kursantów, a nie sporządził dokumentacji przez roztrągnięcie (k.3650), że badał kursantów, a nie sporządził z tego badania dokumentacji medycznej. Odnośnie natomiast oskarżonego M. P. stwierdził po okazaniu mu orzeczenia jego dotyczącego, że nie pamięta okoliczności wystawienia tego orzeczenia (k.836). Porównując wyjaśnienia tego oskarżonego z zeznaniami J. J. (2), które mają przemawiać za tym, że oskarżony nie był faktycznie na badaniach, stwierdzić należy, że o ile wyjaśnienia są konsekwentne, to zeznania J. J. (2) do takich nie należą. Lekarz ten stwierdził bowiem, że była taka możliwość, że sporządził orzeczenie lekarskie bez badania kursanta, ale dotyczyło to raczej trójki kursantów: S. R., C. P. i M. F. (k.329). Nawet jeśli lekarz nie sporządził dokumentacji lekarskiej to mogło być tak, jak wynika z jego zeznań (k.3650), że po badaniu miał sporządzić dokumentację lekarską, a nie uczynił tego z zapomnienia lub nadmiaru innych, pilniejszych obowiązków. Należy zwrócić uwagę, że badania te odbyły się w godzinach popołudniowo-wieczornych, lekarz był zmęczony po dniu pracy, a jak wynika z jego wypowiedzi dbałość o poprawność i rzetelność dokumentacji lekarskiej nie była dla niego priorytetem (k.328).

Zgodnie z aktem oskarżenia wina oskarżonego M. P. ma polegać na podżeganiu J. J. (2) do wystawienia nieprawdziwego orzeczenia lekarskiego w celu wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w postaci dokumentu prawa jazdy. Podżeganie w rozumieniu art. 18 § 2 k.k. to nakłanianie innej osoby do dokonania czynu zabronionego. Niewątpliwie orzeczenie lekarskie jest dokumentem w rozumieniu art. 115 § 14 k.k., gdyż zawiera potwierdzenie stanu zdrowia odpowiedniego do przystąpienia do kursu na prawo jazdy. Zgodnie z utrwalonymi poglądami doktryny prawa karnego i judykatury istota przestępstwa wyłudzenia poświadczenia nieprawdy wymaga świadomości karygodnej postępowania tylko po stronie wyłudzającego poświadczenia nieprawdy. Wystawca dokumentu musi działać natomiast w dobrej wierze i jest jedynie ofiarą podstępku wyłudzającego (por. „Kodeks Karny z komentarzem” pod red. A. Wąska, Wyd. C.H. Beck, Warszawa 2005 r., s.669, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4.06.2003 r., WA 26/03, OSNKW 2003, Nr 9-10, poz. 83). Wyłudzenie poświadczenia nieprawdy musi nastąpić przez podstępne wprowadzenie w błąd, przy czym podstęp to zachowanie, którego celem jest oszukanie kogoś, celowe wprowadzenie w błąd. Przypomnieć należy, że J. J. (2) stwierdził, że to J. W. nakłaniał go do wystawiania nieprawdziwych zaświadczeń (k.327), nigdy nie wspominał o tym, żeby robili to kursanci. Natomiast J. J. (2) stwierdził, że zaświadczenia przekazywał J. W. (k.3649v). Koreluje to z zeznaniami A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705), który stwierdził, że kursanci nie składali osobiście dokumentów w WORD, lecz czynili to za nich instruktorzy J. W., M. W. i on. Jak wynika z zeznań J. J. (2) oskarżony ten mógł zgłosić się na badanie lekarskie (k.328), był zbadany i wydał dla niego zaświadczenie, lecz nie sporządził dokumentacji lekarskiej.

Analizując powyższe stwierdzić należy, że zachodzą dwie wersje zdarzeń, z których wersja przedstawiona przez M. P. jest bardziej prawdopodobna niż wersja przyjęta w akcie oskarżenia. Wersja przyjęta w akcie oskarżenia nie opiera się na dowodach, tylko na ich interpretacji. Interpretacja ta nie może być podstawą ustaleń faktycznych, gdyż nie została udowodniona żadnym wiarygodnym i przeprowadzonym dowodem podczas rozprawy. Rozstrzygając pojawiające się wątpliwości co do udziału M. P. w zdarzeniu uznać należy, że nie można ich jednoznacznie usunąć, gdyż nie było innych świadków okoliczności wystawienia orzeczenia lekarskiego dla niego, a J. J. (2) przekazał całą swą wiedzę. Przy zastosowaniu treści art. 5 § 2 k.p.k. uznać należy, że M. P. nie brał udziału w wydaniu orzeczenia lekarskiego stwierdzającego nieprawdę i wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy przy wydaniu mu dokumentu prawa jazdy i należy go uniewinnić.

Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że D. K. zgłosił się na kurs prawa jazdy w (...) K. M., uczestniczył w szkoleniu z bliżej nieustalonym instruktorem. Kursant ten był na badaniu lekarskim, nie nakłaniał lekarza J. J. (2) do wydawania orzeczenia lekarskiego określonej treści w orzeczeniu lekarskim nr (...) z dnia 11 marca 2011 roku. Mimo tego w treści tego orzeczenia podano datę badania odbiegającą od faktycznego badania. Dokument tej w imieniu D. K. złożyła nieustalona osoba w WORD w Ł.. Kursant ten Przystąpił natomiast do egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy kategorii B+E, zdał go i następnie uzyskał z (...) W. - B. uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B i B+E.

Konstrukcja aktu oskarżenia wskazuje na to, że oskarżyciel publiczny zarzucił oskarżonemu D. K. nakłonienie J. J. (2) do poświadczenia nieprawdy w orzeczeniu lekarskim. Dowodem winy tego oskarżonego mają być oprócz dokumentów zeznania J. J. (2) (68 i 69 strona aktu oskarżenia – k. 3188v-3189). Tymczasem wyżej dokonana analiza zeznań tego świadka (k.324-330.334-335,834-837,2008-2009,3649), wskazuje, że zeznał on, iż nie wystawiał potwierdzających nieprawdę orzeczeń na prośbę innych osób niż J. W. (k.328). J. J. (2) stwierdził „kompletnie nie jestem w stanie stwierdzić dla których osób wystawiałem takie orzeczenia z datą wsteczną lub których w ogóle nie badał, a wypisał orzeczenie (k.335). Przyznał się, że wystawiał zaświadczenia lekarskie bez badania kursantów, wówczas nie sporządzał dokumentacji lekarskiej (k.835). Podczas rozprawy stwierdził jednak, że mogło być tak, że badał tych kursantów, a nie sporządził dokumentacji przez roztargnienie (k.3650), że badał kursantów, a nie sporządził z tego badania dokumentacji medycznej. Wskazał ponadto, że matka D. K. przypomniała mu, że jej syn był u niego na badaniach i stwierdził, że mogło się tak zdarzyć (k.3650).

Jeśli zeznania J. J. (2) mają być dowodem winy oskarżonego D. K., to należy je porównać ze sobą. Wyjaśnienia oskarżonego są konsekwentne, a zeznania J. J. (2) do takich nie należą. Lekarz ten stwierdził bowiem, że była taka możliwość, że sporządził orzeczenie lekarskie bez badania kursanta, ale dotyczyło to raczej trójki kursantów: S. R., C. P. i M. F. (k.329). Nawet jeśli lekarz nie sporządził dokumentacji lekarskiej to mogło być tak, jak wynika z jego zeznań (k.3650), że po badaniu miał sporządzić dokumentację lekarską, a nie uczynił tego z zapomnienia lub nadmiaru innych, pilniejszych obowiązków, ponadto przyznał, że znał D. K. i mógł go zbadać. Należy zwrócić uwagę, że badania te odbyły się w godzinach popołudniowo-wieczornych, lekarz był zmęczony po dniu pracy, a jak wynika z jego wypowiedzi dbałość o poprawność i rzetelność dokumentacji lekarskiej nie była dla niego priorytetem (k.328).

Zarzut wobec oskarżonego D. K. ma polegać na podżeganiu J. J. (2) do wystawienia nieprawdziwego orzeczenia lekarskiego w celu wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w postaci dokumentu prawa jazdy. Podżeganie w rozumieniu art. 18 § 2 k.k. to nakłanianie innej osoby do dokonania czynu zabronionego. Niewątpliwie orzeczenie lekarskie jest dokumentem w rozumieniu art. 115 § 14 k.k., gdyż zawiera potwierdzenie stanu zdrowia odpowiedniego do przystąpienia do kursu na prawo jazdy. Zgodnie z utrwalonymi poglądami doktryny prawa karnego i judykatury istota przestępstwa wyłudzenia poświadczenia nieprawdy wymaga świadomości karygodnej postępowania tylko po stronie wyłudzającego poświadczenie nieprawdy. Wystawca dokumentu musi działać natomiast w dobrej wierze i jest jedynie ofiarą podstępku wyłudzającego (por. „Kodeks Karny z komentarzem” pod red. A. Wąska, Wyd. C.H. Beck, Warszawa 2005 r., s.669, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4.06.2003 r., WA 26/03, OSNKW 2003, Nr 9-10, poz. 83). Wyłudzenie poświadczenia nieprawdy musi nastąpić przez podstępne wprowadzenie w błąd, przy czym podstęp to zachowanie, którego celem jest oszukanie kogoś, celowe wprowadzenie w błąd. Przypomnieć należy, że J. J. (2) stwierdził, że to J. W. nakłaniał go do wystawiania nieprawdziwych zaświadczeń (k.327), nigdy nie wspomniał o tym, żeby robili to kursanci. Natomiast J. J. (2) stwierdził, że zaświadczenia przekazywał J. W. (k.3649v). Koreluje to z zeznaniami A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705), który stwierdził, że kursanci nie składali osobiście dokumentów w WORD, lecz czynili to za nich instruktorzy J. W., M. W. i on. Jak wynika z zeznań J. J. (2) oskarżony ten mógł zgłosić się na badanie lekarskie (k.328,3650), był zbadany i wydał dla niego zaświadczenie, lecz nie sporządził dokumentacji lekarskiej.

Analizując powyższe stwierdzić należy, że zachodzą dwie wersje zdarzeń, z których wersja przedstawiona przez D. K. jest bardziej prawdopodobna niż wersja przyjęta w akcie oskarżenia. Wersja przyjęta w akcie oskarżenia nie opiera się na dowodach, tylko na ich interpretacji. Interpretacja ta nie może być podstawą ustaleń faktycznych, gdyż nie została udowodniona żadnym wiarygodnym i przeprowadzonym dowodem podczas rozprawy. Rozstrzygając pojawiające się

wątpliwości co do udziału tego oskarżonego w zdarzeniu uznać należy, że nie można ich jednoznacznie usunąć, gdyż nie było innych świadków okoliczności wystawienia orzeczenia lekarskiego dla niego, a J. J. (2) przekazał całą swą wiedzę. Przy zastosowaniu treści art. 5 § 2 k.p.k. uznać należy, że D. K. nie brał udziału w wydaniu orzeczenia lekarskiego stwierdzającego nieprawdę i wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy przy wydaniu mu dokumentu prawa jazdy i należy go uniewinnić.

Wyżej wskazany i oceniony materiał dowodowy wskazuje, że C. B. zgłosił się na kurs prawa jazdy w (...) K. M., uczestniczył w szkoleniu z bliżej nieustalonym instruktorem. Kursant ten był na badaniu lekarskim, nie nakłaniał lekarza J. J. (2) do wydawania orzeczenia lekarskiego określonej treści w orzeczeniu lekarskim nr (...) z dnia 17 lutego 2012 roku. Mimo tego w treści tego orzeczenia podano datę badania odbiegającą od faktycznego badania. Dokument tej w imieniu tego oskarżonego złożyła nieustalona osoba w WORD w W.. Kursant ten przystąpił natomiast do egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy kategorii B+E, zdał go i następnie uzyskał z Starostwa Powiatowego w W. uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B i B+E.

Oskarżyciel publiczny zarzucił oskarżonemu C. B. nakłonienie J. J. (2) do poświadczenia nieprawdy w orzeczeniu lekarskim. Dowodem winy tego oskarżonego mają być oprócz dokumentów zeznania J. J. (2) (70 - 71 strona aktu oskarżenia – k. 3189v-3190). Tymczasem wyżej dokonana analiza zeznań tego świadka (k.324-330,334-335,834-837,2008-2009,3649), wskazuje, że zeznał on, iż nie wystawiał potwierdzających nieprawdę orzeczeń na prośbę innych osób niż J. W. (k.328). J. J. (2) stwierdził „kompletnie nie jestem w stanie stwierdzić dla których osób wystawiałem takie orzeczenia z datą wsteczną lub których w ogóle nie badał, a wypisał orzeczenie (k.335). Przyznał się, że wystawiał zaświadczenia lekarskie bez badania kursantów, wówczas nie sporządzał dokumentacji lekarskiej (k.835), ale nie pamiętał okoliczności wystawienia orzeczenia lekarskiego dla tego oskarżonego (k.836). Podczas rozprawy stwierdził jednak, że mogło być tak, że badał tych kursantów, a nie sporządził dokumentacji przez roztargnienie (k.3650), że badał kursantów, a nie sporządził z tego badania dokumentacji medycznej.

Jeśli zeznania J. J. (2) mają być dowodem winy oskarżonego C. B., to należy je porównać ze sobą. Wyjaśnienia oskarżonego są konsekwentne, a zeznania J. J. (2) takie nie są. Lekarz ten stwierdził bowiem, że była taka możliwość, że sporządził orzeczenie lekarskie bez badania kursanta, ale dotyczyło to raczej trójki kursantów: S. R., C. P. i M. F. (k.329). Nawet jeśli lekarz nie sporządził dokumentacji lekarskiej to mogło być tak, jak wynika z jego zeznań (k.3650), że po badaniu miał sporządzić dokumentację lekarską. Należy zwrócić uwagę, że badania te odbyły się w godzinach popołudniowo-wieczornych, lekarz był zmęczony po dniu pracy, a jak wynika z jego wypowiedzi dbałość o poprawność i rzetelność dokumentacji lekarskiej nie była dla niego priorytetem (k.328).

Zarzut wobec oskarżonego C. B. ma polegać na podżeganiu J. J. (2) do wystawienia nieprawdziwego orzeczenia lekarskiego w celu wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w postaci dokumentu prawa jazdy. Podżeganie w rozumieniu art. 18 § 2 k.k. to nakłanianie innej osoby do dokonania czynu zabronionego. Niewątpliwie orzeczenie lekarskie jest dokumentem w rozumieniu art. 115 § 14 k.k., gdyż zawiera potwierdzenie stanu zdrowia odpowiedniego do przystąpienia do kursu na prawo jazdy. Zgodnie z utrwalonymi poglądami doktryny prawa karnego i judykatury istota przestępstwa wyłudzenia poświadczenia nieprawdy wymaga świadomości karygodnej postępowania tylko po stronie wyłudzającego poświadczenie nieprawdy. Wystawca dokumentu musi działać natomiast w dobrej wierze i jest jedynie ofiarą podstępku wyłudzającego (por. „Kodeks Karny z komentarzem” pod red. A. Wąska, Wyd. C.H. Beck, Warszawa 2005 r., s.669, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4.06.2003 r., WA 26/03, OSNKW 2003, Nr 9-10, poz. 83). Wyłudzenie poświadczenia nieprawdy musi nastąpić przez podstępne wprowadzenie w błąd, przy czym podstęp to zachowanie, którego celem jest oszukanie kogoś, celowe wprowadzenie w błąd. Przypomnieć należy, że J. J. (2) stwierdził, że to J. W. nakłaniał go do wystawiania nieprawdziwych zaświadczeń (k.327), nigdy nie wspomniał o tym, żeby robili to kursanci. Natomiast J. J. (2) stwierdził, że zaświadczenia przekazywał J. W. (k.3649v). Koreluje to z zeznaniami A. P. (k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705), który stwierdził, że kursanci nie składali osobiście dokumentów w WORD, lecz czynili to za nich instruktorzy J. W., M. W. i on. Jak wynika z zeznań J. J. (2) oskarżony ten mógł zgłosić się na badanie lekarskie (k.328,3650), był zbadany i wydał dla niego zaświadczenie, lecz nie sporządził dokumentacji lekarskiej.

Analizując powyższe stwierdzić należy, że zachodzą dwie wersje zdarzeń, z których wersja przedstawiona przez C. B. jest bardziej prawdopodobna niż wersja przyjęta w akcie oskarżenia. Wersja przyjęta w akcie oskarżenia nie opiera się na dowodach, tylko na ich interpretacji. Interpretacja ta nie może być podstawą ustaleń faktycznych, gdyż nie została udowodniona żadnym wiarygodnym i przeprowadzonym dowodem podczas rozprawy. Rozstrzygając pojawiające się wątpliwości co do udziału tego oskarżonego w zdarzeniu uznać należy, że nie można ich jednoznacznie usunąć, gdyż nie było innych świadków okoliczności wystawienia orzeczenia lekarskiego dla niego, a J. J. (2) przekazał całą swą wiedzę. Przy zastosowaniu treści art. 5 § 2 k.p.k. uznać należy, że ww. oskarżony nie brał udziału w wydaniu orzeczenia lekarskiego stwierdzającego nieprawdę i wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy przy wydaniu mu dokumentu prawa jazdy i należy go uniewinnić.

Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że J. S. (1) zgłosił się na kurs prawa jazdy w (...) K. M., uczestniczył w szkoleniu z bliżej nieustalonym instruktorem. Kursant ten był na badaniu lekarskim, nie nakłaniał lekarza J. J. (2) do wydawania orzeczenia lekarskiego określonej treści w orzeczeniu lekarskim nr 06/02/2012 z dnia 17 lutego 2012 roku. Dokument tej w imieniu tego oskarżonego złożyła nieustalona osoba w WORD. Kursant ten przystąpił natomiast do egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy kategorii B+E, zdał go i następnie uzyskał z (...) W. - B. uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B+E.

Oskarżyciel publiczny zarzucił oskarżonemu J. S. (1) nakłonienie J. J. (2) do poświadczenia nieprawdy w orzeczeniu lekarskim. Dowodem winy tego oskarżonego mają być oprócz dokumentów zeznania J. J. (2) (71 strona aktu oskarżenia – k. 3190). Tymczasem wyżej dokonana analiza zeznań tego świadka (k.324-330.334-335,834-837,2008-2009, (...)), wskazuje, że zeznał on, iż nie wystawiał potwierdzających nieprawdę orzeczeń na prośbę innych osób niż J. W. (k.328). J. J. (2) stwierdził „kompletnie nie jestem w stanie stwierdzić dla których osób wystawiałem takie orzeczenia z datą wsteczną lub których w ogóle nie badał, a wypisał orzeczenie (k.335). Przyznał się, że wystawiał zaświadczenia lekarskie bez badania kursantów, wówczas nie sporządzał dokumentacji lekarskiej (k.835), ale nie pamiętał okoliczności wystawienia orzeczenia lekarskiego dla tego oskarżonego (k.836). Podczas rozprawy stwierdził jednak, że mogło być tak, że badał tych kursantów, a nie sporządził dokumentacji przez roztargnienie (k.3650), że badał kursantów, a nie sporządził z tego badania dokumentacji medycznej.

Skoro zeznania J. J. (2) mają być dowodem winy oskarżonego C. B., to należy je porównać ze sobą. Wyjaśnienia oskarżonego są konsekwentne, a zeznania J. J. (2) takie nie są. Lekarz ten stwierdził bowiem, że była taka możliwość, że sporządził orzeczenie lekarskie bez badania kursanta, ale dotyczyło to raczej trójki kursantów: S. R., C. P. i M. F. (k.329). Nawet jeśli lekarz nie sporządził dokumentacji lekarskiej to mogło być tak, jak wynika z jego zeznań (k.3650), że po badaniu miał sporządzić dokumentację lekarską, a nie uczynił tego z zapomnienia lub nadmiaru innych, pilniejszych obowiązków. Należy zwrócić uwagę, że badania te odbyły się w godzinach popołudniowo-wieczornych, lekarz był zmęczony po dniu pracy, a jak wynika z jego wypowiedzi dbałość o poprawność i rzetelność dokumentacji lekarskiej nie była dla niego priorytetem (k.328).

Zarzut wobec tego oskarżonego ma polegać na podżeganiu J. J. (2) do wystawienia nieprawdziwego orzeczenia lekarskiego w celu wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w postaci dokumentu prawa jazdy. Podżeganie w rozumieniu art. 18 § 2 k.k. to nakłanianie innej osoby do dokonania czynu zabronionego. Niewątpliwie orzeczenie lekarskie jest dokumentem w rozumieniu art. 115 § 14 k.k., gdyż zawiera potwierdzenie stanu zdrowia odpowiedniego do przystąpienia do kursu na prawo jazdy. Zgodnie z utrwalonymi poglądami doktryny prawa karnego i judykatury istota przestępstwa wyłudzenia poświadczenia nieprawdy wymaga świadomości karygodnej postępowania tylko po stronie wyłudzającego poświadczenia nieprawdy. Wystawca dokumentu musi działać natomiast w dobrej wierze i jest jedynie ofiarą podstępku wyłudzającego (por. „Kodeks Karny z komentarzem” pod red. A. Wąska, Wyd. C.H. Beck, Warszawa 2005 r., s.669, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4.06.2003 r., WA 26/03, OSNKW 2003, Nr 9-10, poz. 83). Wyłudzenie poświadczenia nieprawdy musi nastąpić przez podstępne wprowadzenie w błąd, przy czym podstęp to zachowanie, którego celem jest oszukanie kogoś, celowe wprowadzenie w błąd. Przypomnieć należy, że J. J. (2) stwierdził, że to J. W. nakłaniał go do wystawiania nieprawdziwych zaświadczeń (k.327), nigdy nie wspomniał o tym, żeby robili to kursanci. Natomiast J. J. (2) stwierdził, że zaświadczenia przekazywał J. W. (k.3649v). Koreluje to z zeznaniami A. P.

(k.2069v,2307-2312, k.3704v-3705), który stwierdził, że kursanci nie składali osobiście dokumentów w WORD, lecz czynili to za nich instruktorzy J. W., M. W. i on. Jak wynika z zeznań J. J. (2) oskarżony ten mógł zgłosić się na badanie lekarskie (k.328,3650), był zbadany i wydał dla niego zaświadczenie, lecz nie sporządził dokumentacji lekarskiej.

Analizując powyższe stwierdzić należy, że zachodzą dwie wersje zdarzeń, z których wersja przedstawiona przez J. S. (1) jest bardziej prawdopodobna niż wersja przyjęta w akcie oskarżenia. Wersja przyjęta w akcie oskarżenia nie opiera się na dowodach, tylko na ich interpretacji. Interpretacja ta nie może być podstawą ustaleń faktycznych, gdyż nie została udowodniona żadnym wiarygodnym i przeprowadzonym dowodem podczas rozprawy. Rozstrzygając pojawiające się wątpliwości co do udziału tego oskarżonego w zdarzeniu uznać należy, że nie można ich jednoznacznie usunąć, gdyż nie było innych świadków okoliczności wystawienia orzeczenia lekarskiego dla niego, a J. J. (2) przekazał całą swą wiedzę. Przy zastosowaniu treści art. 5 § 2 k.p.k. uznać należy, że ww. oskarżony nie brał udziału w wydaniu orzeczenia lekarskiego stwierdzającego nieprawdę i wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy przy wydaniu mu dokumentu prawa jazdy i należy go uniewinnić.

Przechodząc do okoliczności związanych z oskarżonymi, których Sąd uznał za winnych popełnienia zarzucanych im czynów należy rozważyć przesłanki wymiaru kar wobec nich. Zgodnie z treścią art. 53 § 1 k.p.k. karę Sąd wymierza w granicach zagrożenia ustawowego, bacząc by nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cel zapobiegawczy i wychowawczy wobec oskarżonego, a także potrzeby odnośnie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Niewątpliwie każdy z oskarżonych powinien odpowiadać w granicach swego udziału w przestępstwach i roli w popełnieniu poszczególnych przypisanych im czynów karalnych. Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje na to, że organizatorem przestępczych zachowań był J. W., K. M. brał w nich udział jako prowadzący (...), a M. W. dokonała incydentalnych naruszeń przepisów prawnych.

Zgodnie z treścią art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu, Sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych obowiązków, postać zamiaru i motywację sprawcy. Naruszone przez oskarżonych dobra prawne wiązały się z autentycznością dokumentów występujących w obrocie prawnym, prawidłowym funkcjonowaniem instytucji publicznych i zaufania do autentyczności dokumentów.

Stopień winy oskarżonego J. W. był znaczny, ze względu na okoliczności działania, inspiratorską rolę tego oskarżonego, czerpanie z niego korzyści majątkowych i wielość przypisanych mu czynów. Jako znaczny należy również ocenić stopień winy oskarżonego K. M., gdyż był osobą prowadzącą ośrodek szkolenia, w którym dopuścił do wielu wyżej opisanych czynów karygodnych. Natomiast M. W. uczestniczyła w trzech przypisanych jej przestępstwach, przy czym jej rola była drugorzędna i sprowadzała się do podrobienia dokumentów i w jednym przypadku posłużenia się nim.

Oskarżony J. W. ma 43 lata, jest kawalerem, ma na utrzymaniu czworo dzieci, zdobył wykształcenie wyższe, podał, że utrzymywał się z prac dorywczych i zarabiał do 4.000 zł miesięcznie (oświadczenie z k. 361), nie był karany (k.3730).

Oskarżony K. M. ma 65 lat, jest żonaty, nie ma nikogo na utrzymaniu, zdobył wykształcenie wyższe, podał, że utrzymywał się z prowadzonej działalności gospodarczej i zarabiał około 2.000 złotych miesięcznie (k.773), nie był karany (k.3739).

Oskarżona M. W. ma 38 lat, zdobyła wykształcenie wyższe, jest rozwódką, ma na utrzymaniu jedno dziecko, w czasie złożenia wyjaśnień nie miała dochodów (k.2041), nie była karana (k.3740).

Należy wziąć pod uwagę, że przypisane oskarżonym przestępstwa zostały popełnione w latach 2012-2014, od tego czasu stan prawny ulegał licznym zmianom. Należy rozważyć czy te zmiany były dla oskarżonych korzystne i czy zachodzi konieczność skorzystania ze stanu prawnego względniejszego dla nich w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. Sama treść przepisów k.k. będących podstawą skazania nie zmieniła się na tyle, by miało to znaczenie dla odpowiedzialności

karnej oskarżonych. Należy zwrócić uwagę, że ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks Karny i innych ustaw (Dz. U. poz. 396) zmieniono m.in. treść art. 72 k.k. Poprzednio przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary nie było obligatoryjnego wymogu orzeczenia środka probacyjnego, a od dnia wejścia w życie tej ustawy, czyli od dnia 1 lipca 2015 r. taki wymóg się pojawił. W sytuacji oskarżonych ta nowelizacja ta znaczenie i należy zastosować wobec nich Kodeks Karny w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ww. ustawy.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd uznał, że karami adekwatnymi do stopnia społecznej szkodliwości poszczególnych czynów, stopnia winy poszczególnych oskarżonych i konieczności realizacji celów wychowawczych i zapobiegawczych wobec nich, a także celów związanych z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa powinny być kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności wobec oskarżonego J. W. za udział w wyłudzeniu poświadczeń nieprawdy i fałszowaniu dokumentów. Oskarżony ten działał za każdym razem z motywacji związanej z chęcią uzyskania korzyści majątkowych, stąd sąd wymierzył mu za każdy z przypisanych czynów grzywny. Wysokość grzywny została ustalona na 100 stawek dziennych, gdyż jest to adekwatne do okoliczności czynu i spodziewanej przez oskarżonego korzyści majątkowej, a wysokość jednej stawki określono na kwotę 30 złotych, ze względu na stałe i niemałe dochody tego oskarżonego.

Suma kar wymierzonych temu oskarżonemu wynosi 72 miesiące (czyli 6 lat) i 900 stawek dziennych grzywny. Karę łączną należy jednak orzec przy zastosowaniu znacznej absorpcji kar, ze względu na bliski związek przedmiotowy i czasowy wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów. Niekaralność oskarżonego również przemawia za orzeczeniem kary łącznej przy znacznej absorpcji kar. Sąd uznał, że karami łącznymi adekwatnymi do wszystkich przypisanych oskarżonemu przestępstw powinny być kary łączne 1 roku pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny.

Oskarżony J. W. nie był karany (k.3730), być może popełnione przestępstwa wynikały z jego lekceważącego stosunku do porządku prawnego, a nie były wynikiem utrwalonych przestępczych zachowań. Sąd uznał, że zasługuje on na udowodnienie, że mimo niewykonania kary będzie przestrzegał porządku prawnego w przyszłości. Okres próby został wyznaczony na 3 lata, co pozwoli ocenić prognozę kryminalną wobec niego, a dozór kuratora zapewni stały nadzór nad jego zachowaniem.

Powyżej omówione przesłanki wymiaru kary wskazują na to, że karami adekwatnymi do stopnia społecznej szkodliwości poszczególnych czynów, stopnia winy poszczególnych oskarżonych i konieczności realizacji celów wychowawczych i zapobiegawczych wobec nich, a także celów związanych z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa powinny być kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności wobec oskarżonego K. M. za udział w wyłudzeniu poświadczeń nieprawdy i fałszowaniu dokumentów, przy czym za czyny z punktów IX i X aktu oskarżenia wymierzono mu kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności, ze względu na udzieloną pomoc również do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w dokumentach prawa jazdy. Oskarżony przy przestępstwach związanych z uzyskaniem korzyści majątkowych za opłaty związane z kursem działał z motywacji związanej z chęcią uzyskania korzyści majątkowych, stąd Sąd wymierzył mu za każdy z przypisanych czynów grzywny. Wysokość grzywny została ustalona na 100 stawek dziennych, gdyż jest to adekwatne do okoliczności czynu i spodziewanej przez oskarżonego korzyści majątkowej, a wysokość jednej stawki określono na kwotę 30 złotych, ze względu na stałe i niemałe dochody tego oskarżonego. Za przypisane mu przestępstwa fałszerstwa dokumentów wymierzono mu kary po trzy miesiące pozbawienia wolności, za ukrywanie cudzych dokumentów po 2 miesiące pozbawienia wolności,

Suma kar wymierzonych temu oskarżonemu wynosi 65 miesięcy (czyli 5 lat i 5 miesięcy) i 700 stawek dziennych grzywny. Karę łączną należy jednak orzec przy zastosowaniu znacznej absorpcji kar, ze względu na bliski związek przedmiotowy i czasowy wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów. Niekaralność oskarżonego również przemawia za orzeczeniem kary łącznej przy znacznej absorpcji kar. Sąd uznał, że karami łącznymi adekwatnymi do wszystkich przypisanych oskarżonemu przestępstw powinny być kary łączne 10 miesięcy pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny.

Oskarżony K. M. nie był karany (k.3739), być może popełnione przestępstwa wynikały z jego lekceważącego stosunku do porządku prawnego, a nie były wynikiem utrwalonych przestępczych zachowań. Sąd uznał, że zasługuje on na

udowodnienie, że mimo niewykonania kary będzie przestrzegał porządku prawnego w przyszłości. Okres próby został wyznaczony na 3 lata, co pozwoli ocenić prognozę kryminalną wobec niego, a dozór kuratora zapewni stały nadzór nad jego zachowaniem.

Oskarżona M. W. działała raczej jako współnik oskarżonego J. W., z którym wówczas pozostawała w związku uczuciowym, niż jako organizator przestępczych zachowań, jej rola sprowadzała się do podrabiania dokumentów i jednokrotnego użycia ich jako autentyczne. Przemawia to za uznaniem, że karami adekwatnymi wobec niej powinny być kary po 3 miesiące pozbawienia wolności. Przypisane oskarżonej przestępstwa były popełnione w zbliżonym okresie czasu i były do siebie, podobne, stąd wymiar kary łącznej został ustalony na zasadzie znacznej absorpcji kar. Kara łączna 5 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do roli oskarżonej w ujawnionym przestępczym procederze.

Oskarżona nie była karana (k.3740), a jej rola w popełnionych przestępstwach była drugorzędna. Sąd uznał, że zasługuje ona na warunkowe zawieszenie wykonania kary, gdyż zachodzi wobec niej przypuszczenie, że mimo niewykonania kary będzie przestrzegała porządku prawnego w przyszłości. Okres próby został wyznaczony na 2 lata, co pozwoli ocenić prognozę kryminalną wobec niej, a dozór kuratora zapewni stały nadzór nad jego zachowaniem.

Na podstawie przepisu wskazanego w punkcie XLV wyroku Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa rzeczy uzyskanych z przestępstwa.

Obrońcy z urzędu wykonali swą pracę, lecz nie uzyskali należnego im wynagrodzenia, stąd Sąd przyznał im odpowiednie wynagrodzenie ze środków budżetowych. Oskarżony D. K. został uniewinniony i złożył wniosek o zasądzenie kosztów wyznaczenia obrońcy, stąd jego wniosek został uwzględniony.

Oskarżeni, którzy zostali skazani spowodowali konieczność wydatkowania niemałych kwot, a mają możliwości zwrotu przynajmniej części poniesionych na rozpoznanie sprawy kosztów. Uwzględniając ich sytuację życiową i dochody, Sąd zasądził od oskarżonych J. W. i K. M. po 2.000 złotych kosztów sądowych, a od oskarżonej M. W. kwotę 500 złotych. W pozostałych częściach zwolniono ich z obowiązku zwrotu tych kosztów i przejęto je na rzecz Skarbu Państwa.

Należy zwrócić uwagę, że omyłkowo przyjęto, że sprawa z zarzutu XII aktu oskarżenia została całkowicie wyłączona do odrębnego postępowania, podczas gdy wyłączenie dotyczyło tylko B. C. (1) (por. k. 3270 i 3694). Oznacza to, że zarzut z punktu XII aktu oskarżenia wobec J. W. i K. M. nie został rozpoznany i będzie przedmiotem odrębnego postępowania.